

Giới thiệu Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi

Nguồn convert: ss muacauvong (TTV)

Edit: Meott

Beta: mèo Kat

Trong tình yêu, có nhiều điều khiến ta khó mà vượt qua một cách dễ dàng được, có nhiều lúc e ngại cái gọi là môn đăng hộ đối, có nhiều khi họ cũng e sợ sự chênh lệch văn hóa, họ so đo vì sợ không đủ điều kiện để đối phương cảm thấy mình xứng đôi. Mà thông thường, người phụ nữ lại hay e sợ những điều đó, vì điều tiếng của thiên hạ, vì miệng lưỡi thế gian.

Thật ra người có tình đều sẽ đến được với nhau cả

Tình cảm khiến họ chấp nhận hy sinh, chấp nhận trả giá, chấp nhận những thiếu sót của đối phương, chấp nhận thứ tha, chấp nhận chờ đợi

Yêu thương làm được nhiều điều kì diệu như thế, có gì có tình với nhau lại lựa chọn cách rời xa nhau???

Chắc gì đó đã là cách tốt nhất cho đối phương???

Nơi cửa hàng hoa này là tất cả đối với một cô gái

Ở nơi này cô đã yêu sau đám, ở nơi này chất chứa quá khứ của cô, dung hợp hiện tại của cô, và sẽ là nơi bắt đầu tương lai của cô nữa

Có những người trừ bỏ tình yêu chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng bọn họ so với hết thảy mọi người lại là kẻ giàu có nhất.

(Ba Nhì Trát Khắc)

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Mân côi tím (Hoa hồng tím)

Một quán cà phê u tĩnh, tiếng dương cầm vang lên, khúc nhạc du dương khiến tâm hồn người ta khoan khoái, đúng là nơi để tâm tình, nói chuyện vô cùng thoải mái, thích hợp.

Khung cảnh quán cà phê này cũng được, trang hoàng màu sắc chủ đạo đều là màu cà phê nhạt, lấy hoa hồng trang trí, làm người ta thấy thanh thoát như thái. Mỗi bàn thiết kế một chiếc ghế dài, mỗi phía đều có bồn hoa lục sắc khác nhau, tách biệt khách khứa xung quanh, tránh cho cùng người xa lạ đối mặt, cũng bảo trì việc nói chuyện riêng tư. Sát mặt đường bên ngoài là phiên cửa sổ thủy tinh, có tác dụng cách âm, người ngồi bên cửa sổ, có thể nhìn phố phường sầm uất, lại có thể tránh được tiếng ồn ào hỗn loạn bên dưới, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Ôn Thuần và Hạ Tư Hiền ngồi cùng một bàn vừa uống và phê vừa nói chuyện phiếm.

"Sao sắc mặt cậu tái nhợt thế kia? Mất lại thâm quầng nữa! Gần đây lại ngủ không ngon sao?" Hạ Tư Hiền cau có, nhìn khuôn mặt gầy gò của Ôn Thuần, lại càng lo lắng.

Ôn Thuần oha từng chút từng chút khuấy thìa cà phê, nhìn cà phê trong tách trong tách xoay tròn giống như khiêu vũ, tâm tư không biết đã bay đến nơi đâu. Đôi mắt cô buồn xuống khiến người ta nhìn không rõ tâm trạng của cô, nghe xong lời Hạ Tư Hiền nói, cũng không chút để ý mà đáp lại một câu: "Ừ, tớ ngủ không được".

"Ngủ không được cậu không biết điểm chút huân thảo cho dễ ngủ sao? Phương diện này cậu hiểu biết so với tớ còn nhiều hơn, sao cậu không chiếu cố cho bản thân mình một chút. Cậu đúng là khiến người khác tức chết a!" Hạ Tư Hiền thật sự là không đồng ý cách sống hiện tại của Ôn Thuần.

Không, trước kia lúc mới bắt đầu thì đúng là không đồng ý, sau lại nghĩ có thể thay đổi, kết quả là bây giờ càng trở nên không xong, thật là...

Ừ" Ôn Thuần vẫn ôn nhu như vậy mà đáp lời, những biểu tình của cô thì rõ ràng là không có đem lời Tư Hiền nghe lọt vào tai.

Tạ Tư Hiền tức giận quá, nâng cằm Ôn Thuần lên buộc cô đối diện với mình: "Cậu cho rằng nếu bây giờ cậu hối hận thì hẳn ta sẽ trở lại sao? Tiểu Thuần, đừng luwag mình đối người nữa, quả đất không có ai đó thì cũng vẫn quay! Cậu không nên yêu đuối như thế, phải lấy dũng khí để sống cho thật tốt, cậu có hiểu hay không?"

Ôn Thuần cười đau khổ, cô hiểu được ý tốt của Tư Hiền nhưng lại không quản được lòng mình lại chậm chạp nói ra cảm thụ của mình: "Tớ biết đều do

chính mình không tốt, nếu không phải cá tính mình bướng bỉnh thì sẽ không làm mọi chuyện tới mức này. Anh ấy nói mỗi thứ sáu hàng tuần anh ấy đều đến nơi này ngồi đợi, tớ còn chưa từng đến gặp anh ấy bao giờ, anh ấy giận là điều đương nhiên..."

Hạ Tur Hiền lắc đầu thờ dãi: "Tuy rằng tớ không nên nhúng tay vào chuyện tình cảm của cậu, nhưng cậu không thể nhìn mãi về một hướng như thế, muốn nhìn thì thật ra bên cạnh cậu có rất nhiều người quan tâm cậu, thích cậu, lúc trước nếu không phải cậu do dự thì làm sao lại ra thế này? Ài..." Hạ Tur Hiền nói xong thấy mình nói quá mức, đây là vết thương long của Tiểu Thuần, thật sự là không tất yếu phải nhắc đến, cô lại bởi vì quá để ý nên mới tận hôm nay, tận giờ phút này không còn khả năng tự kiềm chế.

Chỉ là cô cho rằng một số chuyện chỉ nên chôn giấu nó tận đáy lòng là tốt hơn, không nên để nó là chúa tể chi phối bản thân mình.

Cũng may Ôn Thuần vẫn luôn cô đơn không vui như vậy, cũng không để ý quá lời cô, uống một ngụm cà phê, rồi thản nhiên: "Cậu nói xem, cà phê đắng như vậy, vì cái gì mà người ta vẫn thích uống thế?"

Tạ Tur Hiền không biết tại sao cô lại nói lời này, chỉ biết tiếp tục nói tới đề tài này: "Có lẽ chính là vì nó đắng, giữa vị đắng ấy là hương vị thơm thuần khiết, mà không phải có câu "ăn khổ sống khổ, mới là bề trên" sao? Có điều, tôi chỉ thích Cappuchino, cà phê đen không hợp với tớ."

"Anh ấy thích uống cà phê đen, hôm nay tớ đến coi như một lời cáo biệt, sợ mình không có dũng khí nên mới lời cậu cùng đến đây. Hai năm trước, vào ngày anh ấy sang Anh quốc, có lẽ chúng tớ đã bỏ lỡ..." Có rất nhiều người cũng là bởi vì bỏ lỡ mà tỉnh mạch cả đời, cô, chẳng lẽ cũng như vậy sao?

"Cậu nghĩ được như vậy thì tốt rồi, đi rồi thì đi rồi, không có gì, vui vẻ lên, đừng suy nghĩ loạn nữa"

Đừng nghĩ loạn? Cô hy vọng bản thân mình có thể làm được. Nhưng cô biết mình còn chưa chết tâm, vẫn chờ đợi, đợi ông trời cho mình một cơ hội nữa. Có điều, chỉ vì sợ bạn tốt lo lắng, cô gạt đầu, hai tay nâng cốc cà phê lên nhấp một ngụm nữa, lơ đãng quay đầu nhìn ra cửa sổ sang phía tòa nhà đối diện, phía bên ngoài quán ngựa xe như nước, dòng người vội vàng, bỗng nhiên có cảm giác, bản thân mình thật nhỏ bé, chìm giữa biển người, như vậy cũng không có ai phát hiện ra.

Đột nhiên, cô trừng mắt lớn, nhìn vào đám người bước ra từ khách sạn cao cấp đối diện, đem mắt dán vào một người mặt trắng phắc trắng nhũ, nhạt màu. Cô ngạc nhiên thật lâu, rồi sau đó mới phản ứng được.

"Cạch" một tiếng, đặt cốc cà phê lên bàn, cô vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài nhưng có lẽ đôi chân lại có tình không nghe lời, chân nọ dẫm lên chân kia, lão đạo cả người rồi ngã xuống.

Hạ Tur Hiền chăm chăm nhìn phản ứng quái dị của cô, không rõ ràng lắm là đã xảy ra chuyện gì, vội vàng đứng dậy chạy lại đỡ cô, còn chưa kịp thì cô đã túm lấy quần áo của Hạ Tur Hiền: "Tur Hiền, Tur Hiền, tớ nhìn thấy anh ấy, tớ nhìn thấy anh ấy, anh ấy đã trở lại, nhanh đi giúp tớ đuổi theo anh ấy, mau giúp tớ!" Tay cô vẫn túm lấy Tur Hiền, nước mắt không ngừng tuôn rơi, không biết là đau hay quá xúc động, đôi mắt vẫn luôn nhìn ra ngoài, vừa vội vàng vừa lo lắng.

"Là ai? Là ai đã trở về?" Hạ Tur Hiền vẫn còn mờ mịt nhất thời chưa đuổi kịp theo phản ứng của cô.

"Thiếu Triết! Anh ấy ở ngay đối diện, đừng lo cho tớ, mau đuổi theo anh ấy, nhanh lên!" Ôn Thuần vội vàng đẩy Hạ Tur Hiền ra ngoài.

"Được!" Hạ Tur Hiền vừa nghe đã biết chuyện tình không thể chậm trễ được, đành kệ Ôn Thuần một bên đó, đành chạy trên đôi giày cao gót ra ngoài cửa, theo hướng Ôn Thuần vừa chỉ.

Ánh mắt Ôn Thuần từ đầu đến cuối vẫn không thể rời khỏi người kia, nhìn anh dùng nụ cười quen thuộc của mình vừa cười vừa nói chuyện với người bên cạnh, thảnh thơi lại nhũn mị, nhưng vẫn nho nhã, mê người như trước. Lúc này cô cũng không thấy Tur Hiền đuổi theo anh, mắt thấy sắp đuổi đến nơi rồi thì bọn họ lại ngồi vào một chiếc xe đỗ trước khách sạn không xa, ngênh ngang mà đi.

Thân hình Ôn Thuần vừa kích động đứng lên được lại nhũn xuống, cả người thần thờ tựa vào ghế, trầm mặc không lên tiếng, thất vọng, có thể nói là tuyệt vọng. Ngay cả lúc Hạ Tur Hiền hần hển quay trở lại, cũng không thấy cô có một chút phản ứng.

Hạ Tur Hiền uống một ngụm nước lọc cố điều chỉnh nhịp thở, lúc này mới nhận ra điều bất thường ở Ôn Thuần, nắm lấy tay cô, thật tình nói: "Tiểu Thuần! Thực xin lỗi, tớ chạy không kịp, đuổi không kịp cậu ta."

Ôn Thuần thoát khỏi tư thế thất thần, đưa tay lên lau mồ hôi trên trán Tur Hiền, lắc đầu nói: "Không có gì! Tớ cảm thấy, có lẽ chúng tớ có duyên mà không có phận."

"Cậu chắc chắn là hắn ta sao? Tớ chỉ mới nhìn thoáng qua bóng dáng, cảm thấy vừa giống vừa không giống. Kiểu tóc không giống, ăn mặc cũng không giống, hơn nữa tớ nhận ra bộ quần áo kia, là mẫu mới nhất năm nay, còn nữa, xe cậu ta đi là xe Audi mới ra."

"Cậu cảm thấy tớ có thể nhận sai anh ấy sao?" Ôn Thuần không đáp mà hỏi lại. "Cho dù chỉ là bóng dáng nhưng tớ cũng khẳng định đó là anh ấy." Lời vừa nói ra miệng, ngay cả bản thân Ôn Thuần cũng thấy giật mình, trước đây, cũng có một người nói với cô, anh đều có thể liếc mắt một cái là tìm được em. Người kia, khiến cho cô cảm thấy mình không phải là nhỏ bé nữa, nhưng còn bây giờ thì sao...

Hạ Tur Hiền nhất thời nghẹn lời, lập tức an ủi cô: "Nếu cậu ta quay trở lại, khẳng định sẽ đến tìm cậu, cậu đừng vội buồn."

Ôn Thuần lắc đầu, cầm cái thìa khuấy khuấy ly cà phê đã muốn nguội lạnh, giống như tim cô là lạnh băng, càng cay đắng, càng se lạnh: "Không còn kịp nữa rồi, cửa hàng bán hoa đã đến hạn hợp đồng, ông chủ nói... Không thể tiếp tục hợp tác nữa"

"Không phải vài năm nay vẫn hợp tác tốt đó sao? Nói không tiếp tục nữa là không tiếp tục sao? Cậu không thể cùng ông ta bàn lại hay sao? Hạ Tư Hiền có chút không hiểu, đang tốt đẹp mà tự nhiên sao lại thay đổi.

"Ông ấy muốn chuyển nhượng lại cho người khác... Tư Hiền, cậu nói xem, ngay cả tiệm hoa cũng không còn, liên hệ duy nhất giữa hai đứa bị cắt đứt, tớ nên làm cái gì bây giờ?" Ôn Thuần cười khổ.

"A! Như thế nào lại trở thành cái dạng này chứ?" Cái này, ngay cả Tư Hiền cũng không biết nói gì cho tốt, ngay cả người ngoài như bọn cô cũng biết cửa hàng hoa có ý nghĩa như thế nào đối với Ôn Thuần, nếu thật sự như thế, Tiểu Thuần thực sự rất đáng thương.

Cho đến bây giờ cô cũng còn nhớ rõ hai người kia đã gặp nhau như thế nào, cũng có thể nói là phim truyện cũng có thể là nhiều hơn thế.

Chuyện khởi nguồn từ bảy năm trước...

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Thiên trúc quỳ

Thời tiết tháng sáu vẫn nóng bức rầu rĩ như vậy, ngay cả ngoài đường cái khí trời cũng hầm hập khí nóng. Nhìn bầu trời giống như một cái lá màu xám không lồ, bao trùm lên người ta ngột ngạt đến không thở nổi.

Ôn Thuần đem tiền thuê nộp cho chủ cửa hàng xong, bước ra từ ngân hàng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, âm u ngột ngạt, xem ra, nếu cô đoán không lầm, một chút nữa sẽ mưa to, bước chân cô không tự giác mà bước nhanh lên. Cửa hàng bán hoa của cô cách chỗ này đến mấy con phố, thật ra đi taxi thì nhanh hơn nhiều, nhưng mà vì tiết kiệm tiền, cô vẫn quyết định đi bộ trở về, mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, thật sự không thích hợp chi nhiều tiền.

Nhưng cô vừa mới đi đến khúc quanh ở góc đường, mưa lớn cũng không để cho cô chút mặt mũi ào ào đổ xuống, trong nháy mắt đã thành một màn mưa dày đặc mông lung, ngay cả mặt người đi đường cũng không thấy rõ, người người đều đi lại vội vàng, có ô mở ô, không có ô liền trốn vào mấy hàng quán trú mưa, còn có người còn không kịp làm gì, đã biến thành bộ dạng ướt sũng chật vật.

Ôn Thuần có mang ô, nâng đôi mắt nhìn mưa, thấy mưa lớn như vậy cũng không trốn, cầm đầu mà đi tiếp. Chiếc ô màu xám bạc rất lớn, che chắn hết thân hình của cô, thân hình gầy yếu có chút đơn bạc. Cửa hàng cô hôm nay có người dự định đến đặt hoa, nhưng cô bắt đầu đi không thể ở nhà, vì kì hạn nộp tiền lại đến, cô đành phải nhờ bác hàng xóm bên cạnh trông hộ, mà sau bữa trưa người đến ngân hàng lại nhiều, xong xuôi bây giờ cũng đã sắp hai giờ, cô không thể trì hoãn nữa.

Thực tế trong quán chỉ có một mình cô, không có ngày nào là rảnh rỗi cả.

Mưa to rầm rầm trút xuống, cuốn đi nhiều muộn phiền, nóng bức của ngày hè, làn hơi mát mẻ phả đến. Có điều Ôn Thuần cũng không có tâm tư mà thưởng thức ngày mát mẻ hiếm có này, chỉ vội vàng theo đường cái mà đi, đến khi nhìn thấy cửa hàng hoa của mình mới cảm thấy an tâm. Cô đi đến dưới mái hiên, thu lại chiếc ô, vẩy vẩy nước, chuẩn bị bước vào trong quán lại ngoài ý muốn phát hiện có người ngồi ở một góc sáng sủa ngoài cửa quán của cô.

Người đó cuộn mình, không nhìn rõ bộ dạng thế nào, trên người ẩm ướt, hiển nhiên là đã bị mắc mưa. Cô nhìn thấy bên cạnh còn một cái ba lô rất to, dường như là học sinh, mà xung quanh đây thì không thiếu trường học.

Ôn Thuần theo bản năng nghĩ đến cậu ta bị mưa vây khốn nên không thể về nhà, vừa định bước vào cửa, lại thu chân lại bước qua, vồ vồ nhẹ bờ vai cậu ta, nhẹ giọng gọi: "Cậu bạn? Cậu bạn?"

Chỉ thấy người kia chậm rãi ngẩng đầu lên, có lẽ là một cậu sinh viên, mái tóc xoăn xoăn, sống mũi cao thẳng, còn có một đôi mắt kính già nua gọng đen to quá khổ, trông có vẻ không hợp thời, nhưng ánh mắt rất sáng, dường như đang hỏi cô có chuyện gì.

Ôn Thuần mỉm cười đưa cái ô trong tay cho cậu: "Cậu không có ô đúng không, đây, tôi cho cậu mượn của tôi, mau chóng về nhà đi, trời sắp tối, đừng để người trong nhà lo lắng."

Nhưng cậu con trai kia chỉ lẳng lặng nhìn cô như thế, không nói gì, cũng không nhận lấy cái ô, làm cho tay Ôn Thuần cứ lơ lửng giữa không trung đến mức xấu hổ, cuối cùng đành bất đắc dĩ thu tay về.

Lúc này, phía sau có người gọi: "Tiểu Thuần, đã trở về rồi sao?"

"Dạ!" Ôn Thuần lập tức lễ phép đáp lời, lại liếc nhìn người con trai kia một cái, phát hiện cậu ta lại vui mặt vào đầu gối, bộ dạng cực tuyệt tất cả mọi người, cô nhún nhún vai, bất đắc dĩ xoay người bước vào trong quán.

Bước vào trong, Ôn Thuần liền nói câu cảm ơn với bác hàng xóm bên cạnh vẫn giúp cô trông quán từ sáng, sau đó còn tặng bác ấy bó hoa rất đẹp coi

như tạ lễ, bác gái kia cũng vui mừng mà nhận lấy, còn hướng ra ngoài cửa quán bữu bữu môi nói với cô: "Cậu học sinh ngoài kia rất kì quái nha, bác đem đủ cho cậu ta mượn nhưng cậu ta không nhận, cứ ngồi ở đó rất lâu rồi!"

Ôn Thuần vừa cười vừa thu dọn mấy thứ vụn vặt trong cửa hàng: "Có lẽ cậu ấy cảm thấy phiền toái, dù sao thì mưa mùa hè này, hết trận sẽ ngừng thôi, cũng không có gì đáng ngại." Giống như mấy bạn học nam ngày trước của cô, lúc tan học trời mưa cũng không thích mở ô, đều lạnh lùng khoác túi xách lên người, oai hùng mạnh dạn bước về nhà, kết quả, ngày hôm sau tài giỏi đến mấy cũng không chống nổi mưa gió mà cảm mạo.

"Ừ, đành kệ thế vậy! Tiểu Thuần, cảm ơn hoa của cháu nha, bác còn phải đi chợ mua thức ăn về nấu cơm, hôm nay cuối tuần, con bác sắp về rồi." Bác gái vui đến rạo rực vừa nói vừa nhấc chân rời đi.

"Là cháu phải cảm ơn bác mới đúng, con bác thật là có phúc, có người mẹ tốt như vậy!" Ôn Thuần ngọt ngào đáp lại, trong lòng bỗng cảm thấy như được dỗ dành mà có cảm giác nở hoa.

Chờ bác gái kia vừa đi, khuôn mặt cô lại khôi phục lại vẻ lạnh nhạt bình thường khi không có người. Sum họp gia đình bình thường sao? Đã rất lâu rồi cô không có nữa, không thể nói rõ tâm trạng cô là hâm mộ hay là mất mát, cô đã thành thói quen luôn một mình, từng nghĩ đến rồi sẽ không phải một mình mình đơn độc nữa, nhưng lại phát hiện tất cả đều là hy vọng xa vời.

Có lẽ là bởi vì ngày mưa, xế chiều rồi nhưng cửa hàng bán hoa cũng không có bao nhiêu khách, đến gần sáu giờ, cũng đã không còn ai vào nữa. Quần áo Ôn Thuần bị mưa làm ướt, dán vào da thịt quả thật không thoải mái chút nào, lại không có ai thay cô trông cửa hàng để cô lên lầu thay quần áo, nên cũng chỉ đành cố chịu đựng, cô thầm nhắc nhở chính mình, ngày mai nhất định phải nhớ đăng thông báo tuyển dụng lên.

Lại qua một lúc nữa, Ôn Thuần thấy không có ai vào liền thu dọn các thứ lại, chuẩn bị đóng cửa hàng. Lúc kéo cửa sắt vào, cô mới phát hiện cậu nam sinh kia vẫn còn ngồi ngoài cửa, vẫn là cái tư thế cô độc như lúc trước, dường như kháng cự người khác tới gần. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, mưa nhỏ nhưng vẫn rất dày, trời cũng dần lạnh hơn nên nhìn không được lại đi qua nói với cậu ta: "Ngày cậu bạn, bây giờ mưa bụi rồi, có thể về nhà được rồi, hay là tôi lại cho cậu mượn ô nha?" Mà lần này, cô lại vẫn không nhận được phản ứng nào.

Ôn Thuần cũng không muốn tiếp tục dây dưa nữa. Vì cái gì mà lại muốn quan tâm cậu ta? Có lẽ là vì cảm thấy cậu ấy có đôi chút giống chính mình trước đây! Có một số người có những thời điểm không muốn để người khác để ý đến, quan tâm đến, chỉ lẳng lặng ở một mình, tự liếm láp vết thương của chính mình, tựa như một con dã thú cô đơn, đề phòng không cho người khác chạm đến. Những người khác không nói nhưng chính cô cũng biết mình là như vậy, mà cậu học sinh kia, có lẽ cũng có vấn đề khó nói.

Cô thờ dãi, cẩn thận đi qua cậu ta, tiến về phía hàng hiên ngay cạnh đó. Phòng ở của cô là thuê cùng cửa hàng bán hoa, ở trên lầu ba, gần quanh đây có rất nhiều trường học, người qua lại cũng đông đúc, an ninh cũng tốt, cô có thể yên tâm một chút.

Mở cửa phòng, đem chiếc ô còn ướt để lên giá gần cửa, tùy tiện bỏ giày ra, cứ thế bước vào phòng. Hai phòng chính, là loại nhà lâu cũ, một phòng lớn một phòng nhỏ, phòng khách cũng không rộng rãi cho lắm, có điều cô ở một mình như thế cũng là thích hợp.

Cô có thói quen mở ti vi để âm lượng rất lớn, sau đó lấy quần áo đi tắm rửa. Âm thanh lớn, truyền đến giọng nói từ trong ti vi khiến cô có cảm giác phòng ở này vẫn có hơi người, không phải quá mức cô đơn, tịch mịch.

Ôn Thuần cố ý ngâm mình thật lâu trong nước ấm, toàn thân thả lỏng xuống, tẩy đi mọi mệt mỏi cả một ngày. Tắm rửa xong, cô ngồi trên giường mở máy tính kiểm tra email, chỉ có một lá thư quen thuộc đến nhằm chán của Tư Hiền rủ cô đến chơi với cô ấy, nhưng tạm thời bây giờ là không có khả năng, chỉ cần trong cửa hàng ngày nào còn chưa tuyển thêm được người, cô một ngày cũng không đi ra ngoài.

Có lẽ cũng lại bởi vì ngày mưa nên hôm nay Ôn Thuần cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, buổi tối cũng không muốn mở cửa ra ngoài, hơn nữa ngày mưa, chắc cũng không có mấy cửa hàng còn mở cửa, vì thế lại tùy tiện pha một gói mì ăn liền, ăn xong liền lên giường nghỉ ngơi. Đêm nay cô ngủ vô cùng ngon giấc, cảm giác vừa nằm ngủ đã đến sáng rồi. Thoải mái đuổi thân mình, xoay xoay cô, nhìn nắng sớm ngoài cửa sổ tràn vào, cô thán nhiên nở nụ cười.

Lại là một ngày mới, nghe tin tức buổi sáng, thấy thời tiết hôm nay không tồi nên tâm tình cũng tốt lên theo.

Ôn Thuần mặc chiếc áo T-shirt thoải mái, tinh thần sáng khoái, tiêu sái bước xuống lầu. Đối với cô, chỉ có công việc mới là quan trọng nhất. Nhưng mà nụ cười của cô duy trì không nổi đến cửa hàng, bởi vì, cậu học sinh ngày hôm qua vẫn còn ngồi ngoài cửa quán.

Vô số suy nghĩ ập đến trong đầu cô, cậu ta một đêm không về nhà? Đã ăn cái gì chưa? Cậu ta làm sao vậy? Còn có.... Mà mấy vấn đề này đều cần bản thân cậu ta trả lời, hướng hồ ngày hôm qua còn mưa nữa, mà sáng sớm hôm nay vẫn còn ngồi ngoài cửa quán, cảm giác giống mấy người bị khát nọ ngồi thiền ngoài cửa hàng người ta vậy, như vậy ảnh hưởng thật sự không tốt nha.

Ôn Thuần tiến đến trước mặt cậu thiếu niên kia, gọi hai tiếng, không thấy tiếng trả lời, cô nghĩ đó là tác phong trước sau như một của cậu ta, vì thế lại lấy tay đẩy đẩy cậu, cúi đầu nhìn lại hỏi: "Cậu bạn này, có thể phiền....." Ôn Thuần còn chưa kịp nói ra chữ "cậu" đã kinh ngạc phát hiện ra cậu con trai kia lại bởi vì hai cái dây nẹp của cô mà gục xuống mặt đường, trùng hợp từ trên người cậu ta rơi ra một vật, Ôn Thuần nhìn kĩ thì ra là một cái thẻ học sinh, trên đó viết: "Cận Thiếu Triết, trung học Trí X."

Nhìn thấy cái cậu Cận Thiếu Triết kia nghiêm nhiên đã ngất xỉu, Ôn Thuần lập tức hoảng hốt, tình cảnh tương tự, kí ức thống khổ giống như hồng thủy ập đến trong đầu, ngày đó, người kia cũng ngã vào người cô như vậy, không tỉnh lại nữa.... Mê man, lo lắng, kí ức nhớ lại chiếm cứ toàn bộ tâm trí, trong lúc nhất thời cô cũng không biết làm sao, cho đến khi thấy Cận Thiếu Triết mặt mũi trắng bệch, suy yếu nằm trên mặt đất, mới phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng gọi người đến cứu giúp!

May mắn nơi này cách nội thành cũng gần, lại là khu vực nhiều trường học cho nên dù là sáng sớm cũng dễ dàng gọi taxi. Ôn Thuần đeo ba lô của Cận

Thiếu Triết trên người mình, tài xế taxi trợ giúp, đỡ cậu ta vào trong xe, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

"Bác tài, phiền bác đưa chúng tôi đến bệnh viện gần nhất!" Ôn Thuần nhớ rõ gần đây có một bệnh viện có chủ của bạn cô Cao Nhã Huệ đang làm việc, cô từng gặp qua vài lần, là một người rất ôn hòa, nghe nói y thuật cũng tốt, tại bệnh viện có thể tìm được người hỗ trợ thì không còn gì tốt hơn.

"Được được, cô gái, đây là em trai của cô? Xem ra bệnh có vẻ nghiêm trọng nha, nhưng mà không sao, sáng sớm như vậy rất ít tắc đường, cô cứ yên tâm đi." Lái xe nhìn qua gương chiếu hậu thấy hai người tựa vào nhau thì tự giác nhận định quan hệ của họ như vậy, hảo tâm an ủi cô mấy câu.

"Vâng." Ôn Thuần gật đầu trả lời người tài xế một chút. Cô cũng không biết phản bác lời bác lái xe như thế nào, cũng không cần phải giải thích, ngược lại lại nhắc nhở chính cô nên tìm số điện thoại hoặc địa chỉ liên lạc của cậu ta, báo cho người nhà cậu ấy biết mà tìm đến. Nhưng nhìn tên trường học của cậu ta thì cũng là một trường học tốt nhất trong vùng, hẳn là thành tích không kém, vậy một thiếu niên yên ổn như cậu ta, như thế nào lại lưu lạc ngoài đường một đêm?

Bởi vì ngất xỉu mà cả người Cận Thiếu Triết tựa vào người Ôn Thuần, đem sức nặng toàn thân trút lên người cô, khiến cô có chút không thích ứng nổi, muốn đẩy cậu ta ra một chút lại không được, đành phải để cậu cứ tựa vào mình như vậy. Có điều, tuy cái trán của cậu ta nóng rực, nhưng cánh tay lại lạnh ngắt, dọa cô nhảy dựng cả lên, vội vàng nhìn xe cộ ngoài đường, mong nhanh chóng đến bệnh viện.

Quả nhiên như bác tài dự liệu, trên đường không hề kẹt xe, rất nhanh đã đến nơi. Máy cô y tá trợ giúp đưa cậu vào cấp cứu, cũng vừa may là ca trực của chú Cao Nhã Huệ, Ôn Thuần liền an tâm giao cho chú ấy, kiên nhẫn ngồi chờ.

Lúc bác sĩ Vương bước ra, Ôn Thuần ôm cái ba lô nặng trĩu của cậu thiếu niên kia đến trước mặt bác sĩ, quan tâm hỏi: "Chú Vương, cậu ta bị làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào thế ạ?"

"Cậu ta là thế nào với cháu? Họ hàng, thân thích?" Chú Vương nhướn mày lại hỏi, bộ dạng có vẻ thực nghiêm trọng.

"Cậu ấy ngất xỉu trước cửa quán của cháu, cháu cũng không biết cậu ấy là ai." Ôn Thuần bắt đầu kể báo cáo lại tình hình thực tế, cô cũng thừa dịp bác sĩ đang khám cho cậu ta mà xem qua chiếc ba lô trong tay, ngoài mấy bộ quần áo cùng vài bức họa vẽ tùy ý thì không có thêm thông tin hay phương thức liên lạc gì, xem tình hình có vẻ giống như trốn nhà đi.

"Cũng không thấy người nhà đến tìm sao?" Bác sĩ Vương nghe vậy, cảm thấy sự tình có chút khó xử lí.

"Không có cách thức liên lạc, nhưng có một cái thẻ học sinh, cháu nghĩ.... Có thể tìm được thầy giáo của cậu ấy. Cậu ấy rốt cục thế nào? Có nghiêm trọng không ạ?" Ôn Thuần nhìn bộ dạng nghiêm túc của bác sĩ Vương khiến cô liên tưởng đến tình huống không tốt.

"Mất nước, sốt cao, thiếu dinh dưỡng trầm trọng, hẳn là đã lâu không được chăm sóc tốt...."

"Cái gì? Thiếu dinh dưỡng?" Ôn Thuần kinh hãi, cô căn bản không nghĩ tới sẽ nghe thấy mấy lời này, vấn đề này thực sự nghiêm trọng, hiện tại là giữa tháng sáu, cậu thiếu niên kia là học sinh năm cuối cấp ba, hẳn là vừa mới thi đại học xong, tiểu bảo bối trong tay cha mẹ, làm sao lại có thể thiếu dinh dưỡng trầm trọng đây?

Ôn Thuần cảm thấy chuyện có vẻ lớn, liền gọi điện cho tổng tài tư vấn hỏi số điện thoại trường học của cậu ta, liên lạc được với giáo viên chủ nhiệm của Cận Thiếu Triết, kể lại sự việc, đối phương nói lập tức sẽ tới.

Sau đó, cô vào phòng bệnh đặt ba lô xuống, nhìn người đang nằm trên giường bệnh một chút, cái kính trên mặt đã sớm bị bỏ xuống, đôi mắt nhắm lại bây giờ an ổn đến không ngờ. Hai má gầy sọp, sắc mặt tái nhợt, theo cách nói của bác sĩ thì xem ra, cậu ta trở thành cái dạng này không chỉ vì sinh bệnh mà thôi. Nhìn xuống chút nữa, trên cánh tay cầm ông tiêm truyền nước biển, hơi hơi xanh tím. Cái làm cô chú ý tới là một bàn tay rất đẹp, ngón tay thon dài gầy gầy, móng tay cắt gọn gàng, nhìn qua giống như bàn tay của nghệ thuật gia vậy, sạch sẽ, thanh tú.

Một thiếu niên như vậy, suy yếu tình lạng nằm trong phòng bệnh trắng xóa, nhìn qua cảm thấy rất cô độc.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó, vị chủ nhiệm lớp kia đã chạy đến, là một thầy giáo trung niên, mới nhìn trông cũng có vẻ hòa ái, vừa nhìn thấy cô liền vội vàng hỏi thăm mấy câu, nghe xong lại thờ dãi, rồi liên tục nói lời cảm tạ, sau đó mới bước vào phòng bệnh nhìn cậu thiếu niên kia. Cô còn muốn về mở cửa hàng nữa, không có cách nào tiếp tục ở lại đây, mà bây giờ đã có giáo viên của cậu ta ở đây chiếu cố, có lẽ cũng không có vấn đề gì, nên cô nói vài lời dặn dò với bác sĩ rồi cũng vội vàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hương thạch trúc

Rất nhanh đã đến giữa trưa, Ôn Thuần lại gọi điện thoại đến bệnh viện, biết được Cận Thiếu Triết đã tỉnh lại, lo lắng trong lòng cũng được buông xuống. Cô nghĩ có thầy giáo cậu ta ở đó chắc cũng không có vấn đề gì lớn, vì thế lại bắt đầu tiếp tục chăm sóc hoa, đem chuyện này bỏ qua một bên.

Ôn Thuận từ thời đại học đã bắt đầu làm thêm ở cửa hàng hoa này, cho đến lúc cô tốt nghiệp, chủ nhân lại hết sức cố ý chuyển nhượng lại, cô mới ở lại đây làm, có kinh nghiệm làm thêm từ trước cho nên dù cô mới tiếp nhận nhưng công việc cũng thuận buồm xuôi gió. Có điều một cửa hàng hoa lớn như vậy mà có chỉ một người trông nom thì không nổi cho nên cô đã sớm đã đăng thông báo tuyển dụng ra ngoài, chờ có người đến nhận việc. Không biết là do bản thân cô hay là nguyên nhân khác, tóm lại vẫn không tìm được người thích hợp.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Ôn Thuận vẫn mở cửa sớm như mọi khi, cô tin tưởng vững chắc rằng sáng sớm chim chóc cũng có côn trùng để ăn, chỉ cần chăm chỉ, chịu khó thì rồi cũng sẽ thành công. Nhưng vừa mở cửa chưa được bao lâu cô liền nhận được một cuộc điện thoại, là thầy giáo của Cận Thiếu Triết, ông ta thông qua bác sĩ Vương mà biết được số điện thoại của cô.

Trong điện thoại, Ôn Thuận nghe được thầy giáo sốt ruột đại khái hỏi cậu học sinh kia có tìm đến cô không. Làm cho cô không hiểu cái gì nên đành hỏi rõ ra mới biết, hoá ra Cận Thiếu Triết một mình xuất viện, chỉ để lại một giấy nợ tiền viện phí và vài chữ "Không cần lo lắng" lờ mờ, rồi cũng không thấy bóng dáng tăm hơi đâu cả.

Lúc này cô mới biết được, Cận Thiếu Triết vốn dĩ mồ côi cha, gia cảnh không tốt, sau khi mẹ cậu ta qua đời thì một người thân cũng không còn, chỉ để lại cho cậu một gian phòng nhỏ nhỏ không đáng tiền. Nghe nói chỉ cần ai chu cấp, nuôi dưỡng cậu ta cho đến khi tốt nghiệp trung học là có thể sở hữu căn nhà nhỏ kia, khi đó cậu ta mới là học sinh tiểu học. Vốn dĩ không có thân bằng cố hữu gì hết, nhưng cuối cùng vẫn có một người bà con xa thu dưỡng cậu ấy, hiện giờ đã thi đại học xong, nghĩa vụ cũng hết, đương nhiên người kia cũng không nghĩ sẽ tiếp tục lãng phí tiền bạc mà rảnh rỗi nuôi dưỡng cậu ta nữa.

Nghe câu chuyện như vậy, Ôn Thuận không khỏi thốn thức, trách không được cô luôn có cảm giác cậu ta giống mình, thì ra giống nhau đều là cô độc. Có lẽ là bởi vì hai người đồng bệnh tương liên (cùng chung một cảnh ngộ thì dễ đồng tình, cảm thông với nhau) cho nên ngay lập tức cô đáp ứng sẽ tận lực hỗ trợ tìm kiếm cậu ta.

Hôm đó cô đóng cửa hàng rất sớm, một mình đạp xe đi xung quanh vài vòng, lại tìm đến những nơi học sinh thường thích đến, cũng không phát hiện thấy bóng dáng cậu ta. Hiển nhiên cậu ta chưa thể ra khỏi thành phố? Vậy cậu ta sẽ đi đâu đây? Chính mình khi bất lực nhất thì sẽ tìm đến nơi nào nhỉ? Có điều mỗi người trong lúc đó lại có một cách nghĩ, nơi cô muốn đi chưa chắc cậu ta đã muốn đến.

Cô tìm hơn nửa ngày cũng không thu hoạch được gì, cảm thấy có chút mệt mỏi liền tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Nơi này là bờ sông, gió lạnh thổi lên, xua tan đi hơi nóng xung quanh. Bình thường cô tản bộ ngẫu nhiên lại đến nơi này, người đến đây không nhiều, không khí tươi mát làm cho người ta có cảm giác thật thư thái. Lơ đãng nhìn về phía bên tàu, vô tình như vậy cô lại nhìn thấy Cận Thiếu Triết.

Cậu ta vẫn cứ cuộn mình ngồi dưới đất như hôm trước, tuy nhiên lúc này cũng không giấu mặt vào gối nữa mà là ngẩng đầu xuất thần nhìn về nơi xa, ánh nắng chiều tà dừng trên sườn mặt tuấn tú của cậu, tựa như một vầng hào quang.

Lúc này, thuyền hàng trên bến đã sắp khởi hành, một hồi còi vang lên như thông báo một hành trình mới sắp bắt đầu.

Ôn Thuận có cảm giác mình vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô bước qua rồi cũng bắt trước tư thế của cậu ta mà ngồi xuống, dùng ngữ điệu thoải mái nói chuyện: "Thì ra là cậu ở nơi này, có biết thầy giáo của cậu tìm cậu sắp đến rồi không?"

Cậu ta vẫn không quay đầu lại, chỉ bình tĩnh nhìn mặt sông mà hỏi cô: "Chị thường tới nơi này?" Câu này dường như là câu khẳng định thì đúng hơn, có điều Ôn Thuận không nghĩ đến, thân thể gầy yếu như vậy lại có giọng nói trầm ổn thuận hậu đến thế.

"Ừm, nơi này phong cảnh không tồi, thích hợp để bình tĩnh suy ngẫm, ngẫu nhiên mà phát hiện ra được! Cũng giống như hôm nay đã phát hiện ra cậu vậy..." Ôn Thuận nháy mắt mấy cái sau đó nói với cậu: "Có lẽ chúng ta nên đi thôi, nơi này gió lớn, bệnh của cậu còn chưa khỏi hẳn, tôi cũng không hảo tâm giúp đỡ lần nữa đâu." Cô đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên quần đang muốn rời đi lại phát hiện người kia căn bản chưa hề có ý muốn nhúc nhích. Cô bỗng nghĩ đến chuyện hôm trước xảy ra với cậu ta, còn có những điều cô đã nghe được từ thầy giáo của cậu, mỗi bất giác liền chua xót.

Nghĩ nghĩ một chút, lại quay đầu kiên nhẫn nói với cậu ta: "Nghe thầy giáo của cậu nói, cậu đang muốn tìm một công việc phải không?"

Không nghĩ đến cô sẽ hỏi như thế, Cận Thiếu Triết ngẩn người ra, hồi lâu sau mới gian nan gật đầu. Có lẽ trong lòng cậu cũng hiểu được, chỉ có bằng tốt nghiệp trung học, tại cái xã hội này rất khó để tìm được một công việc tốt, nghĩ đến điều này, ánh mắt cậu cũng ảm đạm xuống, tràn ngập cảm giác vô vọng, chán nản.

Ôn Thuận đột nhiên nhớ đến cửa hàng của mình muốn tuyển người, vì thế bật thốt lên hỏi: "Vậy cậu có muốn đến làm ở cửa hàng của tôi không? Tuy rằng tiền lương không cao lắm nhưng căn gác trên của cửa hàng có thể cho cậu ở lại, công việc cũng không tính là vất vả." Giọng nói của cô tràn ngập sự chân thành.

"Thật sự có thể chứ?" Cận Thiếu Triết kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, dường như kinh ngạc vì không rõ tại sao cô lại biết chuyện của mình, muốn đọc từ trên nét mặt cô chút gì đó. Mà sau cặp mắt kính gọng đen thui kia, vẫn là đôi mắt như cô đã nhìn thấy, trầm tĩnh, thiện lương.

Ôn Thuận khẽ cười trả lời: "Đương nhiên là có thể, tôi là chủ, tôi nói được là được."

Cuối cùng, Cận Thiếu Triết cũng thực sự gật đầu, trịnh trọng nói với cô: "Cám ơn chị."

Ôn Thuận khoát tay cười nói: "Cậu cũng không phải là nhận lương không công, phải làm việc, cảm tạ cái gì?" Cô xoay người, chậm rãi tiêu sái đi đến chỗ hàng rào, lấy xe đạp của mình ra, quay đầu hào khí ngất trời mà nói với Cận Thiếu Triết: "Đi thôi, tôi đèo cậu!"

"Hắn là con trai nên đèo con gái mới đúng?" Cận Thiếu Triết cau mày, không chấp nhận lời của cô.

"Tuy rằng, cậu có cao hơn tôi một chút, nhưng hiện tại cậu là bệnh nhân, đã hiểu chưa? Phong độ thân sĩ của cậu để sau này biểu hiện đi! Bây giờ, ngoan ngoãn ngồi lên cho tôi!" Ôn Thuần ngồi lên yên xe, bĩu môi ý bảo cậu ta ngồi lên đằng sau.

Đừng nên nhìn Ôn Thuần bề ngoài ôn nhu, yếu đuối, ngày thường nói chuyện giọng nói cũng luôn mềm nhẹ mà hiểu lầm, khi nhắc đến vấn đề nguyên tắc làm người, cô tuyệt đối không bao giờ nhượng bộ, luôn có khí thế ngất trời.

Cận Thiếu Triết đành phải bất đắc dĩ mà ngồi lên yên sau, đây là lần đầu tiên cậu ngồi đằng sau xe con gái, lần đầu tiên cảm nhận được có người quan tâm đến mình thật ấm áp, khiến trong lòng cậu có chút xúc động.

Ngày đó, hoàng hôn, bên bờ sông, một cô gái dùng hết khí lực cố gắng đạp xe, mà chàng trai phía sau khuôn mặt đỏ bừng, có chút rụt rè nắm nhẹ lấy áo cô gái. "Lạch xạch, lạch xạch." âm thanh rì rầm kéo kẹt từ chiếc xe đạp không hài hòa mà phát ra. Mặt sông phủ kín ánh nắng chiều tà, rực rỡ. Dần dần ánh chiều tà buông xuống nhu hòa bao trùm trên người bọn họ, khiến cho người khác nhìn thấy một màn ấm áp này mà hiểu ý mỉm cười.

Sau khi bọn họ trở về đến nơi, trước tiên Cận Thiếu Triết gọi điện cho thầy chủ nhiệm của cậu, sau đó ôm điện thoại nói chuyện hồi lâu, thỉnh thoảng gật đầu như hưởng ứng gì đó, mãi sau mới có chút rầu rĩ đưa điện thoại ý bảo Ôn Thuần nghe.

Ôn Thuần cũng không rõ thế nào, đành phải tiếp nhận điện thoại: "Vâng, xin chào!"

"Xin chào, Ôn tiểu thư, thật sự rất cảm tạ cô có thể thu lưu Cận Thiếu Triết! Cậu ta là đứa trẻ tốt, sẽ không quấy rầy cô lâu đâu, tôi nghĩ được biện pháp sẽ lập tức dẫn cậu ta đi!"

Ôn Thuần đáp lại: "Không có gì, vừa hay tôi đang tuyển người giúp mình, cậu ấy ở lại đây thầy cứ yên tâm!"

"Được được.... Rất cảm ơn cô, mọi sự xin nhờ cô!"

Cúp máy xong, cô mới quay đầu nhìn Cận Thiếu Triết đang ngồi bên kia: "Xem ra thầy giáo của cậu thật sự rất quan tâm đến cậu."

"Ừm." Cậu lại gật gật đầu, tiếp tục lấy quần áo trong ba lô ra sắp xếp lại.

Căn gác trong cửa hàng hoa tuy nhỏ, nhưng tương đối thuận tiện. Bởi vì trước kia khi cô làm thêm ở đây cũng đã từng ở lại nơi này, còn có rất nhiều thứ là tự tay cô bố trí, sắp xếp lại một chút là có thể ở, huống chi con trai vốn cũng không chú ý, rắc rối nhiều.

"Cậu ở chỗ này có được không?" Căn gác này có chút không ổn đó là không có lỗ thông gió lớn, chỉ có một cửa sổ nhỏ, cho nên vừa dọn dẹp lại một chút, đầu Ôn Thuần đã đầy mồ hôi.

"Có thể, thế này là tốt lắm rồi, cảm ơn chị." Cận Thiếu Triết cảm kích nói xong, chỉ chỉ vào chính mặt mình rồi lại chỉ chỉ vào chính mặt cô nói: "Mặt chị chỗ này dính bụi...."

Ôn Thuần ngây ngốc nở nụ cười, dùng tay áo lau lau mắt: "Ha ha, người tôi rất dễ dàng đổ mồ hôi. Nhưng mà như cậu, nóng như vậy cũng không toát mồ hôi, thật tốt."

Cận Thiếu Triết thân nhiên nói: "Cái này thì có gì tốt chứ, tuyến mồ hôi không phát triển, nhiệt kìm hãm ở bên trong, không phải càng khó chịu sao, toát được mồ hôi lại thoải mái."

Ôn Thuần nhớ đến cơ thể của cậu ta hôm qua lạnh băng, cười mĩa một chút: "Cũng đúng a."

Thu dọn xong xuôi, Cận Thiếu Triết đi xuống dưới lầu, phát hiện Ôn Thuần đang định đóng cửa lớn lại, chỉ để lại cửa ra vào nhỏ, liền có chút khó hiểu hỏi cô: "Hôm nay chị không buồn bán sao?"

"Không, cậu ở lại đây trông cửa hàng một chút, tôi đi siêu thị giúp cậu mua mấy thứ đồ dùng linh tinh rồi sẽ về."

"Không cần, tôi đã có....." Cận Thiếu Triết có chút nóng nảy, cậu không muốn lại phiền toái Ôn Thuần thêm nữa.

"Cái gì mà không cần, mang cậu về ngay cả kem đánh răng bàn chải này họ đều không có. Thôi, nếu cậu nhầm chán thì bên cái giá kia có mấy cuốn tạp chí, có thể lấy đọc tạm. Cậu còn có bệnh, không cần chạy loạn khắp nơi, biết chưa?" Ôn Thuần đối với Cận Thiếu Triết như thể mẹ già cần nhắc con trai vậy, lại dặn dò một lúc nữa mới ra khỏi cửa hàng.

Cận Thiếu Triết nhìn bóng dáng cô rời đi, trầm tư đứng lên.

Chậm rãi đi đến bên giá sách, phát hiện trên đó đều là một ít sách về hoa cỏ, còn có vài quyển.... Trang hoàng nhà cửa. Cậu mở ra xem, thấy trong đó có một tờ giấy viết tay, hình như là Ôn Thuần muốn sửa chữa lại mặt tiền cửa hàng, vì thế cậu cầm lên đọc xem.

—

Ở siêu thị.

Ôn Thuần đột nhiên phát hiện thì ra mình cũng có bản tính trời cho chiếu cố chăm sóc người ta đấy chứ, chẳng lẽ đây là bản năng làm mẹ tiềm tàng của

phải nữ mọi người hay nói đó sao? Nhưng mà nói chung cô cho rằng loại cảm giác này khá tốt, cho nên vui vẻ mà hát một bài, đẩy chiếc xe để hàng đi khắp nơi, rất nhanh trên xe liền chất đồng thành một ngọn núi nhỏ, chẳng may lúc cô đẩy xe ra cửa tính tiền thì không cẩn thận đụng vào một người.

"Rất xin lỗi, rất xin lỗi, có bị thương không ạ?" Ôn Thuần liền thanh giải thích, trong lòng thầm mắng bản thân sao lúc nào cũng hồ đồ lỗ mãng như vậy.

"Tôi không sao, cô không cần để trong lòng." Người bị đụng vào rất ôn hòa cười trấn an.

"Là anh!"

"Là cô!"

Nhìn phản ứng kinh ngạc của hai người, hẳn là có quen biết nhau đi.

"Là... Ôn tiểu thư sao? Tôi không có nhớ lắm chứ?" Người đàn ông kia ảm áp cười với Ôn Thuần.

Mà Ôn Thuần nhìn thấy anh, tim đập có chút mạnh mẽ lại hơi loạn nhịp, bởi vì người ta thì nhớ không lầm, còn chính cô lại không thể nhớ nổi anh ta họ gì, quả thực là rất xấu hổ. Người đàn ông trước mắt lại không nhìn sai thần sắc ảo não thoáng qua của Ôn Thuần, quả thực vô cùng am hiểu mà vươn tay ra: "Tôi tên Phạm Văn Đình, lần trước gặp mặt quá vội vàng, không thể tán gẫu một chút cho tốt, thật sự là rất thất lễ."

Ôn Thuần bỗng ngẩn ra, sau khi lấy lại tinh thần chợt hiểu ra người ta đang cho mình bậc thang mà đi xuống đấy, cho nên rất biết nghe lời mà bắt tay anh: "Xin chào, tôi là Ôn Thuần. Anh là người bạn rộn, công việc phải làm mới là trọng yếu hơn mà." Điều này cô nhớ không có lầm, cô quen biết Phạm Văn Đình là do lần ấy Nhà Huệ mời cô đến một buổi gặp mặt mà giới thiệu quen biết nhau, anh ta là tổng giám đốc một công ty lớn thì phải.

Thật ra bữa tiệc gặp mặt lần đó lại biến thành một buổi buôn bán trao đổi, cô từ đầu đến cuối đều không ăn thì là uống, nếu không phải nể thịnh tình của Nhà Huệ thì có nói cái gì cô cũng không đi, dù sao cũng không hợp nhau.

Phạm Văn Đình cười nói: "Không có gì, cũng chỉ là một công ty nhỏ thôi mà.... Ôn Thuần....tên của cô rất đặc biệt!"

"Cám ơn." Ôn Thuần lễ phép đáp lại, có điều, bản thân cô đối với tên của chính mình lại không có cảm tình.

Bọn họ vừa tán gẫu vừa bước ra tính tiền, vừa lúc xe Phạm Văn Đình đề gần đó, anh rất ga lăng muốn đưa cô về nhà, ngay cả cự tuyệt cũng không được, Ôn Thuần cũng không từ chối quá nhiều.

Cô nhẹ nhàng chỉ đường cho anh, rất nhanh chóng bọn họ đã trở về cửa hàng bán hoa, xe dừng ở ven đường.

Ôn Thuần lấy hết mấy túi đồ ra, liền cười với Phạm Văn Đình nói lời cảm ơn: "Bên này là chỗ cấm, không đỗ xe được, cảm ơn anh đã đưa tôi về."

Phạm Văn Đình cười khoát tay: "Không cần khách sáo, tôi đi trước vậy! Hẹn gặp lại!"

"Hẹn gặp lại!"

Ôn Thuần đứng chờ Phạm Văn Đình đi trước, lúc này mới thở ra, xoay người định bước vào cửa hàng, lại thấy Cận Thiếu Triết sớm đã đứng đó chờ cô trở lại. Vừa nhìn thấy cô, cậu cũng không nói gì, chỉ tiến đến cầm lấy túi đồ trên tay cô rồi đi về phía căn gác, vừa lơ đãng thấp giọng hỏi: "Không nghĩ đến lại phiền toái cả bạn trai của chị, thật ngại quá!"

"Bạn trai tôi?" Ôn Thuần có hơi kinh ngạc, lập tức hiểu ngay là cậu ta đã hiểu lầm, thấy hơi tức cười: "Cậu là đang nói đến người vừa nãy sao? Anh ấy không phải là bạn trai của tôi, chỉ là một người bạn bình thường thôi. Còn có, cậu lại nói cái gì phiền toái với không phiền toái, nếu đã muốn ở lại đây thì đừng suy nghĩ nhiều đến như thế, hiện tại nên dưỡng bệnh cho thật tốt mới là quan trọng nhất."

Nghe vậy, Cận Thiếu Triết cong môi, nhợt nhạt nở nụ cười. Bình thường cậu không thích cười lớn, bởi vì thật sự cậu không gặp được chuyện gì vui vẻ đến mức có thể làm cho mình vui cười. Mà hôm nay dường như lại luôn không nhận được mà nở nụ cười.

Hai người hợp lực đem căn gác bụi bặm dọn dẹp sạch sẽ hết một lượt, cuối cùng cũng xem như có thể ở được. Chuẩn bị mọi thứ xong xuôi xong, rốt cuộc Cận Thiếu Triết chính thức ở lại cửa hàng bán hoa.

Vài ngày tiếp theo, bởi vì Cận Thiếu Triết vừa mới lành bệnh, thân thể vẫn còn có chút suy yếu, Ôn Thuần cũng không cho phép cậu giúp đỡ chuyện gì, chỉ khi nào có việc thì mới để cho cậu trông cửa hàng một chút chờ cô trở lại. Mà Cận Thiếu Triết mấy ngày nay đều xem xét mấy quyển sách về hoa cỏ trên giá sách, khi nhàn rỗi không có khách thì luyện tập một chút cách gói hoa linh tinh, cố gắng lấy sự thông minh của mình để học, rất nhanh chóng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Sơn thủy tiên (Thủy tiên núi)

Cửa hàng hoa "Waiting for Love".

Hai rưỡi chiều, thời điểm này đúng là khoảng thời gian mọi người đến trường hay đi làm, cho nên khách đến cũng ít hơn, trong cửa hàng khá im ắng.

"Chờ chút, để tôi giúp chị!" Cận Thiếu Triết nhìn Ôn Thuần cẩn thận cố sức đẩy cái hộp đựng đồ cho nên mới nói giúp, lúc trước đã nói thân thể cậu chưa khỏe nên không cho giúp đỡ, bây giờ cậu đã gần như khỏe hẳn rồi, chắc là có thể chứ?

"Cậu?" Ôn Thuần hoài nghi đánh giá cậu một chút, trang bị một cái kính gọng đen, bộ dáng vẫn nhợt nhạt sinh cao cao gầy gầy, yếu đuối đến gió thổi cũng bay mất. cô khoát tay mà cười: "Hay là thôi đi, cánh tay của tôi so với đùi cậu còn to hơn, tự tôi có thể làm được rồi."

Nói vậy đúng là đã kích thích thẳm trong lòng Cận Thiếu Triết nha, đường đường là đàn ông con trai, chẳng lẽ sức lực so với cô lại kém sao? Cậu không tin, bèn bước nhanh đến bên lấy cái thùng, hai người còn đang giằng co đôi chút, không nghĩ cái thùng lại rơi xuống chân Ôn Thuần.

"Ai da!" Ôn Thuần bất ngờ kêu lên một tiếng, trên trán lập tức đổ mồ hôi lạnh, đầu đến phát run.

Thế này Cận Thiếu Triết mới phát hiện ra chuyện có vẻ lớn, vội vàng hạ thấp lưng nhắc thùng đồ kia ra, lúc này mới biết được cái thùng này thật sự rất nặng, Ôn Thuần không phải xem thường mà là thật sự quan tâm đến mình. Ôn Thuần đi đôi xăng đan, chân đã tụ máu tím một mảng, trên da thịt trắng nõn nhìn thấy rất rõ ràng. Cận Thiếu Triết đỡ Ôn Thuần ngồi xuống chiếc sofa, ánh mắt gắt gao nhìn vào chỗ xanh tím kia, vẻ mặt áy náy: "Thực xin lỗi, không phải tôi cố ý....." Về mặt kia so với Ôn Thuần dường như còn khổ sở hơn, làm cho người ta nghĩ có khi người bị thương là cậu cũng nên.

"Được rồi, là tôi khoa trương dọa cậu vậy thôi, không phải đau quá đâu, xoa thuốc vào là sẽ không sao hết. Có điều tôi mời cậu đến đây làm việc, cũng không phải cho cậu ăn ở không trả tiền, cậu đừng nói là cậu đang lo lắng tôi sẽ ngốc nghếch mà tự mình làm một chính mình đấy chứ?" Cô biết cậu Cận Thiếu Triết vẫn luôn muốn làm chút gì đó báo đáp mình, nhưng cô cũng lắm cũng chỉ là cho cậu chỗ ăn chỗ ở, không cần cậu làm vậy, cô thuần túy là muốn thuê người, không phải muốn nhận mua lòng người.

"Ừ." Cận Thiếu Triết lấy chai rượu thuốc trong hòm thuốc ra, muốn giúp cô xoa thuốc cho tan vết bầm, nhưng Ôn Thuần lại nhanh tay nhanh mắt mà đoạt lấy, tự mình làm lấy, không khí thành ra có chút xấu hổ, cậu ngượng ngùng thu tay về, ngồi một bên nhìn cô nhẹ nhàng trộn thuốc, lại cảm thấy không kêu một tiếng, cổ ra vẻ không sao mà gượng cười, biết là cô không muốn mình lo lắng, trong tim cậu lại thêm một phần ấm áp.

Ôn Thuần xoa rượu thuốc xong, muốn đi rửa tay, định đứng lên đi vài bước lại cảm thấy một trận đau nhói tận tim, chỉ biết thầm kêu không tốt, đành nghiêm sắc mặt mà nói với Cận Thiếu Triết: "Cậu giúp tôi đem kim và mấy thứ lại đây, hoa hồng người ta vừa đặt phải làm luôn, tránh cho khách lại đợi."

"Để tôi làm cho, nhìn chị làm vài ngày, tôi cũng hiểu được." Cận Thiếu Triết lần này nói cũng không phải vì thể diện, cậu xem sách mấy này, lại còn thật sự xem Ôn Thuần làm rồi, cũng đã học được bảy tám phần.

Ôn Thuần trong lòng nghĩ cũng đúng, Cận Thiếu Triết không muốn làm một phế nhân, bản thân mình tự nhiên đến ở chỗ người ta, lại còn sống cuộc sống như đại gia an nhàn, cậu ta không phải là người như thế, phải làm cái gì đó thì trong lòng mới thoải mái.

"Được rồi! Vậy cậu phải cẩn thận chút, không nên làm mình bị thương." Cô nhớ rõ tay cậu rất đẹp, nếu bị thương thì rất không nỡ.

Cận Thiếu Triết cầm lấy cái kim, thật sự cẩn thận cầm từng nhánh hoa hồng giống như đây là công việc rất quan trọng. Ôn Thuần thì thừa dịp không có khách, cầm lấy quyển sách về trang trí nhà cửa lên đọc, một trang lại một trang, thực nhàn nhã.

"Chị đang muốn sửa sang lại mặt tiền cửa hàng sao?" Cận Thiếu Triết vừa làm vừa cùng cô nói chuyện phiếm.

"Ừm, trong quán này mọi thứ trang trí đều đã nhiều năm rồi, có chút cổ xưa cũ kỹ, hiện giờ học sinh sinh viên, thành phần tri thức đều thích mới mẻ, theo đuổi một mới, tôi đang nghĩ biện pháp thay đổi bộ dạng cửa hàng một chút, thu hút sự chú ý của khách hàng."

"A, tôi nhìn thiết kế kia của chị thực không tồi, chị viết bút kí cũng tốt lắm." Cậu vẫn đang vui đầu mà làm nhưng cũng hợp thời đưa ra ý kiến của mình.

Nghe vậy, Ôn Thuần lật đến tờ giấy mình viết kế hoạch kia, phát hiện ra ngoài trừ một ít ý tưởng mình đã viết còn có thêm một đoạn viết tay, chữ viết thanh tú, xem ra chính là cậu viết, ý kiến rất đúng trọng tâm. Cô có chút kinh ngạc, một nam sinh mà cũng chú ý đến mấy thứ này, bèn cười nói: "Tôi cũng thích thiết kế này nhưng mà chi phí sửa sang cũng không ít, hơn nữa cũng sắp đến đêm thất tịch rồi, chờ cho qua khoảng thời gian này rồi nói sau."

Ánh mắt cô đột nhiên nhìn về phía tờ lịch trên vách tường, hiện tại đã là cuối tháng sáu, cũng nên bắt đầu chuẩn bị chongày thất tịch* ngày lễ tình nhân Trung Quốc này, ngày thất tịch là mùa thịnh vượng của cửa hàng hoa, so với bình thường thì phải dự trừ thêm một khoản để nhập hàng. Hơn nữa đến lúc đó khẳng định khách sẽ rất đông, cần phải tìm vài người hỗ trợ nữa mới được. Nhưng cô mãi vẫn cảm thấy bản thân mình đã quên cái gì thì phải, tháng sáu.... Tháng sáu.... Đúng rồi, thi đại học đã có kết quả rồi!

(Ngày Thất Tịch: theo văn hóa phương Đông (Trung Quốc và các nước lân cận) là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là Ngày Valentine Trung Quốc. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngưu và nhiều dị bản.)

Trách không được mấy ngày nay có nhiều phụ huynh đưa con cái đến gần đây hỏi thăm như vậy, bởi lẽ khu này có trụ sở trường đại học, có lẽ họ đều là đến nghiên cứu địa điểm trường học xem tình hình giáo dục rồi mọi thứ xung quanh có tốt không. Còn cậu ấy.....

"Thiếu Triết, cậu không tính học tiếp đại học sao? Hiện tại hẳn là đã công bố kết quả thi rồi chứ? Cậu đi xem không có tên? Ngày đó thầy giáo của cậu gọi điện đến là nói chuyện này?" Cô còn nhớ rõ ngày đó cậu cầm điện thoại nói chuyện rất lâu, nhưng mình lúc đó còn đang chăm sóc hoa, cũng không để ý không biết bọn họ đã nói những nội dung gì, chỉ là cả ngày sau đó cậu ta đều trầm mặc không lên tiếng, dường như có tâm sự. Cô vẫn nhắc nhở mình phải hỏi xem sao, lại cho tới hôm nay mới nhớ đến.

Bàn tay Cận Thiếu Triết khựng lại một chút, trầm mặc hồi lâu lại tiếp tục, cũng chẳng hề để ý mà trả lời: "Đã biết, thầy giáo đã nói tôi thi không tốt, không trúng tuyển."

Ôn Thuần vừa nghe, nghĩ đến bản thân mình vừa chạm vào nỗi đau của người khác vội vàng giải thích: "Thực xin lỗi, tôi không biết cậu...." Trách không được cậu lại không có nhắc đến, thì ra là thế này, có điều cậu lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, lại không có người chiều cổ chăm sóc tốt, làm sao có thể an tâm học tốt đây? Cô sợ cậu ấy khổ sở, liền trấn an nói: "Thành tích của tôi cũng không phải tốt lắm, cũng trúng tuyển vào trường đại học bình thường thôi. Thật ra ra ngoài xã hội, có thể học thêm càng nhiều, cậu cũng đừng để ở trong lòng."

Nghe vậy, Cận Thiếu Triết gật gật đầu, vẫn không lên tiếng, khuôn mặt có chút ảm đạm.

Ôn Thuần cảm thấy ảo não, lẽ ra không nên nhắc tới đề tài này, thấy sắc mặt cậu không tốt, mới thử hỏi: "Nếu như... cậu còn muốn ôn thi lại một năm... tôi có thể...." Giúp cậu.....

"Không được, dù sao tôi cũng không thích học bài, có việc là được rồi, tự lực cánh sinh, như vậy tốt hơn." Cậu vội vàng đính chỉ lại lời nói của cô, biết sự đồng tình thông cảm của cô lại bắt đầu trỗi lên. Có điều mình đối với cô ấy cũng chỉ là bèo nước gặp nhau mà đã ra tay hỗ trợ đến thế, không biết trái tim kia rốt cục mềm yếu tới mức nào nữa?

"Ừ! Nói cho cùng, tự lực cánh sinh, tôi cũng thích câu này! Mọi người cùng nhau cố lên!" Cô nắm tay thành quyền giơ lên, giống như trẻ con mà hô to.

Thật ra mà nói, Ôn Thuần cũng chỉ là cô sinh viên vừa tốt nghiệp, hai mươi mốt tuổi, so với rất nhiều người lại sâu sắc thấu hiểu hơn, tâm tư từ nhỏ đã mẫn cảm, cũng sẵn sàng chiều cổ người khác rất tốt, hoàn toàn đã quên chính bản thân mình thật ra cũng cần người khác quan tâm chiều cổ. Cô chiều cổ Cận Thiếu Triết như vậy, đúng như chính cô đã nói, cậu ta cùng với cô thực sự rất giống nhau, cô đơn giống nhau, cũng đều cần người khác chăm sóc. Nếu không có người kia, có lẽ..... Nhưng trên đời này chuyện gì đều có thể, chỉ là không giống như mình mong muốn mà thôi.

Buổi tối. Một bàn bốn món ăn, có điều.... Trứng rán, canh trứng, trứng luộc,.... Toàn là món trứng. Ôn Thuần cùng Cận Thiếu Triết hai người nhìn nhau, không khí có chút dị thường.

Ánh mắt Cận Thiếu Triết vẫn không rời khỏi mấy món đồ ăn kia, trong lòng lại nghĩ, cô ấy lên lầu chuẩn bị lâu như vậy lại làm ra một bàn toàn món trứng thế này? Không phải cậu khủng hoảng, mà là hôm kia là trứng xào cà chua, hôm qua là trứng rán, cơm rang trứng.... Hôm nay lại là một bàn toàn trứng nữa, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của cậu, chẳng lẽ đồ ăn khi cậu còn đường bệnh được ăn đó, toàn bộ đều là ảo giác của mình sao?

"Chị... Thực là thích ăn trứng?" Cậu cẩn thận tìm hiểu, đây dường như là lí do hợp lí nhất mà cậu có thể nghĩ ra.

"Ừm." Ôn Thuần có chút xấu hổ, cúi gầm mặt vào bát cơm, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn cậu.

"Nhưng mà mỗi người tiêu thụ một lượng trứng đều có tiêu chuẩn, ăn nhiều cũng không tốt cho cơ thể." Đây đều là cậu đọc sách mà biết, cho dù thích ăn cũng không thể quá nhiều, người khác nhìn bàn đồ ăn này còn tưởng bọn họ thích ăn trứng đến cuồng mất.

Đột nhiên Ôn Thuần đặt bát trên tay xuống, như cố lấy hết dũng khí mà nói: "Được rồi, tôi thẳng thắn, tôi thành thật cung khai, thật ra không phải tôi thích ăn trứng, mà là..... tôi cần bản là không biết nấu ăn. Lúc trước sợ cậu dinh dưỡng không đủ, tôi đều nhờ người giúp việc ở nhà bạn tôi nấu giúp rồi mang tới, nhưng phiên toái người khác mãi cũng không tốt, cho nên hai ngày nay tôi bèn tự mình nấu, mấy thứ này tôi đã luyện tập rất nhiều lần, chắc là sẽ không quá khó ăn, nếu không tôi sẽ ra bên ngoài mua...."

Cận Thiếu Triết hơi hơi cau mày, Ôn Thuần nói câu kế tiếp cậu cũng chưa nghe được, chỉ trầm giọng hỏi: "Vậy trước kia chị ăn cái gì? Không phải đều là ra ngoài ăn đấy chứ?" Cậu cảm thấy với hoàn cảnh của mình, có ăn có ở đã là tốt rồi, nói oán giận thì khẳng định là không, chỉ là cậu có chút không rõ mà thôi.

"A?" Không nghĩ đến cậu ấy lại hỏi điều này, cô có chút ngượng ngùng: "Mì ăn liền, thức ăn nhanh, bánh bao, ngẫu nhiên thì đến nhà bạn ăn ké vài bữa, thật ra, tôi cũng không phải là quá kén ăn...." Nhưng vừa nói xong, đầu của cô đang cúi thấp bỗng ngẩng dậy, cuối cùng không nhịn được mà rời khỏi bàn.

Cô đi đến bên ngoài quán, ngẩng đầu nhìn trời, cô có để ý, cô cũng kén ăn và cô cũng thật vất vả mới khiến cho chính mình quên đi điều đó, hôm nay thế nào lại nghĩ đến chứ? Ngẩng đầu lên cao, nước mắt sẽ không chảy xuống đúng không? Chỉ cần không rơi lệ, tim sẽ không đau? Cô đã không còn nhiều sức lực nữa rồi.

Cận Thiếu Triết nhìn theo bóng dáng cô bước ra ngoài. Cô ấy khóc. Thân hình đang run run kia, nhìn qua so với cậu còn đơn bạc hơn, thế nhưng lại luôn nở nụ cười trước mặt người khác, sau nụ cười kia của cô, rốt cuộc là bộ dạng gì? Cậu im lặng ăn cơm, buộc chính mình áp chế xuống cổ xúc động đang dâng lên trong lòng.

Sau lưng truyền đến tiếng chuông gió leng keng, là Ôn Thuần mở cửa bước vào, cô đã khôi phục lại bình tĩnh, ngoại trừ hốc mắt vẫn còn hồng hồng, nhưng ở dưới ánh đèn này cũng không nhìn ra bất cứ điều gì khác thường.

"Ngày mai bắt đầu, để tôi nấu cơm." Sau khi ăn xong, Cận Thiếu Triết đi rửa bát, nói với cô.

"Cậu biết?" Ôn Thuần kinh ngạc, một cậu học sinh mới lớn sẽ nấu ăn được sao?

"Không biết." Về mặt cậu vẫn bình tĩnh, không thể nhìn ra vấn đề gì: "Nhưng mà tôi có thể học." Chỉ là còn lại một câu nữa cậu nuốt vào trong lòng, tôi có thể vì chị mà học.

Cận Thiếu Triết thực sự nói được thì làm được, ngày hôm sau sáng sớm đã bỏ chạy ra ngoài đi mua sách dạy nấu ăn hàng ngày về nghiên cứu, trong lúc đó còn bảo Ôn Thuần đừng đến quấy rầy. Mà đến tối, cậu rốt cuộc thực sự làm được một bữa thức ăn đủ sắc đủ vị bày ra.

"Chị cứ nhìn tôi mãi làm gì? Trên mặt tôi có hạt cơm sao?" Cận Thiếu Triết cảm thấy ánh mắt cô cả buổi tối đều rất kì quái, dường như đem mình ra làm chuột bạch trong phòng thí nghiệm mà nghiên cứu.

"Cậu nói thực đi, thật ra đây không phải là lần đầu tiên cậu nấu cơm đúng không? Trên thực tế cậu là cao thủ nấu ăn, cố ý giấu diếm thực lực đúng không?" Ôn Thuần vừa ăn đồ ăn, âm thầm tán thưởng hương vị rất khá, vừa có chút không thể tin được mà chất vấn cậu ta, không có đạo lý nào mà lần đầu tiên làm liền tốt như vậy, cậu ta không phải là chỉ số thông minh đến hai trăm đấy chứ.

Nghe ra được giọng nói của cô có chút bất mãn, cậu hơi cười mà nói: "Thật có lỗi, tôi thực sự là lần đầu tiên nấu cơm, điều này cũng không có gì phải giấu diếm." Thật ra cũng không quá khó làm, dựa theo thành phần rồi công thức trong sách là có thể. Có điều trước kia cũng không đến lượt cậu làm, cậu chỉ luôn ăn chút cơm thừa canh cặn, cho dù có muốn làm cũng không ai cho cơ hội đâu!

Ôn Thuần có chút tức giận bĩu môi, buồn bực: "A..... thật không công bằng.... Tôi rõ ràng cũng có học qua sách, tại sao lại không làm tốt được như cậu? Tôi lợi hại nhất cũng chỉ có thể làm trứng xào cà chua mà thôi!

"Mọi người trời cho cũng không giống nhau, chị cắm hoa, gói hoa không phải là đẹp hơn tôi nhiều sao, đây là sở trường của chị." Cậu không muốn thấy cô vì thế mà rầu rĩ không vui, liền tìm lí do thích hợp giải thích cho cô.

"Hi hi, cũng đúng nha." Nghe vậy, Ôn Thuần lại tươi cười như trẻ con.

"Nhanh ăn đi, đồ ăn nguội mất." Cận Thiếu Triết bắt đầu đi lắc đầu. Nhìn bề ngoài, Ôn Thuần giống như cô gái khéo léo chín chắn, thậm chí còn có phần lãnh đạm, lạnh lùng, nhưng hơn nửa tháng nay ở chung là có thể biết, cô ấy thật ra có chút mơ hồ, lại rất thiện lương, thuộc loại người bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền, lúc trước đều là biểu hiện giả dối của cô đối với người lạ mà thôi. Nhưng mà cậu lại càng thích Ôn Thuần thế này, một Ôn Thuần không mang mặt nạ, ngẫu nhiên có chút ưu thương nhưng lại ra vẻ kiên cường, Ôn Thuần như vậy lại càng gần gũi với mình hơn.

Sau khi ăn xong lại là Cận Thiếu Triết rửa bát, lí do là chân Ôn Thuần bị thương còn chưa khỏi hẳn, không thể lộn xộn. Rửa bát xong xuôi, cậu đem tạp dề treo lên, sắp xếp lại các thứ trong bếp cho tốt, rồi bước ra phòng khách nói với Ôn Thuần đang tập trung tinh thần vào cái máy tính kia: "Tôi xuống mở cửa hàng trước, chị không cần xuống dưới, một mình tôi có thể ứng phó được." Hai ngày nay cậu đã bắt đầu thử tự mình đảm đương một phen, như vậy thì Ôn Thuần có thể thoải mái một chút, không cần cả buổi tối cứ chạy tới chạy lui, huống hồ cô bước đi vẫn còn khập khiễng, lên xuống cầu thang cũng không tiện.

"Ừm." Cô xuất thần nhìn màn hình, không chút để ý mà trả lời, Cận Thiếu Triết tập mãi cũng thành thói quen rồi, chỉ chậm rãi đi giày, đang chuẩn bị xuống lầu thì Ôn Thuần lại đột nhiên nhảy dựng lên: "A! Thiếu Triết, cậu mau tới đây!" Chuyện cô kêu tên Thiếu Triết đã thành thói quen, bình thường rồi, ở trong lòng cô đã sớm xem cậu là em trai mình mà đối đãi, huống hồ Cận Thiếu Triết cũng thực sự cố gắng, làm việc rất chăm chỉ, không có lí gì lại không đối tốt với cậu cả.

"Làm sao vậy?" Cận Thiếu Triết nghe tiếng kêu thảm thiết của cô, nghĩ rằng phát sinh chuyện lớn gì đấy, vừa mới bước một chân ra khỏi cửa lại quay lại, vội vàng trở về phòng khách.

"Cậu lại đây, đến làm trắc nghiệm." Ôn Thuần kéo thân hình cao thẳng của cậu ngồi xuống, cùng ngồi song song với cô trên thảm, chỉ vào máy tính nói.

Cận Thiếu Triết cũng nhìn vào màn hình, thì ra là bài trắc nghiệm IQ, vốn dĩ không muốn làm, nhưng vì chiều ý cô, nên cũng ngồi vào thử trắc nghiệm xem, mới mười năm phút cũng đã làm xong hết.

"A, nhanh vậy sao? Cậu không cần kiểm tra một chút sao?" Ôn Thuần cũng không phục, bản thân mình làm hết thời gian quy định còn không xong, tại sao cậu ta làm thì lập tức tốt ngay thế? Không phải là làm cho có lệ đấy chứ?

"Kiểm tra cái gì? Cũng chỉ là trò chơi thôi mà. Thôi xong rồi, tôi muốn đi mở cửa quán, chị cứ bình tĩnh mà chơi đi, có điều nhớ xoa rượu thuốc đấy!" Cậu nói xong liền đứng dậy, cũng không thèm để ý đến Ôn Thuần phía sau đang ồn ào kêu to đã đi xuống lầu mất.

Mãi cho đến khi bước xuống đường cái, cậu mới nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt có chút mờ mịt, nhớ tới cái trắc nghiệm IQ vừa rồi, chỉ số thông minh kia thì liên quan gì chứ, đối với cậu mà nói căn bản không quan trọng bằng công việc, ngay cả việc sinh tồn cũng thành vấn đề, vậy thì trắc nghiệm tốt có tác dụng gì chứ?

Còn Ôn Thuần ở lại trong phòng, đối diện với màn hình máy tính, miệng há hốc, trong đầu tràn đầy nghi vấn, con số 150 xinh đẹp kia cứ lờn vờn trước mắt cô, giống như truyền đến cô tin tức gì đó. Bản thân mình cũng là trình độ bình thường, không phải kém, cũng chỉ vừa qua mức 100 điểm, ngay cả Nhã Huệ và Tư Hiền cũng chỉ hơn cô không bao nhiêu, còn cậu ấy nghĩ cũng chưa nghĩ, dùng thời gian ngắn như vậy mà lại được điểm cao như vậy, thế mà tại sao không đỗ đại học chứ? Ngay cả lần đầu tiên nấu ăn cũng tốt như vậy nữa?

Cuối cùng Ôn Thuần cho ra một kết luận, chính là Cận Thiếu Triết vô cùng thông minh, chỉ là không thích học bài mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hồng Trà Mai

Ngày ngày cứ bình thản như nước như vậy mà trôi qua.

Cận Thiếu Triết đã bắt đầu học tập được nhiều thứ, còn có thể gói hoa cho khách, ngay cả Ôn Thuần cũng khen ngợi cậu học còn nhanh chóng, lợi hại hơn cả sư phụ là cô đây. Nhưng mà cô biết, cậu ấy luôn yên lặng chăm chỉ mà luyện tập những khi không có khách hàng.

"leng keng", tiếng chuông gió thanh thúy vang lên, mang theo sức sống mới đến.

"Hoan nghênh quý khách!" Ôn Thuần và Cận Thiếu Triết đồng thời lên tiếng, sau đó hai người nhìn nhau ăn ý cười, có điều khi họ nhìn đến người khách kia thì đều có chút kinh ngạc.

"Là thầy ạ? Mời thầy vào ạ!"

"Ôn tiểu thư, xin chào." Cậu Tứ Nguyên hướng đến Ôn Thuần mà âm áp tươi cười, ánh mắt thì vẫn chú ý đến học trò Cận Thiếu Triết kia.

Ôn Thuần là người rất hiểu chuyện, quay sang nói với Cận Thiếu Triết: "Thiếu Triết, cậu mau đến tiếp đón thầy giáo cậu cho tốt, nơi này một mình tôi trông coi là được rồi." Hơn một tháng nay, thầy giáo vẫn thường xuyên tới nơi này thăm cậu, xem đã quen mọi thứ chưa, có thiếu thốn cái gì hay không, luôn quan tâm đầy đủ, quả thực giống như thân nhân vậy.

"Thiếu Triết, lần này thầy tới là vì...." Thầy giáo nhìn Cận Thiếu Triết, chưa gì đã khản cập mở miệng.

"Thầy à, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện vậy!" Cận Thiếu Triết vội vàng ngắt lời, vẫn giống như mọi khi mời thầy giáo đến quán nước gần đó, miễn cho lại trở ngại việc buôn bán trong cửa hàng. Nhưng mà lần này bộ dáng cậu so với trước đây vội vàng hơn nhiều, dường như có gì đó không muốn cho Ôn Thuần biết, mà Ôn Thuần cũng đang vội vàng chào khách, cũng không lưu ý đến điểm khác thường của cậu.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cô nhìn đồng hồ, lần này hình như bọn họ có rất nhiều chuyện muốn nói thì phải, đã đi rất lâu rồi, sẽ không phải xảy ra chuyện gì đó chứ? Cứ giương mắt nhìn ra bên ngoài cửa hàng, lại lắc lắc đầu tự bảo mình đừng quan tâm nữa.

Trong quán rượu nhỏ.

Hai người bọn họ đã nói chuyện rất lâu nhưng vẫn không đạt được tiếng nói chung.

"Thiếu Triết, em không lo nghĩ đến chút nào sao? Cơ hội này rất khó, người khác cầu còn không được.... Nếu là vấn đề tiền, thầy có thể...." Cậu Tứ Nguyên vội vàng muốn khuyên nhủ, thuyết phục Cận Thiếu Triết điều gì đó.

Cận Thiếu Triết vẫn thản nhiên trả lời: "Thầy à, em đã nói qua rồi, em không nghĩ lại tiếp tục học hành, thầy cũng không cần lo lắng cho em nhiều quá. Hiện tại em rất tốt. Được rồi thầy ạ, em cũng đi lâu quá rồi, trong cửa hàng còn nhiều việc!" Vừa dứt lời thì cũng đã đứng lên, nâng thầy giáo vẫn còn muốn ngồi lại nói gì đó kéo ra cửa, cẩn thận gọi xe cho thầy.

Cậu Tứ Nguyên cũng đã hơn năm mươi, trong nhà cũng có con học đại học, vợ lại không có việc làm, thật ra hoàn cảnh gia đình cũng không phải tốt. Cho nên ông từng đề nghị Cận Thiếu Triết đến nhà ở cùng đều bị cự tuyệt, cậu không muốn gia tăng thêm gánh nặng cho thầy mình. Hiện tại, cậu xuất thần nhìn thứ gì đó mà thầy giáo vừa đặt vào tay mình, bất tri bất giác mà bước vào cửa hàng, vừa thấy Ôn Thuần mới tỉnh táo, thu lại tờ giấy trên tay, cậu cũng không muốn trở thành gánh nặng của Ôn Thuần.

Cậu vội vàng lên lầu đem cát tở giấy kia vào, xoa xoa khuôn mặt mình, lại trở lại bình thường mà xuống lầu, hỗ trợ Ôn Thuần đón khách, gói hoa.

"Thiếu Triết, Thiếu Triết?" Ôn Thuần vỗ vỗ bả vai cậu.

Cận Thiếu Triết mờ mịt giương mắt hỏi lại: "Ừm, có chuyện gì?"

"Là tôi hỏi cậu có chuyện gì mới đúng! Khách hàng mua hoa bách hợp, không phải cầm chương?" Ôn Thuần nhắc nhở cậu.

"A, thực xin lỗi, thực xin lỗi!" Cậu vội vàng giải thích với người khách kia, lại một lần nữa đem bó hoa sửa sang lại cho tốt.

"Có phải có vấn đề gì hay không? Thầy giáo cậu vừa nói với cậu cái gì thế?" Ôn Thuần cảm thấy cậu từ lúc trở về luôn không yên lòng, lo lắng không biết có phải có chuyện gì hay không.

"Không có gì, chỉ là thầy bảo tôi trở về tham gia buổi họp lớp thôi mà, có điều tôi không muốn đi." Đây đều là bạn học cũ khởi xướng tụ hội, cậu không cần phải đến giúp vui.

Cậu cứ thản nhiên nói như vậy, Ôn Thuần cũng không truy vấn thêm nữa, để tránh lại xuất hiện chuyện tình xấu hổ như lần trước. Thăm nghĩ, đôi mắt với bạn bè đều đổ đại học cả, khẳng định là cậu ấy cũng thấy khổ sở, vì thế cô liền nhìn cậu, cười cười tỏ vẻ hiểu biết.

Rất nhanh đã sắp đến ngày thất tịch, trước đó cũng đã nhận được rất nhiều đơn đặt hàng mua hoa, kinh doanh cũng tốt hơn nhiều. Một số sinh viên không có nhiều tiền nên họ đã lựa chọn cách mà nhiều người cũng chọn đó là mua tặng hoa trước và từ từ dần dần. Cho nên dù chưa phải lễ thất tịch cũng đã có rất nhiều người yêu cầu đưa hoa tới cửa.

"Thiếu Triết, cậu một mình trông cửa hàng nha, tôi đem hoa đưa đến đại học J, sẽ nhanh chóng trở về." Ôn Thuần gói hoa cẩn thận xong, chuẩn bị ra ngoài, hai bó hoa hồng to khủng khiếp sắp che phủ hết cả người cô rồi, dường như cả đường cũng không nhìn thấy nữa.

"Để tôi giúp chị đưa đi!"

"Không cần, chỗ đó tôi thường đến, quen thuộc đường hơn cậu, hướng hồ cũng không phải xa quá, đi một lúc là tới. Thôi, tôi đi đây, nếu không đi cho kịp, mấy vị khách kia sẽ nổi nóng mất." Mấy ngày nay những người muốn gửi hoa đều là bạn trai tặng cho bạn gái, cái này là liên quan đến chuyện tình cảm của người ta, không thể qua loa được.

Cận Thiếu Triết biết mình không thể lay chuyển được cô nên cũng không kiên trì nữa. Chỉ là cậu nhìn bóng dáng cô rời đi, trong lòng lại mặc niệm, đại học J sao?

Tuy rằng vẫn là nghỉ hè, nhưng lễ thất tịch năm này có vẻ đông vui hơn năm ngoái, đã là giữa tháng 8, trong trường cũng có không ít sinh viên trở lại, còn một số là cán bộ không về nhà, vẫn ở lại trường học.

Ôn Thuần đứng trước cửa thư viện đại học J, tay vẫn đang ôm hoa hồng, kiên nhẫn chờ người đến kí nhận. Một nam sinh đi lướt qua người Ôn Thuần đến chỗ cách đó không xa, ở đấy đã có một nam sinh khác đang vừa chờ vừa tán gẫu với bạn bên cạnh.

"Nha, đây là danh sách cậu muốn liệt kê, toàn bộ đều ở trên này!"

"Cám ơn nhé. À đúng rồi, về cậu tân sinh viên kia cậu đã tìm được hay chưa? Sắp đến khai giảng rồi!"

"Vẫn chưa! Nói đến chuyện này lại buồn bực, tớ liên hệ với cậu ta rất nhiều lần rồi mà không được, nghe nói cậu ta cũng ở thành phố này. Ngay cả mấy thầy giáo muốn gặp cậu ta cũng không có cách nào, chuyện này cũng không biết làm thế nào bây giờ."

"Mà này, vừa rồi tớ nghe người ta nói cậu ta bảo rằng sẽ không học, có thật hay không đấy?"

"Không thể nào? Cậu ta được mời vào khoa kiến trúc danh tiếng nhất, cũng là người được gọi nhập học đầu tiên, bao nhiêu người muốn vào mà không được, cậu ta lại buông tha như vậy sao?"

"Đúng vậy, sau đêm thất tịch sẽ chuẩn bị cho lễ khai giảng rồi....."

Ôn Thuần nghe xong cũng có chút kinh ngạc, lại có người đỗ vào đại học J mà không học sao? Khoa kiến trúc đại học J cũng là danh tiếng nhất nhì trong nước, người kia bị dân đồn sao? Đầu năm nay việc lạ cũng đặc biệt hơi bị nhiều đấy. Có điều chuyện này cũng không làm cô miên man suy nghĩ quá lâu, nữ sinh được nhận hoa kia đã vội vàng chạy tới rồi, Ôn Thuần đưa tờ kí nhận ra tươi cười, lễ phép đưa cho cô ấy kí vào, hoàn tất nhiệm vụ.

Lúc Ôn Thuần trở lại cửa hàng hoa, phát hiện thấy Thiếu Triết đã thành thạo gói hoa cho khách, động tác cẩn thận tỉ mỉ, chỉ là cặp kính mắt công kênh cũ kĩ kia che khuất mất một phần khuôn mặt, làm cho một cậu thanh niên tuấn tú trở nên quê mùa, chậm chạp.

"Thiếu Triết, cậu đeo cái mắt kính này đã bao lâu rồi? Hay là để tôi cùng cậu đi chọn một cái kính mới đi?" Cô nhìn cặp mắt kính kia kiểu dáng cũ chắc cũng phải của thập niên bảy mươi tám mươi mất.

Cận Thiếu Triết đẩy mắt kính, mỉm cười nói: "À, mới đeo có ba năm thôi, cũng không có vấn đề gì, không cần lãng phí tiền đi đổi."

"Cái gì? Ba năm mà thôi? Chẳng lẽ cậu không đi đo lại độ cận sao?" Số đo mắt luôn thay đổi, cho nên hẳn là hàng năm đều phải đi đo lại để thay mắt kính mới đúng chứ.

"Hôm nay lại nhận thêm được mấy đơn đặt hàng, chị xác định là lễ thất tịch sẽ có đủ người giúp sao? Tội sợ khách đông quá sẽ luống cuống tay chân." Cận Thiếu Triết đem đề tài đó bỏ qua, đối với Ôn Thuần còn đang kinh ngạc, cậu cũng chỉ cười cười, lơ đãng, dù sao kính mắt là chuyện nhỏ, cậu không muốn ngay cả việc này cũng phiền toái đến cô. Cậu không cần chạy theo một mối, kiểu dáng gì miễn dùng được là tốt rồi.

"À, việc này à, không sao, bận rộn thế nào cũng đã gặp qua rồi, tôi cũng đã nhờ mấy người bạn, hôm đó các cô ấy sẽ đến đây hỗ trợ." Cô chuyển cho Cận Thiếu Triết một ánh mắt "No Problem"(không có vấn đề gì), rồi lại nhớ tới điều gì, vội nói: "Đúng rồi, cậu có biết hôm nay tôi nghe được tin gì không? Thủ khoa khoa kiến trúc đại học J lại buông tha cơ hội nhập học? Đáng tiếc quá, nếu đem cơ hội này cho cậu thì tốt rồi....."

Cận Thiếu Triết vốn đang đưa lưng về phía Ôn Thuần đột nhiên cứng đờ, tay cũng ngưng lại, giọng nói có chút không hiểu nói: "Chị đùa sao! Cho tôi? Tôi cũng không thích học bài, không nên lãng phí cơ hội của người khác."

"Giờ chứ! Tôi thì tôi cảm thấy cậu rất thông minh!" Ôn Thuần thấy mất hứng khi cậu tự coi nhẹ mình, nhớ tới bài trắc nghiệm IQ hôm đó, cô càng thêm kiên định với ý nghĩ của mình, cậu ấy không phải không thích học bài mà là hoàn cảnh không cho phép.

"Cho là vậy đi!" Cận Thiếu Triết dường như không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Lễ thất tịch đến càng gần, bọn họ càng ngày càng bận rộn, còn phải chăm sóc bảo quản hoa mới lấy về thật tốt, tránh cho lại héo rũ hết. Vì thế, Ôn Thuần nhờ mấy người bạn tốt Hạ Tư Hiền, Cao Nhã Huệ đều tới giúp cả. Vừa vào cửa, các cô dường như bị bao phủ bởi hoa. Hai người nhìn xung quanh cuối cùng cũng tìm thấy hai bóng dáng bận rộn ở một góc cửa hàng.

"Hi!" Tư Hiền lớn tiếng chào hỏi hai người.

"Tư Hiền, Nhã Huệ! Các cậu đến rồi! Mau tới đây hỗ trợ, tớ bận sắp chết rồi đây!" Ôn Thuần giống như nhìn thấy cứu tinh, hưng phấn ngoắc ngoắc hai cô.

Hạ Tư Hiền cùng Cao Nhã Huệ mỉm cười, lững thững bước qua.

"Tớ chủ yếu đến không phải là để giúp cậu nhé! Mà là đến xem "Quá nhi" bộ dạng dài ngắn thế nào thôi." Nhã Huệ cười đến áy náy, ánh mắt cũng không kiêng kị gì mà nhìn thẳng Cận Thiếu Triết, nhìn đến mức trong lòng cậu có chút sợ hãi.

"Quá nhi gì cơ?" Cận Thiếu Triết có hơi không hiểu, nghi vấn nhìn Ôn Thuần.

Ôn Thuần chun chun mũi, cũng không để ý đến ánh mắt đánh giá của Nhã Huệ, tiếp tục gói hoa.

Tư Hiền rót cuộc cũng hào tâm vạch trần đáp án: "Thiếu Triết sao? Tôi có thể gọi cậu như vậy không? Cậu đừng để ý đến cô ấy, cô ấy là người điên đấy!" Thấy Thiếu Triết thoải mái gật đầu, cô mới cười nói tiếp: "Xin chào, lần đầu gặp mặt. Tôi là Hạ Tư Hiền, cậu có thể gọi tôi là Tư Hiền, đây là Nhã Huệ, bởi vì hai người đều không có bạn trai, cho nên chúng tôi mới đáng thương bị Ôn Thuần chộp tới làm việc, thật cực nhọc." Cô nói xong liền cười ha hả, ý cười trong mắt nói lên sự việc thật ra vốn không phải như thế.

"Này, các cậu đều là tự nguyện. Đừng có nói về ủy khuất như thế nữa đi, còn có, đừng có kêu cái gì "Quá nhi" nữa, nghe thật không tự nhiên." Ôn Thuần không ngần ngại cũng biết hai người họ về mặt thế nào, thấp giọng mà oán giận.

"Cô ấy a....." Tư Hiền chỉ vào Nhã Huệ nói: "Lúc biết chuyện của cậu và tiểu Thuần, liền nói thẳng là cậu giống như Dương Quá* vậy, phở phác ở chỗ Tiểu Thuần." (Meott: Dương Quá là nhân vật trong Thần điêu đại hiệp/ Thần điêu hiệp lữ của Kim Dung)

Nghe vậy, khuôn mặt Cận Thiếu Triết hơi đỏ lên, xoay người tiếp tục làm việc. Ôn Thuần rốt cục không nhịn được nữa hưng hăng trừng mắt với hai người kia, rồi cũng lại tiếp tục vùi đầu làm. Tư Hiền và Nhã Huệ cười đến run rẩy cả người, không thể ngăn lại nổi, mãi cho đến khi bị Ôn Thuần ném mấy cái thùng giấy đến, mới kêu thảm thiết liên tục, bắt tay vào làm việc.

"Cậu không cần để ý đến hai người đó, chúng tôi từ tiểu học, đến trung học đều cùng lớp, rất thân thiết nên mới như vậy, hai cậu ấy không có ác ý đâu." Ôn Thuần sợ Cận Thiếu Triết trong lòng không thoải mái nên thừa dịp rảnh rỗi một chút, giải thích riêng với cậu.

"Không sao." Cậu tươi cười với Ôn Thuần, cho thấy là mình không thêm để ý, nhìn các cô khoái trá cãi nhau âm ỉ như vậy, bản thân cũng thấy vui vẻ, khoái hoạt lay. Có bạn bè tốt như vậy, thật là có phúc.

Có điều.... Dương Quá và Tiểu Long Nữ? Cũng thật phục hai người ấy có thể nghĩ ra được, nhưng ngẫm lại cũng thấy thật chuẩn xác, Ôn Thuần dường như ngoại trừ cửa hàng hoa thì không đi đâu hết cả, ngay cả đi dạo phố cũng rất ít khi, không phải giống như một Tiểu Long Nữ phái Cổ Mộ đấy sao? Chỉ là, Tiểu Long Nữ và Dương Quá là quan hệ thầy trò, còn cậu và Ôn Thuần? Rốt cuộc là cái gì đây?

Rất nhanh lễ thất tịch cũng đã đến, quả nhiên có thể dùng từ đánh giấc để hình dung. Ôn Thuần còn thuê thêm hai nhân viên thời vụ nữa, nhưng sáu người bọn họ cũng vô cùng bận rộn, cả ngày không có lúc nào rảnh tay. Có điều, cửa hàng hoa cũng thừa dịp này mà buôn bán được lời khá nhiều, Ôn Thuần cũng quên đi mệt mỏi, nhanh chóng đã nghĩ đến xem mình có dư bao nhiêu tiền để tính đến chuyện sửa chữa, trang trí lại cửa hàng.

Hôm nay lại là một ngày hè giông tố, đầu tiên gió lớn bên ngoài gào thét, sau đó mưa bắt đầu tầm tã trút xuống.

Ôn Thuần chợt nhớ đến cửa sổ căn gác vốn không được chắc chắn lắm, vừa có gió lớn liền kêu kệt kệt liên hồi, cô tự nhắc nhở mình đến lúc sửa sang lại cửa hàng cũng nên thay mấy cái cửa ấy luôn. Cô sợ đồ đạc linh tinh của Thiếu Triết sẽ bị gió thổi mất nên chạy lên trên giúp cậu đóng lại cửa sổ.

Quả nhiên, gió thổi bay mấy tờ giấy xuống sàn, cô bước đến nhặt lên, đột nhiên thất thần, cái này..... Đây đều là mấy bức vẽ phác họa. Vẽ rất đẹp, phong cách tinh tế, đều là cậu ấy vẽ sao? Cô lật một tờ, lại một tờ, được sắp xếp rất cẩn thận, còn có ngày tháng ghi trên đó, đều là khi đến ở đây mới vẽ, có lãng hoa, có bó hoa, có nội thất cửa hàng, thậm chí còn có.... Bức họa vẽ cô, vẽ rất chân thực, cho đến bây giờ cô cũng không biết thì ra cậu ấy lại vẽ đẹp đến vậy.

Cô nhanh tay thu dọn lại mấy thứ cho tốt, đặt lên trên bàn, có điều thùng rác bên cạnh cái bàn có một gói chuyển phát nhanh khiến cô chú ý, vì trên đó có ghi: Thông báo trúng tuyển đại học.

Cô kì quái nghĩ, Thiếu Triết tại sao lại có cái này, không phải cậu ấy nói mình thi không đỗ hay sao? Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại nhặt lên, mở ra đọc, bên trong rõ ràng là thông báo trúng tuyển đại học, cùng giấy gọi nhập học, nhưng là đại học J! Khoa kiến trúc! Khoa kiến trúc.....

Đã biết, thầy giáo đã nói tôi thi không tốt, không trúng tuyển.....

Liên hệ với cậu ta rất nhiều lần đều không được, nghe nói cũng ở thành phố này.....

Khoa kiến trúc danh tiếng nhất, cũng được gọi nhập học đầu tiên.....

Tôi không thích học bài, không nên lãng phí cơ hội của người khác.....

Cậu ấy chính là cậu sinh viên bỏ qua cơ hội kia?

Ôn Thuần xoa người đang muốn lao xuống lầu, chất vấn cậu tại sao lại nói dối, nhưng trong nháy mắt chân vừa đặt xuống bậc cầu thang, cô lại rụt về, cẩn thận suy nghĩ. Thiếu Triết..... Cậu ấy cũng đã từ chối lâu rồi? Cậu ấy rõ ràng biết thành tích của mình, nhưng lại muốn làm bộ như không cần, trách không được thầy giáo lại đến tìm cậu nhiều như vậy, nếu là như thế, chắc là đều thương lượng về chuyện này rồi?

Thành tích to lớn như vậy, một người thông minh như vậy, lại ở cửa hàng hoa làm công? Đây mới là chân chân chính chính lãng phí đó.

Nhưng cô nên giúp cậu ấy như thế nào mới là quan trọng? Cậu ấy không nói, chính là muốn bỏ qua, không muốn phiền toái đến mình. Nếu trực tiếp nói với cậu ấy, khẳng định là cậu sẽ cự tuyệt mình, cô ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, rồi lại cân cân nhắc nhắc.

"Ôn Thuần, chị ở trên đây lâu vậy. Mau xuống dưới đi....." Cận Thiếu Triết hô to.

"Ồi chào, đến đây!" Cô khẽ cắn môi, đem mấy thứ trên tay sắp xếp lại như cũ, sau đó lại đặt trở lại thùng rác, làm bộ như chưa từng phát sinh cái gì, chuyện gì cô cũng không biết.

"Chị lên làm gì vậy?" Cận Thiếu Triết thấy sắc mặt cô là lạ nên quan tâm hỏi.

"Trời mưa to, tôi sợ cậu quên đóng cửa sổ thôi, không phải tôi lên giúp cậu thu dọn lại một chút thì cậu toàn quên thôi, còn nhớ lần trước sao, gió to đều thổi bay mất cả quần áo còn gì!"

"Ừm. À quên, nghe chị vừa nói tôi mới nhớ ra mấy hôm nay rác cũng còn chưa đổ, chị trông hàng một chút, tôi chạy đi đổ rác rồi về."

Thế nên Ôn Thuần nhìn thấy Cận Thiếu Triết không chút lưu tình nào đem thùng rác chạy ra bên ngoài đổ vào khu chứa rác, mặt trên rõ ràng còn cái phong bì chuyển phát nhanh, vậy mà cậu ấy trở về nhìn bộ dạng như không có việc gì, chẳng lẽ cậu không khổ sở, tiếc nuối hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lan Phi Châu

(Nguyên bản tiếng hán là Phi Châu Cận, dịch qua tiếng Anh là Viola Africa, nên đề là Lan Phi Châu)

"Cái gì? Cậu nói cậu ta trúng tuyển khoa kiến trúc đại học J nhưng lại không nghĩ sẽ đi học? Là thật hay giả?" Hạ Tư Hiền khó có thể tin, vốn đang nhàn nhã uống nước chanh, nghe xong thiếu chút nữa đã phun ra hết.

Tin tức này rất chấn động nha, bỏ qua đại học J? Vãn sở vị vãn.(Meott: mới nghe lần đầu, chưa bao giờ nghe thấy điều này)

"Này, cậu đừng kinh ngạc thế chứ, nhỏ giọng thôi, mọi người đều đang nhìn chúng ta đấy!" Ôn Thuần cúi thấp đầu xuống, có chút ngượng ngùng nhìn xung quanh, hôm nay có chính là vì việc này mà bỏ lại một mình Cận Thiếu Triết trông quán, tự mình đến tìm Tư Hiền thương lượng: "Là thật, tớ đã nhìn thấy giấy báo trúng tuyển rồi. Cậu cũng đã biết hoàn cảnh của cậu ta rồi đấy. Cậu ta nói không muốn học cũng là lấy cớ, đều là hoàn cảnh bắt buộc."

"Đội đã, đội đã, cậu nói xem, trường trung học của cậu ta không phải là trung học Trí X đấy chứ?" Hạ Tư Hiền nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên neho mắt lại đặt câu hỏi.

"Ừm, sao cậu lại biết chứ?" Ôn Thuần nhớ rõ mình cũng chưa từng nhắc tới mà.

Tư Hiền vội vàng lấy từ trong túi ra một cuốn album lớn, liếc mạng lật xem, cuối cùng ánh mắt dừng ở một trang, không ngẩng đầu lên mà lại tiếp tục hỏi một lần nữa để xác nhận: "Thực sự là Cận Thiếu Triết trường cấp ba Trí X"

"Là thật? Tớ lừa cậu có thể kiếm được tiền sao? Rốt cuộc là có chuyện gì?" Ôn Thuần nhìn về mặt của cô có chút kì kì quái quái, tâm tình cũng căng như dây đàn.

"Cậu tự nhìn xem." Cô đưa tập tranh cho Ôn Thuần, giải thích: "Tập tranh này được tài trợ bởi công ty in ấn của bọn tớ, mà công việc của tớ là lên kế hoạch tuyên truyền. Nhìn bức tranh này xem, đây là một bức họa có tên là "Hoàng hôn lẻ loi"(Kat: nàng Meott đề là "Mặt trời lặn cô đơn", ta đề vậy

được hơn các tình yêu?), đoạt giải thưởng cho nhóm trung học, người kí tên chính là Cận Thiệu Triết, hơn nữa xem thời gian thì bức họa này là từ một năm trước, nghe người ta nói thầy giáo cậu ta đem bài tập của cậu đến tham gia triển lãm, cũng không phải cố ý dự thi, không nghĩ tới lại đạt giải nhất. Ngày hôm qua lúc làm việc, nghe thấy tên có chút quen tai, hôm nay nghe cậu nói như vậy, thì bức tranh kia đúng là cậu ta vẽ?"

Ôn Thuấn vừa nghe Tư Hiền nói, vừa kinh ngạc nhìn bức họa trên trang sách kia một cách xuất thần, vẫn là thói quen ghi ngày tháng dưới góc trái, cùng với chữ viết của Cận Thiệu Triết giống nhau như đúc.

"Đúng là cậu ấy vẽ....." Cô lẩm bẩm nói, nếu không xem qua mấy bức phác họa trên căn gác của cậu có lẽ cô còn có thể nghĩ đây là Hạ Tư Hiền nói giỡn, nhưng hiện tại cô biết đây là sự thật.

"Thì ra cậu ta có năng khiếu nghệ thuật trời cho, lại còn thi được vào đại học J, cậu ta thật sự không định học sao?" Tư Hiền cảm thấy có chút bất khả tư nghị, nghĩ lại ngày trước mình thi đại học, vật lộn học hành đến phát điên cũng chỉ vào được một trường bình thường, bây giờ cũng chỉ là một nhân viên còn non nớt, nếu vào được đại học J thì sẽ không thể, có thể nói tiền đồ sẽ không phải bàn đi. Có điều..... nghĩ đến hoàn cảnh của cậu ta cũng không tốt lắm, àiz, cái xã hội này, có tài hoa mà không có tiền bồi dưỡng đào tạo thì cũng khó mà tỏa sáng được.

"Tớ sẽ làm cho cậu ấy chịu đi học! Cậu nghĩ xem một nhân tài như vậy lại ở cửa hàng hoa của tớ bán hoa, không phải là quá lãng phí sao?" Cô chỉ chỉ vào bức tranh nói vô cùng khẳng định, dù sao cô cũng vốn đã đi đến quyết định rồi, chỉ là muốn tìm ai đó để chia sẻ ý nghĩ của mình mà thôi.

Hạ Tư Hiền cũng thoải mái mà tán thành: "Những người tài giỏi như thế sẽ giúp ích cho xã hội rất nhiều! Có điều cậu vừa mới đầu tư thêm cho cửa hàng, hiện tại có nhiều tiền như vậy sao? Tớ cũng vừa mới đi làm, cũng chỉ lằng lằng quang tộc* mà thôi, hay là để tớ nói với ba mẹ mượn tiền của họ....." Bàn thân cô trong tay lại không có tiền mà giúp bạn một phen, về mặt có chút ảo não.

* Nguyệt quang tộc (– Ánh trăng tộc – Moonlite): thuật ngữ Inte et của dân mạng TQ, chỉ những người một tháng kiếm được bao nhiêu là tiêu hết bấy nhiêu, đồng thời cũng chỉ những người thu nhập một tháng không nhiều, tiền kiếm được chỉ có thể dùng vào việc sinh hoạt của cá nhân. (Một cách chơi chữ. Nguyệt: trăng / tháng. Quang: hết sạch)

Ôn Thuấn hiểu được ý tốt của Tư Hiền, liền cười cười với cô: "Không cần, tớ đem việc trang trí lại cửa hàng lùi lại sau, chắc là đủ rồi, còn nếu muốn vay tiền, không phải tớ đã tìm Nhã Huệ rồi sao?"

Hạ Tư Hiền ngẫm lại, cảm thấy cũng đúng, nhà Nhã Huệ làm ăn buôn bán, gia cảnh giàu có, những cũng không có tính tình đại tiểu thư gì hết, đối với cô và Ôn Thuấn đều là bạn bè tốt, cũng không có gì giấu nhau.

"Tớ không muốn phiền toái các cậu nữa. Muốn tự dùng sức mình để trợ giúp cậu ấy. Cũng không phải vì cậu ấy.... Tư Hiền, cậu ấy luôn làm tớ nghĩ đến Khôi Phàm, cậu nói tớ có thể không giúp sao? Năm đó nếu không phải có Phàm ca, cũng không có tớ ngày hôm nay, có lẽ đã thành bà cụ non rồi, có lẽ....."

"Tiểu Thuấn, Tiểu Thuấn, được rồi, đừng nhắc lại nữa, đều đã trôi qua rồi, cậu hiểu không? Lạc Phàm hiểu được, anh ấy đều hiểu được, anh ấy cũng hi vọng cậu có thể hiểu được, ngừng lại xem, cậu đã quên anh ấy từng nói gì sao? Cậu hãy ra khỏi kí ức ấy đi, không cần khôn khổ nhớ lại, cậu có một cuộc sống mới của chính mình, hiểu không?"

Thần sắc Ôn Thuấn có chút mê man: "Ừ, tớ cũng đã tận lực rồi, cậu xem, một năm nay không phải tớ rất tốt sao? Đến trường, làm việc, không có vấn đề gì. Tớ chỉ cảm thấy, tớ và Thiệu Triết là cùng một loại người, đều là rất cô độc, nhưng mà tớ thực sự may mắn, có các cậu ở bên, còn cậu ấy, thậm chí ngay cả một người bạn cũng không có, cho nên....."

Cô không có nhiều tiền, thậm chí cũng chỉ có thể duy trì cuộc sống và công việc ở cửa hàng, nhưng có một người ngày ấy đã kéo cô_ một người không hề quen biết, ra khỏi cuộc sống tăm tối trước đây, cho nên mới có Ôn Thuấn ngày hôm nay. Có lẽ cô và Cận Thiệu Triết là có duyên, cái loại duyên phận chẳng thể nói rõ được ấy, lại làm cho cô làm ra quyết định này. Từ khi nhìn bóng dáng của cậu ấy cô đơn giống mình, từ khi dẫn cậu trở về từ dưới cái gầm cầu kia, cô đã nhận định, người này chính là bạn của cô, mà đã là bạn bè, thì không nên so đo nhiều quá.

"Ừ, bất luận cậu quyết định như thế nào đều sẽ tốt đẹp cả, nhớ kĩ, luôn có bọn mình ở bên cạnh giúp đỡ cậu!"

"Đã biết!" Ôn Thuấn thoải mái nở nụ cười, nói ra được, tâm tình cũng được thoải mái.

Sau khi trở về, Ôn Thuấn luôn ngồi trước máy tính tính toán, thế này không đúng, thế kia không được, như vậy đều không đủ, đều là hủy đi đồng tương hỗ tây tương. Xem ra, thực sự phải đem kế hoạch sửa chữa trang hoàng lại mặt tiền gác lại mới có thể lo học phí cho cậu ấy nộp. Quên đi, không phải đã sớm quyết định vậy rồi sao? Trang hoàng lại cửa hàng thì có thể chậm trễ, còn trường học bên kia thì không đợi mình nha.

Hạ quyết tâm rồi, cô cầm lấy điện thoại: "Alo, xin hỏi có phải là thầy văn đấy không ạ? Tôi là Ôn Thuấn....." Buổi chiều hôm đó, cô đã hàn huyên với thầy giáo của Thiệu Triết rất lâu, cuối cùng cũng đạt được tiếng nói chung.

"Chỉ định bao giờ sẽ sửa chữa lại cửa hàng? Như vậy có phải cần dừng kinh doanh một thời gian không?" Hôm nay sau khi ăn xong, Cận Thiệu Triết đột nhiên hỏi Ôn Thuấn. Lễ thất tịch qua đi, lượng khách giảm đi rất nhiều, cậu nghĩ nếu thừa dịp này mà trang hoàng lại cũng không tổn thất nhiều lắm.

"À, đợi một thời gian, tôi quyết định tạm thời không sửa chữa lại nữa."

"Vì sao? Không phải đã sớm quyết định tốt rồi sao?" Cậu thấy Ôn Thuấn mỗi ngày đều đọc lại ghi chép kế hoạch trang hoàng cửa hàng kia, chắc là suy nghĩ vấn đề này cũng đã lâu, tại sao lại đột nhiên không làm nữa?

"Tôi đã hỏi thăm rồi, thời gian sửa chữa sẽ rất lâu, cửa hàng cũng chỉ mới bước đầu kinh doanh, tôi muốn chờ một thời gian tích lũy được một nguồn khách hàng ổn định đã rồi mới tính đến chuyện đó. À! Cậu không cần mở cửa hàng nữa, ở đây chờ tôi một chút, tôi đi lấy túi xách, chúng ta ra phố một chút!" Ôn Thuận tùy tiện lấy một lí do qua loa để che giấu cậu, sau đó nói xong cũng bỏ chạy vào phòng, một lát sau mới đi ra.

"Đi dạo phố? Không cần mở cửa hàng sao? Chị muốn hẹn bạn bè đi đâu thì cứ đi đi. Tôi đi mở cửa hàng cho." Cận Thiếu Triết theo bản năng cự tuyệt, cậu không thích những nơi đông người, náo nhiệt. (Meott: chẳng bù cho mình J)

"Tôi không nói sẽ không mở, có điều cậu cũng lâu rồi không ra ngoài còn gì. Đừng có cả ngày làm tổ trong cửa hàng tôi, làm cho mấy người kia lại chê cười chúng ta là phái Cổ Mộ. Đi đi, đi thôi. Cả ngày cứ như một ông cụ non ấy, đi ra ngoài nhìn thế giới xem nào. Chúng ta tuy rằng không giàu có, không thể lúc nào cũng chạy theo một nòi này nọ, nhưng dù sao cũng phải biết một là cái gì, không cần tách rời với thời đại nha!" Cô nhanh nhẹn kéo Cận Thiếu Triết còn đang đứng do dự, còn chưa kịp phản trần gì kia, ra khỏi cửa.

Ôn Thuận không để ý tay hai người vẫn còn đang nắm vào nhau, nhưng Cận Thiếu Triết vẫn nhìn, vẫn xuất thần, mặt hơi đỏ, tim đập thật sự rất nhanh, đợi khi bình tĩnh lại, bọn họ đã đi đến giữa phố rồi.

Đầu tiên, bọn họ đến tiệm kính mắt.

Cận Thiếu Triết cận có hơi nặng, cặp mắt kính kia của cậu vốn đã sớm sai số rồi, lại bị Ôn Thuận lấy mắt nên cái gì cũng không thấy rõ, chỉ ngây ngốc như manocanh tùy cô đùa nghịch, Ôn Thuận bảo cậu thế nào liền làm thế ấy, không thể nào chống án, dường như đem toàn bộ kiểu mắt kính trong tiệm đều thử qua, lúc ấy mới chọn được một cái kính vuông gọng đen. Hình thức so với cái trước kia thì đã đẹp hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không đem gần hết khuôn mặt kia che kín đi mất. Cuối cùng vẫn là do Cận Thiếu Triết chọn, Ôn Thuận nói chọn thế nào cũng sẽ theo ý cậu, nhưng tóm lại, cô nhất định phải bắt cậu ấy thay cái mắt kính đen to quá khổ kia đi, lí do vì nó quá cũ kĩ, lạc hậu rồi.

Ôn Thuận bắt mắt ôn ào: "Vì cái gì mà không chọn cái kính kia, tôi thấy cậu đeo cái đó rất đẹp!"

"Cái kia giá đến một ngàn, tôi đem hết tiền lương ra còn chưa đủ ấy, tôi không mua!" Có đôi lúc, Cận Thiếu Triết cố chấp ngang bướng như trâu vậy, làm người ta giận sôi lên.

Cửa hàng thứ hai họ vào là một shop quần áo, Ôn Thuận nói với nhân viên cửa hàng muốn chọn một bộ quần áo sinh viên bây giờ hay mặc cho Cận Thiếu Triết thử. Lúc cậu từ phòng thay đồ đi ra, cô mới phát hiện, thì ra Cận Thiếu Triết này là một người có dáng chuẩn nha, đáng tiếc bình thường đều bị mấy bộ quần áo rộng thùng thình che lại, không thể tưởng tượng được mặc đồ mới vào lại đẹp thế này!

"Tiểu thư, hai người rất xứng đôi nha! Cô không chọn một bộ sao? Như vậy vừa vặn thành quần áo tình nhân với bạn trai cô." Nhân viên cửa hàng lấy lòng thuyết phục.

"Chúng tôi không phải....." Cận Thiếu Triết đang muốn giải thích quan hệ của bọn họ.

Ôn Thuận lại đứng lúc đánh gãy lời cậu: "Ha ha, không cần, cậu ấy mua là được rồi, tôi cũng mới mua, hiện tại không cần. Hai bộ này phiền cô gói lại giùm tôi."

"Cảm ơn quý khách đã đến cửa hàng! Hoan nghênh lần sau lại tới!"

"Tại sao chị lại không giải thích với cô ấy?" Cận Thiếu Triết hỏi cô.

"Ai da, may mắn cô ấy còn chưa nói cậu là em trai tôi, bằng không không phải là nói tôi già đi sao? Ừm...." Ôn Thuận có chút đắc ý nói tiếp: "Nhìn bộ dạng cậu hiện tại làm bạn trai tôi cũng được đó, có muốn hay không? Sao vậy, thẹn thùng à, hay là cậu cũng để ý?"

"Không có." Nhưng mà bàn tay cậu xách túi đồ lại siết chặt, ngay cả chính cậu cũng không biết, sự phấn khích mơ hồ trong lòng kia là cái gì.

Thành phố huyền ảo đã dần về đêm, ánh đèn nê ông trên đường mờ ảo khiến Ôn Thuận không thấy rõ được vẻ mặt của Cận Thiếu Triết.

"Nói giỡn cũng tốt đấy chứ, tôi nói với cô ấy hôm nay là sinh nhật bạn trai tôi, cô ấy liền giảm giá 8% đấy! Để cô ấy hiểu làm một chút cũng không có vấn đề gì. Đúng rồi, nói đến đây, tôi còn không biết sinh nhật cậu ngày nào đấy."

"Tôi sinh nhật 31 tháng 9. Còn chị?" Trong lòng Cận Thiếu Triết như có dòng nước ấm nhẹ nhẹ chảy qua, đây là lần đầu tiên ngoài mẹ cậu ra, quan tâm đến sinh nhật cậu.

"31 tháng 9 à, là chòm sao Thiên xứng* nha, còn tôi là 23 tháng 1, là Bảo bình*. Vừa hay, chúng ta đều thuộc chòm Phong tượng*, chẳng trách lại hợp ý như thế." Ôn Thuận nghĩ ngợi nói.

Mà Cận Thiếu Triết đối với mấy cái chòm sao này nọ đến bây giờ vốn chưa từng nghiên cứu qua, trước đây cũng chỉ mơ hồ nghe mấy bạn nữ trong lớp đề cập qua, cho nên cũng không bình luận gì thêm.

"Vậy tiếp theo có phải chúng ta đi về hay không?"

Đi ngang qua một cửa hàng văn phòng phẩm, Ôn Thuận đột nhiên dừng lại nói: "Này, cậu cầm mấy thứ này, đứng bên ngoài đợi tôi một chút nha!" Cô vội vàng chạy đi, cũng không biết mua cái gì, lại vội vàng chạy ra: "Được rồi, nhiệm vụ mua sắm hôm nay hoàn thành, có thể dọn đường hồi phủ rồi!"

"Mua cái gì vậy, có nặng hay không? Cùng nhau cầm đi, để tôi xách giúp!" Cận Thiếu Triết không phải là quá truyền thống muốn biểu hiện phong độ của mình, chỉ là bản thân là nam tử khí khái, mà cậu thấy Ôn Thuần luôn thích đem mọi chuyện trút lên người cô ấy, còn luôn coi cậu là đứa nhỏ, cậu không thích trở thành cái kiểu không có cảm giác đã lớn thế này.

"Không cần, cũng không nặng đâu." Cô cười. Nói giỡn sao? Máy thứ bên trong này hiện tại không thể cho cậu thấy được, nếu không đã bắt cậu giúp rồi.

Ở trên đường về, Cận Thiếu Triết hỏi Ôn Thuần: "Tại sao đột nhiên chị lại đi mua mấy thứ này nọ giúp tôi?" Vấn đề này cậu đã muốn hỏi từ lâu, chỉ là cô cứ chọn cái này chọn cái kia nên cũng chưa có cơ hội mà hỏi được.

"Aiz, cái này cậu còn không biết sao?" Ôn Thuần cố ý nhử nhử đôi mày thanh tú, nhìn cậu đánh giá một chút: "Người làm chủ này đang muốn cắt xén tiền lương của cậu cho nên trước hết phải ngon ngọt với cậu một chút, miễn cho cậu phản kháng lại! Hơn nữa..... đem cậu sửa sang lại cho tốt rồi, nếu cậu làm việc không ổn cũng còn có thể đem cậu đi bán được giá tốt nha!"

"Gian thương vô lương tâm....." Cận Thiếu Triết có chút trẻ con ồ ào nói lại, nhưng cậu hiểu được Ôn Thuần là vì nghĩ đến cảm nhận của cậu nên mới nói như vậy, nếu không vì sao mà chính cô không hề mua thứ gì, lại giúp cậu mua nhiều như vậy? Nhưng cậu có cái gì đáng giá để cô đối tốt như vậy sao?

Ôn Thuần không hề biết Cận Thiếu Triết bên cạnh tâm tư trăm chuyển ngàn hồi, chỉ đắc ý cười đến vui tươi, hớn hờ: "Đúng rồi, chúng ta đến chỗ bác Cao ăn khuya! Cậu còn chưa được nếm qua cháo xương heo ở đó đúng không? Ngon siêu cấp, quả thực sánh với nhà hàng năm sao đấy! Đi thôi, đi thôi, nhắc đến tôi sắp chảy nước miếng rồi."

"Có khoa trương như vậy không? Tôi đang bắt đầu hoài nghi mình nấu ăn....."

"Ha ha, cậu ghen tị phải không? Yên tâm, tôi đã quen với khẩu vị cậu nấu mất rồi, không thể thay thế được!"

Tiếng cười như chuông bạc liên tiếp vang lên dưới bầu trời đêm thành thị, dưới bóng đèn mờ ảo, hai bóng người đan xen vào nhau, có cái gì đó.... đang thay đổi...

Không thể thay thế được! Cậu nói này, cậu thích!

* Thiên Xứng (Libra): Biểu tượng của Thiên Xứng là chiếc cân đĩa cách điệu - tượng trưng cho chiếc cân của Astraea, nữ thần công lý thời La Mã. Người thuộc cung Thiên Xứng ngày nay có thể đưa ra những phán quyết chính xác và là nhà đàm phán tài ba khi nhìn rõ 2 mặt lợi hại của bất kỳ vấn đề nào.

* Bảo Bình (Aquarius): Biểu tượng của Bảo Bình là vị thần nước (còn có biểu tượng từ chữ tượng hình Mu của Ai Cập cổ, có nghĩa là nước). Người Ai Cập cổ cũng có vị thần nước tên là Hapi, thường đổ nước xuống trái đất bằng 2 bình lớn. Ngày nay, những người thuộc cung Bảo Bình truyền bá dòng chảy thông thái của mình đi toàn thế giới.

* Phong Tượng: Có rất nhiều cách phân loại chòm sao trong đó cách chia làm 4 nhóm là được ứng dụng nhiều nhất. Chia 12 chòm sao thành 4 nguyên tố: Hỏa - Thổ - Phong - Thủy.

Chòm Hỏa Tượng (Fire): chòm Bạch Dương, chòm Sư Tử, chòm Nhân Mã: Ấm áp, cuồng nhiệt đều coi là nét đặc sắc cơ bản của Hỏa Tượng, sở trường của họ là "xúi bẩy gây chuyện" và "cổ động lòng người", tính cách của họ có chút nóng vội, thuộc mẫu người nghĩ đến và nói đến là hành động ngay.

Chòm Thổ Tượng (Earth): chòm Kim Ngưu, chòm Thất Nữ, chòm Song Dương: Ổn định, chủ nghĩa hiện thực là nét đặc sắc cơ bản của Thổ Tượng, họ coi trọng điều kiện vật chất và hưởng thụ giác quan. Vì đứng sau Hỏa Tượng nên họ nhận sứ mệnh hoàn thành nhiệm vụ. Họ là bậc thầy kiến trúc của 12 cung Hoàng Đạo.

Chòm Phong Tượng (Air): chòm Song Tử, chòm Thiên Xứng, chòm Thủy Bình (Bảo Bình): Có trí tuệ, khéo giao tiếp là nét đặc sắc cơ bản của Phong Tượng, họ đặc biệt có tài diễn thuyết và thuyết phục lòng người. Khéo ăn nói vì thế họ là những người tiếp tục phát huy vai trò trên cơ sở của chòm Thổ Tượng

Chòm Thủy Tượng (Water): chòm Cự Giải, chòm Thiên Yết, chòm Song Ngư. Tâm tư, cảm giác, trí tưởng tượng là nét đặc sắc cơ bản của chòm Thủy Tượng. Có thể nói họ không khéo ăn nói như chòm Phong Tượng, nhưng họ có thể thông qua sự biểu đạt tình cảm để thể hiện cảm nhận về thế giới, đây là bí quyết độc đáo của họ

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Trời đầy sao

Sáng sớm, Ôn Thuần đã ngồi ở một góc cửa hàng, đùa nghịch chăm chút mấy chậu hoa đã sắp hấp hối.

"Hôm nay chị lại đi nông trại sao? Tại sao không nói với tôi một tiếng, tôi có thể đi cùng với chị." Cận Thiếu Triết nhũn nhũn hỏi Ôn Thuần. Cậu biết Ôn Thuần một tháng sẽ cố định mấy ngày đến nơi trồng hoa để chọn hoa cỏ về bán, còn thuận tiện lấy vài bồn hoa héo rũ mang về chăm sóc, đây dường như là thói quen của cô rồi.

Cửa hàng hoa ngoài việc kiếm lời bằng việc bán hoa ra thì cũng có bán một số chậu hoa nhỏ, hơn nữa theo cậu quan sát, cô dường như rất thích chăm sóc cây nhỏ đầy bùn đất này, mỗi ngày đều để rất nhiều tâm sức vào đó, mấy chậu hoa mang về này, cũng được cô cứu sống không ít.

"Tôi chỉ là đi chọn lựa giống, cũng không phải là việc gì nặng nề, không phải phiền phức thế. Có điều nếu cậu muốn đi như vậy, lần sau tôi sẽ nhớ gọi cậu." Cô cũng không ngần ngại, vẫn đang cẩn thận chiếu cố mấy chậu hoa, tu tu sửa sửa, lại đột nhiên hô to: "A, đúng rồi, hôm nay cậu nhớ mặc quần áo mới tôi mua đây biết không?"

"Vì sao? Ở trong cửa hàng làm việc rất dễ bị bán." Giọng nói cậu rầu rĩ, dường như rất bất mãn Ôn Thuần không nhìn cậu, không để ý đến cậu.

"Không có vì sao hết! Quần áo mới mua là để mặc nha, chẳng lẽ cậu còn định cất mãi dưới đáy hòm sao? Mau, mau đi thay vào cho tôi nhìn xem!" Tốt lắm! Rốt cục cũng thu phục xong, cô đứng dậy, xoay xoay thắt lưng mấy cái.

Cận Thiếu Triết nhìn chăm chăm Ôn Thuần, rồi cũng miễn cưỡng lên lầu thay quần áo. Nhưng lúc cậu xuống bước xuống dưới, phát hiện không biết thầy giáo mình đã đến đây từ lúc nào, đang cùng Ôn Thuần tán gẫu sôi nổi, trong lòng cậu có chút kinh ngạc, vì thế ho nhẹ hai tiếng, cắt đứt câu chuyện của hai người, ý bảo là mình đã xuống đến nơi rồi.

"Thưa thầy." Cậu lễ phép chào hỏi một tiếng.

"Thiếu Triết! Được, nhìn không tồi! Đến đây, chuẩn bị tốt để đi thôi!" Thầy giáo vừa lòng nhìn Cận Thiếu Triết, vỗ vỗ bờ vai cậu liền kéo cậu ra bên ngoài.

"Đi đâu? Đi đâu ạ? Cận Thiếu Triết không chịu rời đi, hỏi.

"Cứ đi ra ngoài trước đã rồi từ từ nói, Tiểu Thuần, chúng ta đi trước!" Thầy giáo chưa kịp phân trần gì cứ thế kéo cậu ra ngoài.

Tiểu Thuần? Thầy giáo từ khi nào thì nói chuyện thân thiết với Ôn Thuần như thế? Trong lòng Cận Thiếu Triết có một dấu chấm hỏi to đùng, vô cùng miễn cưỡng bị thầy kéo đi.

"Vâng, chúc hai người mọi việc thuận lợi!" Ôn Thuần tươi cười theo chân bọn họ nói lời từ biệt, lập tức nhớ tới chuyện gì đó, lại la lớn: "A, khoan đã, cái này, cũng không phải tôi chọn, nhưng mà nhân viên cửa hàng nói đây là đồ tốt nhất rồi, cậu mang dùng trước đi!" Nói xong liền đem một ít dụng cụ về đưa cho cậu, các loại khác nhau, đầy đủ hết cả.

Cận Thiếu Triết cầm gói dụng cụ về to đùng trong tay, càng thêm nghi hoặc, hết nhìn thầy giáo lại nhìn Ôn Thuần một cái, đang sắp nhìn ra manh mối gì đấy thì lại bị Ôn Thuần đẩy nhanh ra khỏi cửa.

"Vẫn là Tiểu Thuần suy nghĩ chu đáo nha, đi thôi! Thiếu Triết, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!"

"Cái gì? Không được! Em không đi!" Cận Thiếu Triết nghe thầy giáo giải thích xong, lập tức phủ quyết đề nghị của ông.

Ôn Thuần thế nào lại đem học phí của cậu đóng trước, đây là chuyện gì thế? Hơn nữa cậu không phải đã sớm đem thư trúng tuyển ném đi rồi sao? Cô tại sao lại biết chứ, hơn nữa làm sao cô có nhiều tiền như vậy? Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ, cô ấy vì học phí của cậu mà không sửa chữa lại cửa hàng nữa sao? Không được, như vậy tuyệt đối không được!

Cận Thiếu Triết dừng bước lại, thầy giáo có khuyên thế nào cậu cũng không chịu đi tiếp. Vì thế đành phải ra đòn quyết định: "Tiểu Thuần biết em nhất định sẽ phản đối, cho nên mới lặng lẽ đem học phí của em đi đóng trước, là muốn tiền trăm hậu tấu, thầy biết mọi thủ tục cô ấy đều đã làm tốt hết cả rồi. Cô ấy nói nếu em không chịu nhập học, thì sẽ đem tiền ném xuống sông cho cá ăn, coi như đây là sự lựa chọn riêng của cậu." Thầy giáo cười tươi nhìn cậu, vui vẻ hơn hờn nhìn bộ dạng bất đắc dĩ của cậu.

"Em....." Bảo cậu làm sao mà yên tâm thoải mái để cô ấy làm như vậy đây?

"Yên tâm, cô ấy nói đây là cho cậu mượn, sau này em có rảnh sẽ ở cửa hàng mà giúp đỡ, nhưng không được lĩnh tiền lương đâu!" Thầy giáo cũng đã sớm bàn bạc thật tốt với Ôn Thuần rồi, hai người biết rõ Cận Thiếu Triết sẽ phản ứng thế nào, cho nên bây giờ ứng đối vô cùng tự nhiên: "Được rồi, Tiểu Thuần vừa rồi nói với thầy, buổi chiều người ta sẽ đưa hoa đến, nếu em phông vẫn xong sớm, còn có thể trở về mà giúp đỡ, bằng không một mình cô ấy thì thật vất vả nha!" Đây cũng là do Ôn Thuần báo ông nói.

Vừa đi vừa bàn chuyện, nhanh chóng đã đến kí túc xá khoa kiến trúc đại học J. Thật ra hôm nay cũng chỉ là buổi gặp mặt đơn giản, sinh viên mới đầu tiên, mà chủ nhiệm khoa nghe nói trước đó cậu sinh viên này không muốn học, hiện giờ thật vất vả mới thay đổi quyết định, cho nên cũng muốn nhìn xem chàng sinh viên nổi tiếng gần xa này bộ dạng thế nào. Buổi gặp mặt cũng rất thành công, ngoại trừ hỏi mấy vấn đề bên ngoài, thì chủ yếu là xem cậu về tại chỗ luôn, quả nhiên không tồi. Thông qua thầy chủ nhiệm cũ kia, chủ nhiệm khoa cũng biết cái khó xử lúc trước của cậu, nên bắt đầu nói đến chuyện có thể xin học bổng.

Nói chuyện cũng lâu, trong lúc đó thầy giáo của Thiếu Triết nhận được một cuộc điện thoại, liền vội vàng rời khỏi văn phòng.

Cận Thiếu Triết đi trong vườn trường đại học J, nhìn tới nhìn lui các sinh viên ở đây, người thì cười xe đạp, người thì ôm sách vở, kẻ thì ngồi dưới bóng mát cây đại thụ ghi bài, nồng đậm không khí trí thức, không khí đại học tươi mát, phong tình, nơi này là lãnh thổ rất nhiều người tha thiết mơ ước. Ngày hôm qua, cậu đối với nơi này còn vô duyên, mà hôm nay lại đã trở thành một phần tử của nó, cảm giác tất cả đều không phải sự thật vậy, trong lòng cậu có chút mờ mịt.

"Bạn học, bạn học, xin chờ một chút!" Nghe vậy, cậu chậm rãi xoay người nhìn người trước mắt, trong mắt cậu có chút nghi hoặc, là gọi mình sao?

"Này cậu, cậu có phải là Cận Thiếu Triết không? Là tân sinh viên của khoa kiến trúc?" Nam sinh kia mở lời thăm dò hỏi Cận Thiếu Triết.

Cậu gật gật đầu, cứ xem như là vậy đi, dù sao nếu cậu bỏ học, Ôn Thuần xác định là sẽ cực lực phản đối.

"Tôi cuối cùng cũng tìm được cậu! Xin chào, phó chủ tịch hội sinh viên Phương Văn Hạo, sinh viên năm thứ ba." Cậu ta tự giới thiệu, vươn tay ra tỏ vẻ hữu hảo.

Cận Thiếu Triết cũng lễ phép bắt tay lại: "Xin chào, xin hỏi tìm tôi có việc gì?"

"Chuyện là như vậy, ở lễ khai giảng sẽ có một tân sinh viên lên đọc diễn văn, chúng tôi bàn bạc và quyết định, muốn mời cậu lên đại diện cho sinh viên mới phát biểu, đây là một số tư liệu tham khảo, cậu mang về xem trước đi!" Phương Văn Hạo nói xong cũng không giải thích gì thêm, đem một tập chồng tư liệu đưa cho cậu.

"Nhưng mà tôi....."

"Mong cậu đừng từ chối được không? Tôi tìm cậu rất lâu rồi, tuyển người khác cũng không hợp, hướng hồ, điểm đầu vào của cậu cao như thế, việc nhỏ này hẳn là không làm khó được cậu phải không? Làm giúp tôi chuyện này đi mà, tôi gần đây đã sắp sứt đầu mẻ trán đến nơi rồi!" Phương Văn Hạo chấp hai tay tạo thành chữ thập, chân thành khẩn cầu, nhìn như vậy quả thực có chút buồn cười.

Cận Thiếu Triết trầm mặc, giật mình nhìn tập tư liệu cầm trong tay, không biết nên nói thế nào mới tốt.

"Cậu không nói gì coi như đã đáp ứng rồi nha? Vậy cứ như thế nhé! Trên tư liệu tôi có ghi phương thức liên hệ với tôi, giữ liên lạc nhé! Tạm biệt!" Đường như sợ Cận Thiếu Triết đổi ý, Phương Văn Hạo nói xong liền nhanh như chớp chạy mất.

Cận Thiếu Triết cứ như ngã vào trong sương mù, cầm tập tư liệu đi về tận cửa hàng mà tâm tình vẫn còn chưa tỉnh táo lại. Nhưng vừa bước vào cửa hàng cậu đã trợn tròn mắt, bởi vì nhìn thấy thùng giấy rơi trên mặt đất, mà Ôn Thuần bị vây quanh bởi một đồng lung bùng.

Cậu nhăn mày, vội vàng đi đến giúp cô đỡ các thứ ra: "Chị làm cái gì vậy? Luyện bao cát sao?" Hơn nữa lại lấy chính mình làm bao cát thì đúng hơn.

"Hắc hắc, đúng lúc mấy dài băng gói hoa đã dùng hết, đang nghĩ muốn lấy từ trên ngăn tủ xuống, ai ngờ thành như vậy." Ôn Thuần cười hắc hắc giải thích.

"Chị không chờ tôi trở lại lấy được sao?" Cận Thiếu Triết hoàn toàn không đồng ý, có điều vẫn cẩn thận mà đỡ cô dậy.

"Tôi trước đây cũng vẫn tự lấy đấy thôi, hôm nay là không cần, là ngoài ý muốn! A, rất đau! Nguy rồi, khẳng định là trật chân rồi!" Cô kêu lên một tiếng, đau đến nhăn nhó mặt mày.

"Trật chân? Nhanh ngồi xuống tôi xem xem nào! Trước kia, trước kia là không có tôi! Sau này đừng có làm những việc thể này nữa được không, người ta biết chị khỏe lắm rồi."

"Cận Thiếu Triết, tôi so với cậu còn lớn hơn, tại sao cậu lại giáo huấn tôi thế chứ?" Ôn Thuần bắt mắt ôn ào.

Cận Thiếu Triết hừ lạnh một tiếng, không để ý đến lời cô nói: "Chị ngoài trừ việc lớn hơn tôi hai tuổi, còn có ưu thế gì chứ? Thấp hơn tôi một cái đầu còn không nói, lại còn không biết nấu cơm, làm việc vặt vãnh, hay xao động....."

"Này, đừng có không cho người ta chút mặt mũi nào thế chứ. A, đau quá, đau, đừng dùng sức như vậy, có biết không!"

"Không dùng sức mà có thể làm tan máu bầm sao? Chị nhớ xem lần trước tự chị xoa thuốc, bao lâu mới khỏi? Suốt một tháng!"

.....

"Ai, đây là diễn văn mà tân sinh viên sẽ lên đọc? Thiếu Triết, cậu đúng là thủ khoa kia đúng không? Bọn họ muốn cậu đại diện cho sinh viên mới đúng không?" Ôn Thuần đảo mắt nhìn đến tập tư liệu về diễn văn cho tân sinh viên mà Cận Thiếu Triết vừa vứt bỏ một bên.

"Ừm!" Cận Thiếu Triết thản nhiên nói, thậm chí còn không chú ý đến phản ứng nhiệt liệt của Ôn Thuần. Mấy thứ hư danh này đối với cậu mà nói, một chút cũng không có ý nghĩa. Nhưng mà nếu Ôn Thuần cao hứng, thì cậu cũng sẽ cao hứng theo.

Khóe miệng Ôn Thuần tràn nét cười, chân thành vì cậu mà cao hứng: "Oa, cậu thật lợi hại nha, thủ khoa đó! Tôi từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng đứng đầu bao giờ, ngay cả số số cũng trúng giải thấp nhất!"

"Ôn Thuận....." Lúc này, Cận Thiếu Triết vẫn còn đang xoa xoa chân cô, rầu rĩ lên tiếng.

"Ừ, sao thế?"

"Ôn Thuận....." Cậu đang nghĩ cứ gọi tên cô như vậy, đến vĩnh viễn....

"Ừm, nói đi, tôi đang nghe đây!"

"Về sau tôi vẫn tiếp tục ở lại chỗ này."

"Ừm, tôi biết. Tôi bội chi tiền lương cho cậu rồi, chẳng lẽ cậu còn muốn chạy sao?"

"Tôi là đang nói, bất luận thế nào, tôi cũng sẽ không đi."

"Ừ, cậu là đang nghĩ tôi sẽ đuổi cậu đi chắc?" Ôn Thuận nói giọng mũi, ra vẻ nghịch ngợm, nhưng là trong lòng lại có chút ám áp, cảm giác không thể nói rõ.

"Tôi và giáo sư ở trường có nói chuyện, muốn xin học bổng toàn phần, giáo sư có nói với thành tích như vậy, hẳn là không có vấn đề gì lớn. Chị về sau không cần phải quan tâm đến học phí của tôi nữa rồi."

"Ừ, tôi biết."

"Ôn Thuận, về sau có chuyện gì nhất định phải nói với tôi, cùng tôi thương lượng, không được chỉ tự ý làm theo ý mình."

"Ừm, tôi biết, cậu cũng vậy, không cần xem tôi như người ngoài."

"Ôn Thuận, cảm ơn chị, thật sự cảm ơn....." Cuối cùng, cả người Cận Thiếu Triết yếu ớt dựa vào trong lòng Ôn Thuận, nước mắt bất giác tràn đầy khóe mắt.

Có cái gì bất đồng sao? Cậu biết, kể từ cái ngày mưa kia, mọi thứ đã bất đồng với trước đây.

Không, không, có lẽ là sớm hơn, từ khi cô còn chưa quen biết cậu, đã bất đồng rồi.

"Tôi biết, tôi biết....." Cô thật sự biết, người này và cô đều giống nhau, có tâm hồn cô độc, thật ra cũng mãi cảm giống như cô, cần được quan tâm, cần được yêu thương

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Phong Linh Thảo (Hoa chuông)

(Họ Hoa chuông (danh pháp khoa học: Campanulaceae) là một họ thực vật trong bộ Cúc(Asterales), bao gồm khoảng 70-84 chi và 2000-2.380 loài, tùy theo cách phân loại. Họ này chủ yếu là cây thân thảo hay cây bụi, ít thấy có cây gỗ nhỏ. Các loài thường có nhựa trắng như sữa nhưng không độc. Trong các chi của Campanulaceae có:

Campanula: Hoa chuông, hoa chuông lá tròn, phong linh thảo, cỏ tím)

Ôn Thuận cẩn thận phát hiện Cận Thiếu Triết gần đây sáng sủa hơn rất nhiều, tuy rằng biểu tình của cậu vẫn là thường xuyên trầm mặc, cũng không nói nhiều, có điều không khí cũng không quá trầm lắng như trước đây, cặp mắt to có hồn kia lại rạng rỡ, có sức sống. Học trưởng ở trường thường xuyên gọi điện thoại đến, cùng cậu đàm luận mấy chuyện, cậu cũng ứng phó rất tự nhiên, ngẫu nhiên có thể nở một nụ cười nhẹ, cô cho rằng cậu ấy nên như vậy từ lâu rồi mới đúng, cũng vô cùng vui vẻ khi thấy những thay đổi này từ cậu.

Nháy mắt đã đến ngày khai giảng, công việc của Cận Thiếu Triết trở nên lu bù, làm quen bạn học mới, tập quân sự ở trường, cuộc sống quả là vô cùng phong phú. Cửa hàng hoa lại một lần nữa chỉ còn mình Ôn Thuận, có điều cô cũng không thuê thêm người, bởi vì hiện tại cũng đã không còn dư bao nhiêu tiền để trả lương cho một người nữa, hơn nữa, Thiếu Triết chỉ cần có thời gian rảnh là sẽ ở cửa hàng hỗ trợ, cô gắng giảm bớt gánh nặng cho cô, cô cảm thấy chính mình còn có thể ứng phó được.

Nhìn tờ lịch, ngày lại ngày qua đi, Ôn Thuận ngồi tính toán sổ sách xong cũng khép lại. Cầm túi xách lên, đóng cửa hàng lại, rồi đi đến bách hóa, mục tiêu là quầy bán di động.

.....

Ôn Thuận chỉ vào một chiếc di động trong tủ kính nói: "Cô có thể lấy chiếc này ra cho tôi xem được không?" Cô đã đứng ở chỗ này rất lâu, vẫn chưa

quyết định được xem lấy cái nào thì tốt. Rất nhiều bảng giá đúng là cao đến dọa người nhưng tìm được giá rẻ mà chức năng tốt một chút cũng không dễ, cô chọn tới chọn lui cũng không vừa ý.

"Tiểu thư, chiếc di động này công năng đầy đủ hết, còn có thể truy cập internet, rất thích hợp để cô sử dụng." Người bán hàng vẫn luôn miệng giải thích, nhưng ánh mắt cô ấy đã dần dần để lộ vẻ mất kiên nhẫn. Đến khi Ôn Thuần lại lắc đầu tỏ vẻ không thích hợp nữa thì miệng cô ta cũng nhỏ giọng nói: "Rốt cuộc là mua hay không mua đây, mấy ngàn hay mấy trăm mà cũng mua lâu như thế....." Tuy rằng giọng nói rất nhỏ nhưng vẫn thực dễ dàng lọt vào tai người ta.

Ôn Thuần nghe xong ngầy ngẩn cả người, mặt đỏ lên, cảm thấy bản thân mình đã phiền toái đến người ta, đang định tùy tiện chọn một cái thì một giọng nói dễ nghe nhưng lạnh lùng vang lên sau lưng cô: "Nếu khách hàng vẫn chưa có lựa chọn vừa lòng, các cô đều phải nhiệt tình vì khách hàng mà phục vụ, đây là tôn chỉ của công ty, nếu còn chưa có thấu hiểu được, có thể viết đơn xin từ chức." Giọng nói nghiêm túc, lạnh như băng khiến cho người ta không rét mà run.

"Tổng giám đốc!" Các nhân viên ở quầy lớn tiếng kêu lên, nom nớp lo sợ. Mà cô nhân viên phục vụ Ôn Thuần kia thì thẹn thùng, vẻ mặt khấn trương nhìn người đàn ông phía sau lưng Ôn Thuần.

Ôn Thuần xoay người nhìn thấy anh ta, có chút sững sốt, không dám xác định mà nói: "Phạm tiên sinh?" Hôm nay, anh ta mặc tây trang đi giày da, cùng với bộ dạng an nhàn đơn giản ngày đó đúng là một trời một vực, dường như là hai người, hai phong cách hoàn toàn bất đồng nhau.

"Xin chào, Ôn tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt." Phạm Văn Đình thoải mái, ôn hòa tiếp đón cô, nhiệt tình hỏi: "Sao thế, cô muốn mua di động sao? Muốn mua chức năng thế nào? Giới hạn giá cả bao nhiêu?" Đường đường một tổng giám đốc, lại cam nguyện trở thành nhân viên tư vấn khách hàng, làm cho người ta nhìn thấy mà vô cùng kinh ngạc, có điều Ôn Thuần bởi vì sốt ruột nên cũng không quá để ý này nọ.

Cô nhìn thấy có người quen, liền nhẹ nhàng thở ra, vì thế nói ra yêu cầu của mình, Phạm Văn Đình nghĩ nghĩ, ngay tại chỗ đề cử một chiếc điện thoại giá cả vừa phải cho cô, cô nhìn xem cũng thấy rất vừa lòng, nói nhân viên gọi lại cho mình.

Ôn Thuần có chút ngượng ngùng nói: "Thật sự cảm ơn anh nha! Mỗi lần gặp mặt đều phải nhờ anh giúp đỡ!"

"Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, nào, đưa hóa đơn cho tôi." Phạm Văn Đình vẫn cười đến vô hại.

"Không, không được, tôi tự mình trả được rồi!" Cô nhanh tay cầm lấy biên lai không cho Phạm Văn Đình lấy đi, tuy rằng anh ta có tiền, nhưng cũng không thể để cho anh ta đài thọ(chịu trách nhiệm chi trả các khoản chi phí)cho mình được.

"Cô yên tâm, tôi cũng không phải muốn giúp cô đài thọ, chỉ là nếu tôi với cô cùng đi, có thể làm cho bọn họ giảm giá cho nhân viên, chiết khấu một chút. Thế nào? Còn muốn cự tuyệt sao?" Phạm Văn Đình không hề là thương nhân, mới chỉ gặp Ôn Thuần vài lần, cũng đã biết phẩm chất, tính cách của cô, hiểu rõ mà hốt thuốc đúng bệnh.

"Thật vậy sao? Nếu thật sự thế thì tốt quá!" Ôn Thuần mừng vui, vừa tính toán, giảm giá, chiết khấu vài phần trăm như vậy thật là vô cùng tốt! Vì thế cô liền tươi cười đi cùng Phạm Văn Đình ra trả tiền cho cái di động muốn mua mà suy nghĩ quá lâu này.

Chờ cho hai người bọn họ đi rồi, mấy cô bán hàng ở sau lưng bọn họ lúi rúi thảo luận: "Khi nào thì nhân viên công ty có ưu đãi giảm giá vậy?"

"Tôi cũng không biết!"

"Tổng giám đốc và cô ấy có quan hệ gì nhỉ....."

Tất cả đều chỉ là suy đoán mà thôi. Có điều thật sự là ngày hôm sau, nhân viên phục vụ Ôn Thuần có thái độ không tốt kia nhận được một lá thư cảnh cáo, khấu trừ tiền thưởng tháng ấy.

Khu bách hóa kia vốn là công ty con của công ty Phạm Văn Đình, ngày đó anh vừa vặn đến bách hóa "tuần tra", không ngờ lại gặp Ôn Thuần đang lúc khó khăn. Có điều, Phạm Văn Đình tạo nhỡ ở trước mặt Ôn Thuần vốn không phải là Phạm Văn Đình hằng ngày, Phạm Văn Đình trên thương trường vốn có tiếng là quản lý lạnh lùng, tuyệt tình, vô cùng cứng tay, về công, thiết diện vô tư, về tư, đều là nhìn mặt người mà cư xử. Cho nên nhân viên bán hàng bị anh bắt gặp đang chê khách hàng chậm trễ kia, vận khí thực sự không phải là kém bình thường(mà là quá kém, quá kém ấy ^^)

Ôn Thuần không biết nhiều nội tình như vậy, cô chỉ cho rằng mình mua được cái di động thực vừa lòng, tâm tình rất tốt, vì thế bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch của mình.

Ngày 31 hôm đó, Ôn Thuần đặc biệt dặn dò Cận Thiếu Triết, học xong thì trực tiếp về nhà trọ của cô, không cần về cửa hàng vội. Cận Thiếu Triết không rõ nhưng cũng đáp ứng, cũng đoán không ra cô định làm cái gì, xem ra cậu vì bận quá nên ngày hôm nay là ngày gì cũng quên mất.

Vừa mới vào đại học, ngoại trừ việc đi học cũng còn rất nhiều vấn đề vụn vặt, khi cậu sắp xếp xong xuôi hết tất cả mọi việc thì đã qua bảy giờ rồi, sắc trời đã bắt đầu tối, cậu nhìn đồng hồ, đoán là Ôn Thuần đã trở về nhà trước rồi, liền vội vàng chạy về.

Nhưng là, cậu trở về gõ gõ cửa, cũng không có người đáp lại, lại gõ lại, có hơi đẩy nhẹ một chút thế mà cửa "Y nha" một tiếng mở ra.

Bước vào bên trong, trong phòng đèn tắt tối om, cậu vừa sờ công tắc đang định mở đèn, thì nhìn thấy Ôn Thuần đang cầm bánh ngọt cắm đầy nến, dùng thanh âm ôn nhu, thân nhiên hát lên: "Happy birthday to you, happy birthday to you....."(Thực ra chị ấy hát tiếng Trung đấy ^^). Ánh lửa trên ngọn nến lập lòe, nhảy nhót, làm nổi bật nụ cười tươi xinh của cô, một khắc kia, cậu đứng nhìn mà ngây ngốc.

Đợi khi cậu ý thức được đây là tình huống gì thì như có một cầu vồng ẩm áp lan tỏa đến mọi góc ngách trong trái tim cậu, tràn ngập vui sướng trong lòng, cậu không ngừng tự hỏi chính mình, đã bao lâu rồi? Đã bao lâu rồi không có ai bên cậu vào ngày sinh nhật, nói một tiếng chúc sinh nhật hạnh phúc?

Khác với những đứa trẻ cùng tuổi đều vui vẻ, rạo rực nhận quà sinh nhật rồi mang đến trường khoe bạn khoe bè, cậu chẳng những không có quà tặng, thậm chí còn chưa bao giờ có ai nhớ đến sinh nhật cậu, cậu vốn nghĩ bản thân mình đã không cần nữa rồi, nhưng hôm nay khi thực sự có một người vì sinh nhật của cậu mà sắp đặt, thì cậu cũng đã cảm động đến thế.

"Ôn Thuận..... cảm ơn chị....." Cận Thiệu Triết bỗng nhiên phát hiện vốn từ ngữ của mình lại ít ỏi đến thế, căn bản là không đủ dùng để biểu đạt cảm giác của chính mình. Mấy ngày nay, cậu đã nói cảm ơn cô thật sự rất nhiều rồi, nhưng những gì cô ấy làm vì cậu, lại chỉ có hai chữ cảm ơn mà miêu tả hết được sao?

"Ai ui, cảm động thì cũng được, nhưng đừng cứ đứng đấy mà kích động mãi đi, đến đây, đến đây, ngồi xuống đã." Cô gọi cậu đến ngồi xuống thăm, sau đó đặt bánh ngọt trên tay lên bàn, nói với cậu: "Cậu cầu nguyện trước đi đã!"

Cận Thiệu Triết kinh ngạc nhìn cô, dưới ánh nến mờ ảo, khuôn mặt cô thoát nhìn lại càng thêm nhu hòa, hai tay cậu giao nhau thành hình chữ thập, chậm rãi nhắm mắt ước nguyện, mong rằng sẽ có lời hứa ưng thuận cho cậu cả cuộc đời này.

Mà Ôn Thuận vô cùng im lặng chờ cậu ước xong, liền vội vàng kích động lên hỏi: "Cậu ước điều gì vậy?" Thấy cậu định mở miệng, lại vội vàng lấy tay che lấy cái miệng cậu lại mà kêu lên: "A, không thể nói! Nói ra sẽ không linh nghiệm! Chúng ta cùng thôi nến đi! Đến đây, một, hai, ba, thôi!"(Meott: Đúng là con gái, tò mò hỏi rồi lại không cho ngta nói)))

Bật đèn lên, ánh sáng chiếu rọi khắp nơi, lúc này, Cận Thiệu Triết mới phát hiện trong phòng bày trí rất nhiều thứ, có rất nhiều bóng bay rực rỡ sắc màu và các dải ruy băng tung bay, thấy vậy cậu vô cùng vui vẻ, "Bụp" một tiếng, Ôn Thuận hướng trên đầu cậu bắn một quả pháo giấy, pháo giấy bay đầy không trung biểu đạt cho tâm ý của Ôn Thuận, khiến cho Cận Thiệu Triết mừng vui, kinh ngạc không ngừng.

"Thiệu Triết, chúc cậu sinh nhật vui vẻ, học tập tiến bộ, mọi sự như ý....." Cô thần thần bí bí lấy từ sau sô pha ra một cái hộp gói giấy rất đẹp, đưa đến trước mặt cậu: "Này, đây là quà sinh nhật của cậu. Mở ra nhìn xem có thích hay không?"

Cận Thiệu Triết vừa mở quà ra, phát hiện là một chiếc điện thoại di động! Cậu bắt đầu lắp bắp: "Cái này.... Tôi.....tôi....."

"Có di động rồi, sau này tôi muốn tìm cậu không phải là vô cùng tiện sao? Đừng có nói với tôi là cậu không cần nhé, tôi đã phải lựa chọn rất lâu đấy." Ôn Thuận tỏ rõ lập trường luôn.

"Ôn Thuận, chị đã làm cho tôi quá nhiều thứ rồi, chị bảo tôi phải làm sao bây giờ, tôi cũng không biết nên làm thế nào nữa." Thời khắc này, Cận Thiệu Triết vô cùng mê man, bất luận bao nhiêu công thức phức tạp, đau đầu thế nào, bản thân đều có thể ứng phó, chỉ riêng với Ôn Thuận, cậu thường xuyên không biết phải làm sao nữa.

"Nói chuyện đầu đầu vậy! Chỉ cần bây giờ cậu học hành cho tốt là được rồi, còn có chuyện gì quan trọng hơn nữa chứ? Chờ sau này cậu học hành thành tài, trả lại cho tôi thứ còn tốt hơn, như vậy không phải là xong rồi sao?" Ôn Thuận nhìn thấy sự cảm động trong mắt cậu, trái tim cô cũng chợt thấy ẩm áp, cảm giác quan tâm lẫn nhau, dựa dẫm vào nhau này, không phải là vì một món quà nho nhỏ mà đổi lấy được, cô vô cùng quý trọng tình bạn trong sáng này.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Mẫu đơn mùa thu

Đảo mắt đã đến tháng mười một, bởi vì thành phố S nằm ở phía đông nam, lại là một thành phố miền duyên hải (gần biển), cho nên nơi đây vẫn rất ẩm áp, vô cùng ẩm áp, thực hợp với lòng người.

Trước mặt người khác, Cận Thiệu Triết vẫn luôn ít nói như vậy, nghiêm chỉnh đi học, hết giờ liền lặng lẽ về làm việc. Có điều các sinh viên ưu tú như vàng sáng rực rỡ thế này, muốn có cuộc sống yên tĩnh cũng khó, cậu cứ nghĩ mình lặng lẽ sinh hoạt lắm rồi, nhưng vẫn cứ thu hút sự chú ý của người khác. Thường xuyên có các câu lạc bộ này nọ đến mời cậu gia nhập, đáng tiếc đều bị cậu lấy đủ mọi loại lý do mà từ chối. Ngoài việc ứng phó với bài vở trên lớp, cậu muốn dành toàn bộ thời gian còn lại đều ở cửa hàng bán hoa với Ôn Thuận, hơn nữa gần đây cậu phát hiện cô ấy tinh thần không tốt lắm, dường như là có tâm sự.

Nếu có chuyện gì đó làm cho cậu quan tâm thì cho đến bây giờ vẫn chỉ có thể là Ôn Thuận.

"Thiệu Triết, Thiệu Triết!" Vừa bước lên tầng ba, Phương Văn Hạo ở sau lưng đã đuổi theo gọi, từ khi hai người hợp tác với nhau về chuyện lễ khai giảng đến nay, anh ta nghiêm nhiên trở thành bằng hữu của Cận Thiệu Triết, thường xuyên đến tìm cậu nói chuyện phiếm, hai người này một lạnh, một nóng, quả là tổ hợp rất thú vị.

"Học trường có việc gì sao?" Cận Thiếu Triết ôm sách vở cũng dừng lại, vẻ mặt ôn hòa hỏi. Đối với vị sư huynh đã nhiều lần giúp đỡ mình này, Cận Thiếu Triết cũng đối với anh ta có phần kiên nhẫn hơn đối với người khác.

Phương Văn Hạo ngẩng đầu nhìn cậu, cười tươi như ánh mặt trời, truy vấn: "Thiếu Triết, cậu thực sự không muốn tham gia hội sinh viên?"

Cận Thiếu Triết nghe vậy, liền mân mê đầu ngón tay, cự tuyệt: "Tôi còn phải làm việc, không có thời gian đâu."

Mỗi năm một lần, hội sinh viên đại học J đều tổ chức bầu lại, từ trước đến nay cũng được coi như là tiêu điểm chú ý của phần đông sinh viên. Bọn họ vốn nghĩ Cận Thiếu Triết đối với công tác đoàn đội không có hứng thú, thì ít nhất cũng sẽ tranh cử đến chức vụ trong hội sinh viên chứ, nhưng đợi cho đến khi hết hạn báo danh, vẫn chẳng thấy bóng dáng cậu ta đâu, đúng là như mọi người đồn đại, tân sinh viên thiên tài của khoa kiến trúc, Cận Thiếu Triết, chỉ thấy hứng thú với học tập và làm thêm mà thôi.

"Nghe nói cậu đang làm thêm ở cửa hàng hoa? Sao giống như đem thời gian lãng phí ở nơi đó thế? Tôi đoán chừng tiền lương chắc cũng không cao phải không, cậu có muốn tôi giới thiệu cho cậu mấy việc khác không? Trả thù lao cao, cũng không mất nhiều thời gian lắm. Như vậy cậu còn có thời gian tham gia các hoạt động trong trường."

Cận Thiếu Triết mở miệng, thần nhiên nói: "Cám ơn ý tốt của học trường nhưng mà tôi hiện tại không cần. Hơn nữa, tôi cũng không rằng thế là lãng phí thời gian." Giọng nói của cậu đã có phần trở nên lạnh lùng, nhẹ nhàng mang theo hơi thở hờn giận, cậu không thích có người đánh giá thấp cửa hàng hoa của Ôn Thuần.

Phương Văn Hạo không biết đến quan hệ phức tạp trong đó, anh chỉ nghĩ rằng cậu ta không muốn thay đổi công việc hiện tại mà thôi, vì thế lại cười nói: "Được, được, coi như tôi chưa nói gì. Giải bóng rổ các trường lần này cậu có tham gia không?" Thật ra đây mới là mục đích chủ yếu của anh ta, từ lần trước đội bóng có thành viên bị thương, anh nhất thời tìm Cận Thiếu Triết đến giúp đỡ, ai ngờ kết quả làm kinh động toàn trường. Thì ra cậu ta lại chơi bóng rổ tốt như thế, quả thực so với đội trưởng còn xuất sắc hơn, nhưng cũng chỉ có một lần ấy, sau đó dù nói thế nào để mời cậu vào đội cũng không được. Lần này các trường thi đấu với nhau, đối thủ chính là đại học W vốn vẫn luôn ngang cơ với bọn họ, từng bốn lần gặp nhau, hai thắng hai bại, lần này là vì vinh dự mà thi đấu, nếu có Cận Thiếu Triết gia nhập đội bóng rổ, thật đúng là như hổ mọc thêm cánh.

"Không tham gia, tôi còn muốn làm việc." Đây là câu cửa miệng cự tuyệt của cậu. Tham gia vào đội bóng, sẽ tốn thời gian tập luyện phối hợp với cả đội, còn phải đi tập từ sáng sớm, buổi chiều lại rèn luyện thêm, thời gian rảnh chỉ bằng giúp Ôn Thuần nhập hàng còn hơn.

"Ồi chào, cho tôi chút mặt mũi được không? Chẳng lẽ cậu không thích đánh bóng rổ? Tôi vẫn thấy cậu thường xuyên đến sân bóng tập luyện hai tay mà!" Cũng vì như vậy anh ta mới biết được học đệ mặt lạnh như băng này đánh bóng rổ rất khá: "Cậu không biết là ở trận đấu, dưới sự cổ vũ, chú ý của bao nhiêu người, cảm giác sẽ vô cùng phấn khích nha."

"Không biết, tôi đánh bóng rổ chỉ là vì rèn luyện thân thể mà thôi, không phải là vì muốn cho người ta thổi phồng lên." Ánh mắt cậu lướt qua Phương Văn Hạo, nhìn ra phía xa xa. Mỗi ngày cậu đều giành một giờ rèn luyện, hoặc là chạy bộ, hoặc chơi bóng, chỉ bởi vì một cô gái đã nói cậu giống như một thư sinh yếu đuối, cho nên cậu thuận tụy là vì muốn trở nên rắn chắc một chút mà thôi.

"Sao? Cậu đùa tôi phải không?" Phương Văn Hạo kêu lớn, trước mắt là một anh chàng cao mét tám mấy, kỹ năng bóng rổ tuyệt vời, thông minh vô cùng, bao nhiêu điểm tốt ông trời đều ban hết cả cho cậu ta, tại sao cậu ta lại có tính cách cô quái như vậy chứ, thực sự không phải là lãng phí nhân tài sao?

"Học trường, nếu không có chuyện gì nữa, tôi đi trước đây." Hôm nay khó có được buổi chiều không có tiết học, có thể trở về hỗ trợ cửa hàng hoa một chút, cậu nhớ là hôm qua Ôn Thuần nói ngày hôm nay người ta sẽ giao hoa đến.

Nhưng cậu vừa nhắc chân đi, đã phát hiện áo mình bị kéo lại, quay đầu thấy Phương Văn Hạo vẻ mặt ai oán mà nhìn mình, mặt mày nhăn lại, đau khổ nói: "Thiếu Triết, cậu giúp tôi lần này được không, trận này chỉ được thắng chứ không được bại. Tôi sang năm là năm thứ tư rồi, cậu thành toàn tâm nguyện cho tôi có được không? Cậu xem, tôi sẽ giúp cậu mua vé ngồi, là hàng ghế đầu, thế nào?" Anh lắc lắc tay Cận Thiếu Triết, vừa ôn nhu năn nỉ lại dùng lợi ích dụ dỗ, Phương Văn Hạo phen này đúng là xuất toàn bộ chiêu thức ra hết rồi. Trận bóng rổ giao hữu này mua vé cũng rất khó nha, đặc biệt là hàng ghế đầu, muốn mua quả thực vô cùng khó khăn.

Cận Thiếu Triết do dự nhìn Phương Văn Hạo, suy nghĩ một hồi rồi lại thần nhiên nói: "Mỗi ngày tôi chỉ có thể tham gia luyện tập một giờ, nếu có việc mà không đến tập được, anh cũng không được nói gì, nếu được thế thì tôi sẽ tham gia trận này." Thật ra là cậu nghĩ đến vé ngồi hàng đầu kia, nếu đưa Ôn Thuần đến chỗ náo nhiệt một chút, có lẽ tâm tình cô ấy sẽ tốt hơn, mà cũng có thể để cho cô nhìn xem, thật ra cậu không phải là gầy yếu.

"Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề!" Phương Văn Hạo mặt mày hớn hờ đáp ứng ngay. Buồn cười, có thể mời được ngôi sao của khoa kiến trúc là cậu ta, thì vài điều kiện kia tính là gì, anh vốn đang định nói với Thiếu Triết, chỉ cần cậu ta đồng ý tham gia thi đấu, thì thậm chí không luyện tập cũng chẳng sao! Nhưng cậu ta đã nói như vậy rồi thì sao lại không đáp ứng chứ? Vì vậy, hai người trao đổi vài câu rồi cũng tạm biệt nhau.

Phương Văn Hạo lập tức chạy đến đội bóng rổ báo cáo tin tốt này, tất cả mọi người đều nghĩ là anh thổi phồng lên, dù sao Cận Thiếu Triết cũng là có tiếng khó tiếp cận.

"Thật hay giả vậy?" Đội trưởng đội bóng Lăng Tuấn hỏi, anh ta với Cận Thiếu Triết cùng học khoa kiến trúc, có điều anh là học trường năm thứ ba, cũng từng hẹn gặp cậu ta nhưng không thành công, vị học đệ này vốn có danh là núi băng, người đến liền cự tuyệt, lại từ chối có lễ nghĩa, làm người ta không tức giận được.

"Đương nhiên là thật rồi! Cậu ta là vì nể mặt mũi tôi nên mới đáp ứng đấy, có điều thời gian luyện tập mỗi ngày chỉ có thể là một tiếng đồng hồ, không thể nhiều hơn. Tôi thực lợi hại phải không?" Phương Văn Hạo vuốt vuốt mũi tự nể.

"Ừ, như vậy cũng được, còn hơn là không chịu tham gia." Lăng Tuấn bật cười, quay sang nhìn cô gái bên cạnh nói: "Em nên cảm ơn Văn Hạo đi, coi như cậu ta đã giúp em một ân huệ lớn đây!" Nữ sinh này tên La Thiên Tâm, là quản lý, phụ trách đội bóng rổ, mà cô ấy cũng rất quan tâm đến việc mời Cận Thiệu Triết vào đội, ý tứ hàm xúc trong đó, không cần nói cũng biết.

"Học trường!" La Thiên Tâm mặt đỏ hồng, hờn dỗi vì bị bọn họ trêu ghẹo.

Cửa hàng hoa....

"Thiệu Triết!" Ôn Thuần nhẹ nhàng lên tiếng, Cận Thiệu Triết theo bản năng xoay người lại, "tách" một tiếng, ánh sáng lóe lên, Ôn Thuần đã chụp được một tấm ảnh của cậu. Máy ảnh kĩ thuật số này là sản phẩm mới của công ty nhà Nhã Huệ, gửi cho Ôn Thuần và Tư Hiền mỗi người một cái, cô nhận rồi không có việc gì nên ở trong cửa hàng hết chụp cái này lại chụp cái kia, hoa hoa cỏ cỏ ở đây tất cả đều trở thành người mẫu cho cô chụp, từ lúc Cận Thiệu Triết đến đây ở, dần dần trở thành nhân vật chính thay thế những hoa cỏ kia.

"Ôn Thuần, chị thật là rảnh rỗi quá rồi. Chị xem xem, mấy ảnh của chị ngoài hình hoa cỏ ra thì đều là chụp tôi, đội hai người kia nhìn thấy, thế nào rồi cũng chê cười cho mà xem." Cận Thiệu Triết tức giận lắc đầu, không để ý đến hành động trẻ con của cô nữa, quay đầu ngồi sắp xếp phân loại lại đồng hoa cỏ ngoài cửa và vừa vận chuyển đến, bị so sánh với Dương Quá và Tiểu Long Nữ, cậu đã nghe đến chết lặng rồi.

"Chụp cậu thì có gì không tốt chứ! Thiên tài kiến trúc của đại học J! Sau này cậu trở thành kiến trúc sư thành danh rồi, tôi còn có thể đem bán nó đi, kiếm được không ít tiền đâu!" Lời cô nói đều là sự thật, tốt nghiệp từ khoa kiến trúc đại học J đều là tinh anh của xã hội hết, thành danh chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

"Thật là!" Cận Thiệu Triết thở dài một cái, càng ngày càng cảm thấy mình mới là người lớn tuổi hơn thì phải: "Đúng rồi, sắp tới trường học có trận thi đấu bóng rổ, tôi cũng muốn tham gia, cho nên khả năng chiều nào cũng phải luyện tập một lúc mới trở về được, chắc chị phải trông cửa hàng một mình."

"Ừm, tôi biết rồi." Ôn Thuần trả lời, rồi lập tức lại kêu lên: "Cái gì? Trận bóng rổ? Thiệu Triết, cậu, cậu biết đánh bóng rổ?" Cô dùng ánh mắt vô cùng hoài nghi xem xét cậu, nhìn từ trên xuống dưới, mãi cũng không thể tin được.

"Sao vậy? Hoài nghi à?" Cậu chỉ biết rằng cô không tin, may mắn đã chuẩn bị trước: "Đây, đây là vé xem trận bóng đó, ở sân vận động trường tôi, đến lúc đó chị đến xem sẽ biết." Cậu nhét vé vào tay cô, vô cùng bất mãn vì cô ấy hoài nghi mình.

Ôn Thuần nhìn chằm chằm vào chiếc vé, nhìn mãi, lúc này mới tin tưởng, vô cùng cao hứng mà nói: "Được, đến hôm đó tôi nhất định sẽ đi!"

"Còn có, tối nay tôi về sẽ nấu cơm, chị đói bụng thì ăn gì đó trước đi, nhưng đừng ăn linh tinh, biết chưa?" Cậu biết dạ dày của cô không tốt, một tháng đều phải khám bác sĩ một hai lần, nếu lại ăn uống không tốt, sẽ rất tồi tệ.

"Đã biết, thưa quản gia! Tối nay chúng ta ăn gì?" Ôn Thuần vụng trộm lè lưỡi, nhấm nhấm cái mũi hỏi lại.

"Sườn xào chua ngọt, rau xào chua cay, canh cá..."

"Thật tốt quá, Thiệu Triết, không có cậu thì tôi làm sao bây giờ?"

"Rau trộn!"

"A? Thì ra cậu cũng hay nói giỡn nha! Tôi còn nghĩ cậu chỉ biết làm mặt lạnh thôi chứ!" Ôn Thuần ra vẻ khó hiểu.

"Tôi nghĩ đem thực đơn tối nay đổi thành món 'Ôn Thuần hấp'....."

++++++

Những ngày tiếp theo lịch tập luyện đều dày đặc, Cận Thiệu Triết cũng nể mặt mũi Phương Văn Hạo, luyện tập phối hợp vô cùng chăm chỉ, trong thời gian ngắn đã ăn nhịp được với toàn đội bóng.

Trước ngày quyết đấu với đại học W, cũng có mấy trận đấu giao hữu nhỏ, không hề ngoài ý muốn, đại học J toàn thắng. Nhưng mục tiêu của bọn họ, chính là đại học W nổi danh kia, mọi người đều tập trung chuẩn bị cho trận đấu phân cao thấp sắp tới đó.

Ngày thi đấu, Ôn Thuần đã đóng cửa từ sớm, đi đến đại học J.

Không cần ai dẫn đường, cô cũng có thể đi đến trước cửa sân thể dục, còn chưa bước vào đã nghe thấy tiếng gào thét ồn ào của đám đông, vô cùng náo nhiệt, khiến cho cô không khỏi hồi tưởng lại thời sinh viên của mình, dường như cũng tươi trẻ, sáng khoái, nhiệt huyết sôi trào như thế.

Nhìn chiếc vé trong tay, cô cũng dần tìm được vị trí ngồi, là giữa hàng ghế đầu tiên, tầm nhìn vô cùng tốt, thu hết được toàn cảnh sân vận động vào mắt, có thể thấy rõ hai bên quyết đấu thế nào, cô cười tủm tỉm mà ngồi xuống. Đa số người xem đều là sinh viên của hai trường, có điều đại học J có ưu thế sân nhà, cho nên bên này hò hét hiển nhiên vang dội hơn nhiều, toàn bộ sân vận động vô cùng náo nhiệt, khiến cho tâm tình Ôn Thuần cũng náo nhiệt lên theo, rất chờ mong trận đấu bắt đầu.

Trước giờ bắt đầu trận đấu, La Thiên Tâm chạy lên khán đài tìm bạn, đã nhìn thấy chỗ ngồi vốn là an bài cho người nhà Cận Thiệu Triết đã có một cô gái

trẻ tuổi ngồi đó, xem ra là học tử của bọn họ, vì thế liền bước đến, nói với cô ấy: "Chị này, vị trí này đã sắp xếp người ngồi rồi, chị có thể đổi sang chỗ khác được không?"

Giọng nói của cô coi như là lễ phép, Ôn Thuần nghe thấy vậy, ánh mắt vốn đang chuyên chú nhìn sân bóng lại chuyển sang nhìn cô gái bên cạnh, rồi lại nhìn vé trên tay mình, cười nói: "Nhưng mà vé của tôi ghi chỗ này mà!" Đường như sợ La Thiên Tâm không tin, Ôn Thuần còn đưa vé ra, cho cô ấy nhìn rõ ràng.

La Thiên Tâm nhìn xem, quả nhiên là vé của Cận Thiếu Triết, giọng nói đột nhiên có chút bén nhọn hỏi: "Chị là thế nào với Thiếu Triết vậy? Sao lại có vé của cậu ấy?" Chất vấn thế này chẳng khác gì là bạn gái chính thức của người ta vậy, ngay cả chính La Thiên Tâm cũng không phát hiện, hành vi hiện tại của mình vô cùng không ổn.

Mọi người xung quanh nghe thấy ba chữ "Cận Thiếu Triết", đều hướng ánh mắt về phía này, tò mò mở to hai mắt nhìn xem thế nào.

Đột nhiên giống như bị ánh đèn chiếu rọi, khiến cho Ôn Thuần co quắp đứng lên, hô hấp có chút khó khăn: "Tôi, tôi là....." Cô lại không biết nên giới thiệu quan hệ của mình và Thiếu Triết như thế nào nữa, cô gái này khẩn trương như vậy, lại còn thân mật gọi Thiếu Triết, chẳng lẽ là bạn gái của cậu ấy? Ôn Thuần suy nghĩ chút, cuối cùng thấp giọng nói: "Tôi là bạn của cậu ấy, đến đây chỗ vũ."

La Thiên Tâm nhú nhú mày lại, bạn bè? Là bạn kiểu gì đây: "Xin hỏi là chị học khoa nào vậy?" La Thiên Tâm tự cho rằng Ôn Thuần là người nào đó ngưỡng mộ Cận Thiếu Triết. Bởi vì cô là quản lý đội bóng rổ, thường xuyên có nữ sinh viên ái mộ các thành viên đến nhìn bọ cô, nhờ cô truyền tin tức hoặc giúp đỡ này nọ, cho nên cũng có chút kiêu ngạo. Nhưng đương nhiên là khi ở đội bóng, luôn mang bộ dạng như con chim nhỏ nép vào người ta.

Ôn Thuần lẩm bẩm nói: "Tôi không phải là sinh viên trường này....."

"Cái gì?" La Thiên Tâm hô to, ngay cả người bên cạnh cũng kinh ngạc theo, chẳng lẽ Cận Thiếu Triết có bạn gái ở trường ngoài? Đây chính là tin tức lớn nha!

Lúc này, Cận Thiếu Triết đang chuẩn bị ra thi đấu lại có vẻ không yên lòng, dường như có dự cảm gì đó không tốt, ngồi không được, đứng cũng không yên.

"Thiếu Triết! Sao thế? Lo lắng sao? Không cần sợ, chúng ta nhất định sẽ thắng!" Phương Văn Hạo nghĩ cậu là vì trận đấu mà lo lắng, cho nên vỗ vỗ vai cậu mà an ủi.

"Không phải. Học trưởng, vé anh cho tôi là vị trí ở đâu vậy?" Cậu muốn đi xác nhận xem Ôn Thuần đã đến chưa, có ngồi an ổn hay không, đây mới là điều trọng yếu.

"Ngay giữa hàng ghế thứ nhất đó. Nhìn cậu khẩn trương như vậy, là bạn gái đến sao?" Phương Văn Hạo trêu ghẹo hỏi, đồng thời cũng tò mò rốt cuộc là ai làm cho Cận Thiếu Triết luôn bình tĩnh lãnh đạm lại bất an thế này.

Mà Cận Thiếu Triết cũng không trả lời, đứng dậy rời phòng nghỉ nhìn lên phía khán đài, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng dáng Ôn Thuần, có điều mặt cô đỏ hồng, có chút lúng túng dường như đang giải thích gì đó với nữ sinh trước mặt, mà cái nữ sinh kia nhìn có chút quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu rồi.

Cậu nhìn thấy Ôn Thuần đã luống cuống đến sắp khóc rồi, bước chân bất giác mà chạy khỏi phòng nghỉ lên chỗ khán đài, Phương Văn Hạo phía sau chạy theo hô to: "Thiếu Triết, cậu đi đâu vậy, trận đấu sắp bắt đầu rồi!" Anh thấy Cận Thiếu Triết sắc mặt xanh mét, sợ xảy ra chuyện gì, cũng chạy theo lên khán đài.

"Ôn Thuần, làm sao vậy?" Cận Thiếu Triết vừa lên khán đài, lập tức tạo lên một làn sóng, rất nhiều nữ sinh từ lúc nhìn thấy cậu chơi trận bóng kia liền trở thành fan của cậu, thấy được thân tượng thì đương nhiên không thể an tĩnh được, thét chói tai liên tục. Có điều, Cận Thiếu Triết cũng không có tâm tư quan nhiều chuyện như vậy, chỉ kéo Ôn Thuần đến bên người quan tâm hỏi. Cậu xuất hiện vừa đúng lúc giải vây cho Ôn Thuần.

Không đợi Ôn Thuần mở miệng nói chuyện, La Thiên Tâm đã tranh giành nói: "Thiếu Triết, vị trí này là dành cho thân hữu (bạn bè người thân) của cậu, nhưng cô gái này lại ngồi xuống....." Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, bởi vì ánh mắt Cận Thiếu Triết càng ngày càng lạnh.

"Cô ấy chính là thân hữu của tôi." Cậu lạnh lùng mở miệng, sau đó nhìn Phương Văn Hạo phía sau cô, ánh mắt lạnh lùng hỏi: "Học trưởng, có quy định phiếu này nhất định chỉ cho người này ngồi, không cho người kia ngồi sao?"

"Không, không, đương nhiên là không có!" Phương Văn Hạo vội vàng khoát tay tỏ rõ lập trường, cho tới bây giờ anh ta cũng chưa từng thấy bộ dạng lãnh khốc đến thế của Cận Thiếu Triết, ngày thường cậu ta tuy có chút lạnh lùng, nhưng cũng rất có lễ độ, hiện tại bộ dạng lại giống như "đừng có tới gần tôi".

Cận Thiếu Triết vừa lòng gật gật đầu: "Được rồi, Ôn Thuần, cứ ngồi đây đi, không cần để ý đến người vô vị này."

"Người vô vị!" La Thiên Tâm hô to, tốt xấu gì bọn họ cũng ở cùng một chỗ tập luyện một tháng!

"Cậu là ai? Tôi không biết cậu! Về sau xin đừng gọi tôi thân thiết như thế, tôi không quen." Cậu lạnh lùng nói với La Thiên Tâm, rồi lại quay đầu, ôn nhu nói với Ôn Thuần như đang lọt vào tầng sương mù: "Cứ ở đây ngồi chờ tôi, chờ hết trận đấu tôi sẽ trở lại." Dứt lời, liền theo thói quen vuốt vuốt mái tóc cô, rồi lại xoay người chạy khỏi khán đài, từ đầu đến cuối, hoàn toàn không liếc qua La Thiên Tâm lấy một chút.

Thấy thế, Ôn Thuần bất đắc dĩ nhún nhún vai, chỉ cho là hiểu lầm mà thôi, lại tiếp tục ngồi xuống. Có điều, cô nhìn ra được, ánh mắt cô gái kia, tràn ngập tình ý, sợ là..... đối với Cận Thiếu Triết là có ý tứ rồi!

La Thiên Tâm rất không tình nguyện bị Phương Văn Hạo kéo khỏi khán đài, vẫn còn mơ hồ nghe thấy âm thanh cô nói: "Học trưởng, cậu ấy nói cậu ấy không biết em, thật sự là rất thái quá!"

"Thiên Tâm, em nói ít vài câu đi!" Phương Văn Hạo tức giận quay sang liếc cô một cái, thực sự không rõ học muội dễ chịu, hiểu biết ngày thường hôm nay lại trở nên không hiểu chuyện như thế, nhìn bộ dạng Cận Thiếu Triết vừa rồi, không cần nói ai cũng biết là cậu ta tức giận rồi. Anh thấy thật nhức đầu, chuyện này lại giải quyết thế nào mới tốt đây?

Trận đấu nhanh chóng được bắt đầu.

Có điều, hôm nay lối đánh của đại học J có điểm khác biệt với ngày thường, bởi vì Cận Thiếu Triết tấn công sắc bén, khốc liệt hơn thường rất nhiều, tấn công không hề nề nang, tinh thần vô cùng tập trung, đánh bóng vào rổ rất chuẩn xác, cả tinh thần và cơ thể đều tham chiến rất hăng hái. Mà đại học W lại chưa từng giao chiến trận nào có Cận Thiếu Triết, cũng không biết ứng đối thế nào, điểm số liền nhanh chóng cách biệt.

Ôn Thuần vẫn dán mắt vào trận đấu, kích động hò hét, vì Cận Thiếu Triết mà cổ vũ, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào bóng dáng di động linh hoạt trên sân kia. Đại học J vốn thực lực cũng lớn, hơn nữa lại có Cận Thiếu Triết gia nhập vào, quả thực là mạnh mẽ không ai sánh kịp, đại học W mãi cuối cùng cũng không thể lật lại tình thế.

Cận Thiếu Triết một mình ghi ba mươi sáu điểm, trận đấu kết thúc, cả người cậu đã ướt đầm mồ hôi, mái tóc hơi xoắn xoắn, vẻ mặt lạnh lùng lãnh khốc nhưng lại mang vẻ tao nhã không nói lên lời, mẽ hoặc bao thiếu nữ trên khán đài, cả sân vận động lại ầm lên tiếng thét chói tai không ngừng.

La Thiên Tâm vội vàng chạy tới, ân cần đưa ra chai nước khoáng, lấy lòng mà nói: "Cậu chơi hay thật đấy! Uống chút nước đi!"

Nhưng Cận Thiếu Triết ngay cả chân mày cũng không nâng lên một chút, lướt qua cô đi về phía Phương Văn Hạo cũng đang ngồi nghỉ ngơi, đứng trước mặt anh ta.

"Thiếu Triết, có việc gì à? A, đúng rồi, chút nữa mọi người cùng nhau đi ăn cơm chúc mừng." Phương Văn Hạo tươi cười nói với cậu.

"Tôi không đi đâu. Hơn nữa, học trưởng, tôi chỉ tham gia trận này mà thôi, từ nay sẽ không đánh nữa." Cậu bình tĩnh trần thuật lại một câu mà đối với Phương Văn Hạo có thể nói là một quyết định kinh thiên động địa.

"Cái gì? Điều này làm sao có thể! Thiếu Triết, cậu đừng đùa tôi chứ, chúng ta không phải là phối hợp rất ăn ý hay sao?" Đầu chỉ rất ăn ý, quả thực là thiên y vô phùng*, công hay thủ đều hoàn mỹ không chê vào đâu được.

(Thiên y vô phùng *: áo trời không thấy đường may, đại ý là hoàn hảo, không chê được.)

"Dù sao vết thương của học trưởng Lí Chính Huân cũng đã khỏi rồi, tôi cũng không nhất thiết phải ở lại nữa." Vì muốn cho Phương Văn Hạo chút mặt mũi nên cậu tìm một lí do hợp lí mà nói ra. Dứt lời, cũng không chờ anh ta lên tiếng đã rời khỏi phòng nghỉ, đi về phía khán đài.

"Thiếu Triết, có phải vì sự kiện vừa rồi hay không?" Phương Văn Hạo ở phía sau cậu truy vấn. Cận Thiếu Triết chỉ phát tay, cũng không có đáp lại, đã biến mất khỏi tầm mắt anh ta. Xong rồi, thật vất vả mới kéo được siêu sao đến, giờ lại đi mất như thế.

Phương Văn Hạo đoán rất đúng, chuyện này thực sự có liên quan đến chuyện vừa nãy. Vốn dĩ Cận Thiếu Triết vì muốn làm cho Ôn Thuần vui vẻ một chút nên mới chơi bóng, kết quả biến thành không thoải mái như thế, cho nên cậu cũng không tất yếu phải ở trong này lãng phí thời gian nữa, nhất là lại biết nữ sinh kia chính là quản lí đội bóng rổ, thế nên một chút lí do để lưu lại đều không có.

Cậu đi lên khán đài, rất dễ dàng tìm thấy vẻ mặt Ôn Thuần vẫn còn đang hưng phấn, dường như còn chưa ra khỏi trận đấu phấn khích vừa rồi, khuôn mặt cô đỏ hồng như quả táo, vừa nhìn thấy cậu đã cao hứng gọi: "Thiếu Triết, không thể tưởng tượng được cậu đánh bóng rổ lợi hại như vậy, thật sự rất tuyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Cúc bách nhật

Ôn Thuần khen ngợi làm cho Cận Thiếu Triết nở nụ cười: "Thật lợi hại sao? Không phải lúc trước còn nói, cánh tay của chị so với chân tôi còn to hơn sao?"

"Cậu còn nhớ rõ chuyện đó à! Đến đây uống nước cho đỡ khát đã!" Ôn Thuần ngượng ngùng cười cười, từ trong ba lô lấy ra chai nước đưa cho cậu, Cận Thiếu Triết nhận lấy, quả nhiên là trà xanh, cậu ngửa cổ uống mấy hớp đã hết rồi.

Tùy ý lau miệng mấy cái, cậu còn nói thêm: "Một thanh niên cao mét tám bị một cô gái cao một mét sáu nói là yếu đuối, làm sao không nhớ kỹ được chứ. Sao thế, một mồi phải không? Chúng ta đi thôi!"

"Tôi không sao hết, cũng không phải là tôi thi đấu. Về nhanh vậy sao? Không phải còn một trận đấu nữa sao? Chúng ta ở lại xem hết rồi hãy đi!" Nhìn màn hình TV đúng là còn một trận đấu nữa, nhưng không phải của đại học J.

"Trận đó thì có gì hay, đi thôi." Cậu không cần phân trần gì thêm đã kéo Ôn Thuần ra khỏi sân vận động, không để ý đến những ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, mà Ôn Thuần chỉ có thể "A" một tiếng, lúc lấy lại tinh thần thì người cũng đã ra khỏi cổng đại học J rồi.

Buổi tối, Ôn Thuần cười tủm tỉm ngồi ăn cơm do Thiếu Triết nấu, lẩm bầm hỏi: "Thiếu Triết, cậu ngay cả đánh bóng rổ cũng lợi hại như vậy, thực sự là không có thiên lý nhà, sẽ là người ta ghen tị đấy!"

"Trước kia cũng có luyện qua." Cậu lẳng lặng ăn cơm, chỉ lãnh đạm trả lời, thật ra cấp hai, cấp ba cậu đều chơi bóng rổ, bởi vì loại hoạt động này đến tôi mới có thể trở về, trở lại cái "Nhà" không phải là của cậu, chơi mãi chơi mãi nên đánh cũng không tồi.

"Thảo nào." Ôn Thuần thấy cậu đối với vấn đề này không có hứng thú lắm, dường như lại nghĩ đến chuyện gì không vui, cho nên cũng không nhắc đến nữa.

Nhưng chính Cận Thiếu Triết lại tìm được đề tài hỏi cô: "Chị gần đây có phải có tâm sự gì không? Có chuyện gì sao?"

Ôn Thuần có chút giật mình: "Không, không có! Tôi có thể có chuyện gì chứ? Cậu đừng nghĩ nhiều!"

"Thật sự?"

"Thật sự, sắp tới cậu thi cuối kì rồi phải không? Chuyên tâm ôn tập đi, đừng nghĩ đông nghĩ tây nữa." Ôn Thuần dùng đầu đũa gõ gõ đầu cậu, giận dữ liếc mắt một cái.

Cậu ấy không phải là phát hiện điều gì đó chứ

?

(Tên khoa học *Gomphrena globosa* L. thuộc họ rau rền (*Amaranthaceae*). Cúc bách nhật còn có tên thiên kim hồng, bách nhật hồng, trường sa hoa... mọc hoang và trồng làm cảnh nhiều nơi. Cây này gọi là cúc xong lại không phải cúc, cho hoa chủ yếu vào mùa hè và thu. Cây rất dễ sống, không kén đất, không cần nhiều phân và cần đất khô khan nhưng nhiều ánh nắng. Có thể mọc và lên tốt ở ngay các kẽ sân, chân tường. Cúc bách nhật có 2 màu trắng và tím, đôi khi có cây cho hoa màu hồng.)

Những ngày tiếp theo, Cận Thiếu Triết thực sự không đến đội bóng rổ nữa, hơn nữa, cậu cũng thực sự trong giai đoạn ôn thi, có chút thời gian ôn trước kì thi cậu đều toàn tâm toàn ý vào việc ôn tập. Nếu như đến thư viện, thường xuyên nhìn thấy cậu ngồi trước quyển sách để mở, tay cầm chiếc bánh bao, ánh mắt chẳng bao giờ rời quyển sách trên bàn, bởi vì nếu cậu muốn xin học bổng, thành tích đứng hạng nhất không thể không đạt được.

Thật vất vả chờ cho đến khi chấm dứt hai môn thi cuối cùng thì đã là chuyện của một tháng sau đó rồi, khoảng thời gian này, không chỉ ít gặp mặt Ôn Thuần, mà ngay cả nói chuyện cũng chỉ trao đổi vài câu vội vội vàng vàng, lúc gặp nhau thoáng qua, khi thì ngẫu nhiên nhắn vài tin. Cho nên vừa thi xong cậu liền lập tức trở lại cửa hàng, nhưng kì quái là hôm nay lại không mở cửa. Cậu chạy sang nhà trọ của Ôn Thuần, gõ cửa cũng không có ai đáp lại, hàng xóm nói cô từ sớm đã ra ngoài rồi, nhưng cô sẽ đi đâu được đây?

"Thuê bao quý khách vừa gọi đang nằm ngoài vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau....."

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau....."

"Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy....."

Cận Thiếu Triết một lần lại một lần gọi điện thoại cho Ôn Thuần, còn chưa bao giờ không thấy tin tức gì thế này, tìm không được Ôn Thuần, khiến cậu càng thêm hoảng hốt, nội tâm ngày càng bất an như con sóng ngày càng lan rộng.

"Thiếu Triết à, có chuyện gì sao?"

"Tôi muốn hỏi một chút, Ôn Thuần có tới chỗ cô không?"

"Không có, làm sao vậy?"

"Không thấy cô ấy đâu cả, tôi tìm khắp nơi cũng không thấy."

"Không thể nào? Cậu ấy không phải là người không có trách nhiệm như thế..... A, đợi chút, hôm nay là ngày bao nhiêu?"

"Mùng mười."

"Tôi biết cô ấy đi đâu rồi, cậu không cần lo lắng, chính cô ấy sẽ tự trở về."

"Cô ấy đi đâu vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tôi nghĩ, có một số việc, vẫn là nên chờ cô ấy chính miệng nói với cậu thì tốt hơn....."

.....

Cận Thiệu Triết nhìn điện thoại đến thất thần, Ôn Thuần quả nhiên có chút không ổn, nhưng lại gạt cậu mà không nói ra, chẳng lẽ bản thân mình vẫn chưa thể làm cho cô ấy tin nhiệm hay sao?

Ôn Thuần một mình chậm bước trên đường, ánh mắt mê man, căn bản không biết bản thân mình phải làm cái gì, muốn đi đâu. Bên người "ngựa xe như nước" giống như "hoa trong gương, trăng trong nước" *, mà chính cô lại trầm mê nhớ lại mà hốt hoảng, không thể tự thoát ra được. Trên tay cô là một túi đầy bia, mù quáng nhìn xung quanh tìm kiếm điểm dừng chân, rốt cục ngồi xuống ghế đá ở công viên nhỏ bên đường.

(Hoa trong gương, trăng trong nước *: thủy nguyệt kính hoa / kính hoa thủy nguyệt: những thứ đẹp nhưng không thật, nhìn thấy được mà không nắm bắt được.)

Đã là hoàng hôn rồi, những tia nắng ảm áp cuối ngày còn tàn dư của mặt trời ngày đông chiếu xuống quanh đây, ánh vàng rực rỡ, đáng tiếc sự ảm áp này không làm ấm được trái tim Ôn Thuần, cô giống như một con búp bê gỗ bị hút sạch linh hồn, chỉ chờ đợi ngồi ngẩn ngơ trên băng ghế. Cô có chút hâm mộ nhìn xa xa, mấy bạn nhỏ đang xây lâu đài bên một đồng cát nhỏ, bên cạnh là mấy vị phụ huynh hiền lành đứng một bên nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại mỉm cười cúi đầu nhìn đứa nhỏ của mình, trong mắt tràn ngập trù mến, yêu thương.

Trái tim Ôn Thuần như bị ai bóp lấy, tư vị chua xót tràn lên trong lòng, cũng không biết đây là cảm giác gì nữa, chỉ biết là, thì ra cô còn chưa đủ tê liệt, chưa đủ lãnh cảm, chưa thể thoải mái. Anh Phạm, anh Phạm..... Em làm không được, thực xin lỗi, em vẫn làm không được! Lòng cô cao ngạo hờ hết, đáng tiếc đau thương kia che giấu quá sâu, rất thâm trầm, không ai thấy được, không ai.....

"Bộp" một tiếng, cô dùng sức mở nắp lon bia, ngửa đầu uống ừng ực, bia tràn khỏi khóe miệng, rơi xuống quần áo, xuống giày, vô cùng chật vật. Một lon, lại một lon, cô tự mình chúc cho mình say, liều mạng mà uống, rất nhanh, túi bia cũng vơi dần, mà lòng cô vẫn không yên tĩnh.

Công viên này nằm bên đường, gần xung quanh đây, đều là những khu dân cư nhỏ. Ở một góc công viên này, rất khó có người chú ý đến một kẻ cô đơn như cô.

Lúc này, một chiếc xe thể thao đột nhiên ngừng lại bên đường. Trong xe là một đôi tuấn nam mỹ nữ.

"Đình, anh ở chỗ này chờ em một chút, em sẽ trở lại nhanh thôi." Giọng nói của cô gái mềm mại đến nỗi làm người ta nghe xong xương cốt đều muốn nhũn ra.

"Ừ" Chàng trai lạnh lùng thân nhiên, giọng nói không có chút biểu tình gì.

Phạm Văn Đình ngồi trong xe, cánh tay tùy tiện chống lên cửa kính xe đã mở rộng, chán đến chết ngấm nhìn xung quanh, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở một công viên nhỏ cạnh đó, một chỗ ít ai để ý, một cô gái thân mặc y phục màu đen, không kiêng nể gì vừa uống bia vừa la hét. Tuy rằng ở xa nhìn lại, khuôn mặt nhỏ rất khó phân biệt, nhưng mà anh vẫn nhận ra, người kia là Ôn Thuần, là bạn tốt của thiên kim Cao gia.

Cô ấy tại sao lại đến chỗ xa xôi thế này? Hơn nữa, xem ra là cô ấy say rượu. Đột nhiên anh rất muốn biết cô rốt cuộc đang làm cái gì, rất có hứng thú theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Cô gái này mỗi một lần gặp cô, ấn tượng đều không giống nhau.

Lần đầu tiên ở Cao gia gặp cô ấy, là một thân lễ phục màu lam, không phải đến là để mượn quan hệ của vị thiên kim kia để kết giao gì đó, mà là tránh ở một bên vừa nhấm nháp đồ ăn ngon, vừa thờ ơ lạnh nhạt ngồi nhìn mấy người trước mắt thay nhau thổi phồng người khác, quả thực, anh đọc thấy trong mắt cô là sự không đồng tình đối với bọn anh, cũng biết cô không hiểu được quy luật tồn tại của cái thế giới thực dụng tàn khốc này.

Lần thứ hai là ở siêu thị, anh chỉ là muốn mua mấy thứ đồ uống, lại ngoài ý muốn mà va vào cô, mặc quần áo ở nhà, đang đẩy xe đầy đồ đạc gì đó, vẻ mặt rất khổn khổn vì đã quên mất tên anh, còn thẹn thùng giục anh đưa về, giống như cô gái nhỏ xấu hổ khi bị bắt quả tang. Đương nhiên, anh đoán cũng không sai, trước cửa hàng là một chàng trai đang chờ cô, là..... bạn trai cô sao?

Lần thứ ba là ở cửa hàng bách hóa của anh, cô rõ ràng là khách hàng, nhưng luôn cẩn thận nở nụ cười đối với nhân viên bán hàng, bộ dạng không tranh chấp với người, dịu dàng ngoan ngoãn, Ôn Thuần, quả nhiên người cũng như tên.

Vậy hôm nay, cô ấy làm sao vậy? Cùng chàng trai kia cãi nhau sao?

"Đình, xong rồi, chúng ta đi thôi!" Cô gái xinh đẹp kia đi một hồi rồi trở về, lại mở cửa xe ngồi vào bên cạnh Phạm Văn Đình, vô cùng thân thiết lại gần, kéo tay anh nói.

Phạm Văn Đình có chút hờn giận người khác cắt đứt dòng suy nghĩ, tự hỏi của anh, nâng mày lên, không kiên nhẫn lấy ví ra, anh lấy ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn, lạnh giọng nói: "Anh còn có chút việc, em bắt taxi về đi!"

"Đình, em,... hôm nay là sinh nhật của em mà...." Cô gái kia có chút kinh ngạc, không thuận theo, không muốn buông tha, đang muốn tiếp tục làm nũng để anh hồi tâm chuyển ý.

"Có đi hay không?" Anh không để ý đến cô gái kia đang oán hận, vẫn lạnh băng như cũ hỏi tiếp.

"Được, em đi!" Cô gái cầm lấy mấy tờ tiền lớn, mở cửa xe, "Sầm" một tiếng lớn, tức giận dùng sức đóng mạnh cửa xe, chỉnh lại đôi giày cao gót, vẫy một chiếc taxi, rồi nghênh ngang bước đi không quay đầu lại.

Phạm Văn Đình đối với cô ta không chút để ý, nhưng lại đem ánh mắt chuyển đến góc công viên kia. Có điều, lúc này anh nhìn thấy Ôn Thuần lại to gan bước lên cầu thang bằng trên cao kia, toàn thân bước không vững, dường như tùy lúc đều có thể ngã xuống.

"Chết tiệt!" Anh đập mạnh tay vào vô lăng, vội vàng mở cửa xuống xe, sai đôi chân thon dài hướng về phía công viên kia.

Ôn Thuần uống cũng khá nhiều, mặt mũi đỏ bừng, say khướt, căn bản không biết đến trời tối trời sáng gì nữa, hai cánh tay mở rộng tựa như đang bay, bước từng bước trên cầu thang bằng, thỉnh thoảng lại hẫng chân một chút, làm người ta nhìn vào mà lo sợ.

"Vỗ tay nào, vỗ tay trong gió, hula, hula, hula...." Cô ồn ào làm nhảm hát không thành bài, nghịch ngợm như một đứa trẻ.

Khi Phạm Văn Đình đến gần cô, đã nhìn thấy cảnh tượng như thế. Anh vội vàng đưa tay ra định, đang muốn kéo cô xuống, nhưng lại sợ mình mạnh tay làm bị thương cô ấy, lên đành phải đi một bên cẩn thận khuyên nhủ cô xuống.

"Ôn tiểu thư, Ôn tiểu thư,..... Ôn Thuần, Ôn Thuần?" Anh định gọi to để cô tỉnh táo lại đôi chút, nhưng dĩ nhiên là người say rượu có bao giờ nghe vào được câu nào đâu? Cô nhìn thấy anh thì đặc ý hô lên.

"Anh Phàm, anh Phàm, anh xem, em không bị rơi xuống nha, có phải rất giỏi hay không?" Ôn Thuần thành thật hồ lớn, mừng vui tự hào, nhưng giây tiếp theo, thế nào lại vô ý hụt chân, không cẩn thận mà ngã xuống, may mắn có Phạm Văn Đình đứng lúc ôm lấy được cô, thế nên mới tránh được một phen đau đớn.

Anh cẩn thận nâng khuôn mặt cô lên, lúc này mới phát hiện cô lệ rơi đầy mặt, cả khuôn mặt trắng nõn ướt nước mắt, còn khổ sở nức nở: "Anh Phàm, em thực ngốc nghếch đúng không? Tiểu Thuần ngốc nghếch, tại sao lại không chăm sóc tốt cho bản thân mình....."

Anh Phàm, anh Phàm? Anh Phàm này là người thế nào a? Có điều theo trực giác của anh thì khẳng định không phải là chàng trai trẻ anh nhìn thấy ngày đó. Ôn Thuần hiện tại giống như một chuỗi bí ẩn, bất giác hấp dẫn anh đến gần, loại cảm giác này rất nguy hiểm, rất lạ lùng khiến cho anh không biết nên làm thế nào cho phải nữa.

Cuối cùng, anh thu dọn lại đồng bộ kia lại, ôm lấy Ôn Thuần đã say khướt kia về xe mình, khởi động xe chạy đi. Dọc đường đi, cô lại hồ hào làm nhảm một hồi, rồi nặng nề ngủ mất. Đến khi anh đưa được cô trở về cửa hàng hoa thì đường phố đã lên đèn.

Mà Cận Thiếu Triết đã lo lắng cả ngày ngồi ở bậc cửa cửa hàng, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài, xem có phải Ôn Thuần trở về hay không, nhưng mấy lần đều là khách hàng đến mua hoa, khiến cho cậu một lần lại một lần thất vọng, lo lắng vô cùng, cho đến khi chiếc xe thể thao kia dừng lại trước cửa. Cận Thiếu Triết nhận ra được, đó chính là chiếc xe đã từng đưa Ôn Thuần trở về.

Người đàn ông kia bước xuống xe, sau đó bước sang bên kia, mở cửa sau ra, cẩn thận ôm ra một người, mà người kia không ai khác, chính là người cậu đã tìm cả một ngày_ Ôn Thuần, Cận Thiếu Triết thấy thế vội vàng đứng dậy bước qua.

"Cô ấy làm sao vậy?" Cận Thiếu Triết nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Ôn Thuần, lo lo lắng lắng hỏi.

"Thực hiển nhiên, cô ấy uống rượu."

"Anh mang cô ấy đi uống rượu sao?" Giọng nói Cận Thiếu Triết đột nhiên cao vút: "Tôi đỡ cô ấy là được rồi, anh buông tay đi."

"Hờ, đừng tràn ngập địch ý với tôi như thế, tôi chỉ là vừa hay gặp cô ấy ngang đường nên đưa về thôi." Phạm Văn Đình bình tĩnh trần thuật sự thật, đối với sự đối địch của Cận Thiếu Triết cũng không hề để ý, rất phong độ mà nói: "Tôi có thể giúp cậu đỡ cô ấy về nhà."

"Không cần, mời anh buông tay đi." Cận Thiếu Triết lại cất giọng lạnh lùng, biểu tình hờ hững thành thực như thể đáng lẽ không thuộc về một con người trẻ tuổi như cậu. Phạm Văn Đình chỉ thấy cậu ta không cần phân trần gì thêm đã đem ôm Ôn Thuần vào lòng mình, thân nhiên nói lời cảm tạ: "Hôm nay rất cảm ơn anh, nơi này là chỗ cấm, không thể dừng xe."

Nơi này là chỗ cấm, không thể dừng xe..... Những lời này thực sự quen tai nha, thú vị, thú vị. Anh nhìn hai người trước mắt mà không khỏi bật cười. Nhìn bóng dáng Cận Thiếu Triết ôm Ôn Thuần bước đi, Phạm Văn Đình suy nghĩ sâu xa, ngay cả cậu ta cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, vậy bọn họ hẳn là không phải quan hệ nam nữ ỉ? Vậy thì, rốt cuộc quan hệ hai người họ là....?

Cận Thiếu Triết cẩn thận đóng cửa cửa hàng lại, sau đó mới chậm rãi đưa Ôn Thuần về nhà trọ của cô, Ôn Thuần dường như ngủ rất say, hô hấp đều đều, có điều hơi thở nồng đậm mùi rượu, không biết rốt cuộc đã uống bao nhiêu.

Trở lại nhà cô, mở cửa, đóng cửa cẩn thận rồi mới ôm cô về phòng, giúp cô cởi giày, rồi cởi bớt áo khoác nặng nề, rồi lại cẩn thận đắp chăn giúp cô, lại đến phòng tắm lấy khăn mặt nhúng nước nóng vào giúp cô lau mặt.

Ôn Thuận dường như có cảm giác được trở về nơi quen thuộc, lẩm bẩm một tiếng lại thoải mái ngủ tiếp.

Cận Thiếu Triết yên lặng ngồi ở đầu giường, ánh mắt vô cùng nhu hòa nhìn cô, nhẹ nhàng, ôn nhu gạt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, hai mắt vẫn không hề rời đi.

Ôn Thuận, khi nào thì chị mới có thể mở rộng lòng với tôi? Tôi nguyện đem tất cả của mình, toàn bộ đều cho chị.

Cậu cứ như thế mà trầm mặc một đêm. Một người trái tim đã mất, cùng một người muốn đến gần trái tim kia, không biết gặp nhau rốt cuộc sẽ nảy sinh cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Huân y thảo (Hoa oải hương/ Lavender)

(Huân Y Thảo là loại thảo mộc sống lâu năm, thân thẳng, phần nhiều cành, cao 40 – 80 cm, toàn thân phủ nhung mao dạng sao, màu xanh xám, lá đối sinh.

Nguồn gốc của Huân Y Thảo là ở sườn núi phía Nam núi Anpơ và bờ biển Bắc Địa Trung Hải. Khí hậu ở đây thích hợp nhất cho sự trưởng thành của Huân Y Thảo. Huân Y Thảo được trồng ở bất cứ đâu, đất hoang, vườn, trong chậu hoa đều trưởng thành rất tốt.

Huân Y Thảo sau ba năm trồng, là thời kỳ hoa nở rộ, khoảng bốn tuổi, một cây có thể vươn xa hơn 1000 hoa tự. Hoa tự hình bông lúa mọc đầy nơi đầu cành, xếp hàng dạng bánh xe, do 5 – 10 vòng tạo thành. Hoa màu tím nhạt hoặc tím. Hình hoa nổi dạng dài ống. Cánh hoa có 13 đường gân, mỗi năm nở hoa hai lần. Dầu Huân Y Thảo là loại hương liệu có giá trị kinh tế tương đối cao. Chúng có mùi hương ngan ngát và bền lâu, khiến cho tinh thần con người cảm thấy sáng khoái. Hiện nay nó được sử dụng rộng rãi trong các sản phẩm nước hoa, xà phòng thơm, dầu xoa bóp, chất làm sạch môi trường.

Trong y dược, tinh dầu Huân Y Thảo có tác dụng chữa nhiều bệnh như: bệnh hồi hộp thần kinh do yếu tim, đầy hơi chướng khí, đau ung thư.)

Có lẽ là sợ Ôn Thuận tỉnh lại sẽ xấu hổ, cho nên lúc sáng khi cô tỉnh dậy, đã không thấy bóng dáng Cận Thiếu Triết đâu nữa. Có điều..... vết lõm sâu trên sofa kia vẫn còn chưa hồi lại, chứng minh rằng đêm qua cậu vẫn luôn ở nơi này, im lặng chăm sóc, bảo vệ cô.

Buổi sáng, ánh nắng sớm ảm áp từ ngoài cửa sổ tiến vào, ánh sáng khiến cho Ôn Thuận từ từ tỉnh lại, tay bóp bóp trán, cảm thấy đầu đau như sắp nổ tung đến nơi, chậm rãi mở mắt, cô mới phát hiện ra nơi này chính là phòng mình, chỉ là không làm sao nhớ được chuyện hôm qua. Rốt cuộc mình làm thế nào trở lại nơi này, sao lại hoàn toàn không có ấn tượng gì hết? Chính mình... rõ ràng.....rõ ràng là.....

Cô có chút hoảng hốt xuống giường, đi đến phòng khách, phát hiện ở trên bàn, có tờ giấy bị chèn dưới khay ấm chén, mặt trên viết:

"Tôi nấu trà giải rượu rồi đây, chị tỉnh dậy thì đun nóng lại chút rồi uống, còn có cháo thịt nữa, nếu đói bụng thì cũng hâm lên một chút là có thể ăn được rồi.

Có việc gì thì điện thoại cho tôi.

Thiếu Triết."

Được tri kỉ chiều cổ như vậy khiến cho Ôn Thuận xấu hổ mặt đỏ rực.

Cô uống trà giải rượu, cảm giác thư thái hơn rất nhiều, lại tắm mình trong nước ấm nên toàn thân sáng khoái hơn không ít.

Trái tim đập loạn nhịp nhìn đôi mắt đỏ hồng như thỏ con trong gương, suy nghĩ ngẩn ngơ, đây là lần đầu tiên uống say đến bất tỉnh nhân sự như thế, không biết có làm ra chuyện gì khác người hay không, xem ra say rượu thật là không tốt. Cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân mình thật ngốc nghếch, chỉ muốn quên đi trong chốc lát, thì cũng có tác dụng gì chứ? Không phải cuộc sống vẫn cứ phải tiếp diễn sao?

Ôn Thuận mở lịch làm việc ra xem, phát hiện hôm nay đúng là ngày đến nông trường, lần trước Quý đại thúc ở chỗ trồng hoa đã hẹn hôm nay sẽ đến xem giống hoa mới, vậy mà bản thân mình lại quên không còn một mảnh?! Đang lúc cô còn lo lắng, điện thoại đã vang lên, cô nhận cuộc gọi: "Vâng?"

"A, là tôi, Thiếu Triết. Tỉnh dậy rồi sao? Có đau đầu hay không?" Tiếng nói ấm áp thuần hậu của Cận Thiếu Triết từ đầu dây bên kia truyền đến, ngữ khí đầy quan tâm khiến Ôn Thuận thấy cảm động.

"Ừm, uống trà giải rượu xong thấy đỡ hơn nhiều, cảm ơn cậu..." Vẫn mang theo giọng mũi, cô nhẹ giọng trả lời.

"Tôi nhìn thấy trên lịch trong cửa hàng ngày hôm nay có viết chị muốn đi nông trường, vừa hay hôm nay tôi được nghỉ, có muốn tôi cùng đi với chị không?" Thiếu Triết đưa ra đề nghị.

Lúc này Ôn Thuần mới nhớ đến lần trước bọn họ có hẹn sẽ cùng nhau đi, thế nên nhanh chóng trả lời: "Ừm, được."

"Vậy tôi ở dưới lầu chờ chị"

"Ừ, tôi xuống ngay bây giờ đây."

Ôn Thuần ôm điện thoại, âm thầm cảm thấy có chút may mắn vì Thiếu Triết không hỏi gì cô về chuyện ngày hôm qua, nếu không cô thực sự không biết nên nói ra thế nào. Chờ cho cô chuẩn bị tốt đã, chuẩn bị tâm lý tốt, đến thời điểm thích hợp sẽ đem mọi chuyện về mình nói cho cậu ấy biết. Nhưng khi cô xem danh sách dài các cuộc gọi nhớ ngày hôm qua thì thấy vô cùng áy náy, toàn bộ đều là cậu ấy gọi, mình chắc là làm cậu ấy vô cùng lo lắng?

Hôm nay Cận Thiếu Triết mặc một chiếc áo gió đen thoải mái, bên trong là áo len màu trắng, nhìn qua vô cùng nhã nhặn, lại có sức hấp dẫn khác thường, khiến cho Ôn Thuần thất thần một hồi, một cậu thanh niên nhu nhược, yếu ớt trong ấn tượng của cô trước đây dường như đã dần dần đi xa rồi.

Cậu đứng ở lề đường, vừa nhìn thấy Ôn Thuần đã tươi cười đi tới: "Sớm nha!"

"Chào buổi sáng!" Ôn Thuần nghĩ đến bộ dạng say rượu của mình lại thấy xấu hổ vô cùng, mặt hơi cúi xuống, cũng không dám nhìn thẳng vào cậu ấy.

"Chúng ta đi xe bus hay taxi đây?" Cận Thiếu Triết hỏi cô, đây là lần đầu tiên cậu đến nông trường, không biết rõ lắm đường đi thế nào.

Ôn Thuần thấy cậu cũng không biểu hiện gì khác thường, thì tâm tình trong lòng cũng buông xuống, lại mỉm cười mà nói: "Chúng ta cưỡi con ngựa già kia được không?" Ôn Thuần chỉ chỉ vào chiếc xe đạp cũ nát dưới mái hiên kia, đề nghị với cậu.

"Cũng được, chị chỉ đường, tôi đeo cho." Lần này, rốt cục Cận Thiếu Triết cũng có thể thể hiện một chút, cho Ôn Thuần biết kỹ thuật đạp xe của cậu. Vì thế, chiếc xe già nua lại vang lên những tiếng "Lách cách, lách cách", bắt đầu xuất phát.

Bọn họ ra đến ngoài nội thành, phát hiện tầm nhìn ở ngoại ô trông trải hơn rất nhiều, ngay cả không khí cũng tươi mát hơn. Bởi vì đạp xe, cho nên Cận Thiếu Triết không cảm thấy lạnh, thậm chí còn đổ mồ hôi, nhưng còn Ôn Thuần thì lại cảm thấy lạnh đến thấu xương, gắt gao ôm thắt lưng cậu, chôn mặt ở phía sau, tránh né gió lạnh.

Đi đến một không gian rộng rãi, bao la tâm tình người ta dường như cũng thư giãn ra nhiều.

"Thiếu Triết, cậu có biết vì sao cửa hàng hoa có tên là "Waiting for Love" không?" Ôn Thuần nhìn phong cảnh bên đường không ngừng thay đổi, tâm tình thoải mái hỏi cậu.

Nghe thấy vậy, Cận Thiếu Triết lắc lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn thẳng con đường phía trước, Ôn Thuần nhìn không thấy khóe miệng cậu đang bất giác nhếch nhếch lên, bởi vì cậu thích Ôn Thuần nói chuyện với mình, nói về chuyện của cô ấy, để cậu có thể hiểu được suy nghĩ của cô.

"Lần đầu tiên tôi đến cửa hàng hoa này, không phải là để làm thêm, mà là đến mua hoa. Khi đó tôi thậm chí còn rất nhiều loài hoa cũng không biết hết tên đâu!" Cô nhớ lại chuyện cũ, chợt bật cười: "Nhưng điều thực sự hấp dẫn tôi nhất, chính là tấm giấy dán tường thật lớn kia, một ốc đảo trên nền biển màu tím sẫm đã hấp dẫn tôi, khiến tôi quên mất bản thân mình tiến vào đây để làm gì. Chủ quán nói cho tôi biết, một mảnh màu tím kia, là Provence* lãng mạn, là nơi bắt đầu của tình yêu."

(Provence _ một thành phố thuộc miền Nam nước Pháp, vô cùng nổi tiếng với những lâu đài cổ, hoa mĩ và trắng lợt. Đây được coi là thiên đường tình yêu tràn ngập nắng và gió. Provence là xứ sở của hoa oải hương. Những cánh đồng hoa oải hương tím ngắt, tím tấp tận chân trời đã làm nên tên tuổi Provence. Chính nhờ hoa oải hương mà Provence được xem như là biểu tượng cho những gì tinh túy, tự nhiên và trong lành nhất nước Pháp.)

"Là bức tranh về huân y thảo (hoa oải hương) kia sao?" Cậu nghĩ ngợi một chút, đúng là, cửa hàng hoa có một phiến giấy tường là bức tranh ấy, khiến khách hàng đến mua hoa đều khen ngợi không thôi.

"Đúng, cậu biết không? Huân y thảo có ý nghĩa là chờ đợi tình yêu, màu tím là hiệp sĩ của tình yêu, màu tím xinh đẹp như thế, thật khiến người ta phải say mê, cho nên sau đó tôi sửa lại tên của cửa hàng, hy vọng mọi khách hàng đến cửa hàng của mình, đều có thể gặt hái được tình yêu, đạt được hạnh phúc."

"Chị thích nhất là huân y thảo sao?"

"Ừm, phải nói là tôi thích tất cả các loài hoa, mỗi loài hoa đều có đặc điểm, thế mạnh riêng, rất khó để người ta chọn hoặc bỏ lại, khó để nói thích hay không thích loài này loài kia. Vậy cậu thì sao? Cậu thích hoa gì?" Ôn Thuần hỏi lại, chính cô cũng muốn biết Cận Thiếu Triết thích hoa gì.

"Tôi? Không đặc biệt thích loài nào cả. Hoặc là bản thân tôi trời sinh đã không lãng mạn rồi."

"Cũng không đúng, thực ra, người nào càng nói mình không lãng mạn lại càng chân chính hiểu được lãng mạn là thế nào, bọn họ thường lộ ra một loại cảm tình trầm tĩnh, loại tình cảm này xuất phát từ nội tâm, so với sự lãng mạn hư vô bề ngoài kia, càng khiến cho người ta cảm động."

"Aiz, là như thế sao? Chị thế nào là mà đột nhiên trở nên văn vẻ nho nhã thế nhỉ?"

"Ha ha, bị tôi lừa rồi? Tôi cũng có tư chất trời cho làm văn sĩ đấy chứ?"

Lại là tiếng cười lạnh lớt liên tiếp, dưới ánh nắng mùa đông ấm áp, tràn ngập ôn nhu nồng đậm.

Đến nông trường, Ôn Thuần trao cho người trồng hoa, cũng chính là chủ nông trại này_chú Quý một cái ôm ấm áp, nhìn ra được, quan hệ của bọn họ vô cùng tốt.

"Chú à, đây là bạn của cháu, Cận Thiếu Triết, cậu ấy vẫn luôn muốn đến đây xem, hôm nay rảnh rồi liền dẫn cậu ta đến đây!" Ôn Thuần mỉm cười giới thiệu hai người.

"Hoan nghênh, hoan nghênh!" chú Quý lập tức ôm lấy Cận Thiếu Triết, nhiệt tình như vậy khiến cho cậu nhất thời không thích ứng kịp.

Sau đó, chú Quý để Cận Thiếu Triết tùy ý đi thăm thú mọi nơi, không cần câu nệ, rồi quay sang bàn với Ôn Thuần về chuyện mấy loại hoa mới.

Cận Thiếu Triết cao lớn như thế đi giữa những luống hoa, đi tới đi lui ngắm nhìn hoa cỏ rực rỡ muôn màu. Vẫn nghĩ là mình trời sinh khuyết thiếu mất một phần lãng mạn, nhưng nhìn thấy nhiều loài hoa xinh đẹp đến thế, cũng không khỏi thấy xúc động trong lòng, nhất là khi chúng vẫn được nuôi dưỡng ở trong đất, là một sinh mệnh, một sinh mệnh xinh đẹp đang tồn tại.

Màu tím sao? Màu tím lãng mạn, màu tím tình yêu, màu tím mơ mộng, thế thì màu tím của bọn họ lại thuộc dạng nào đây?

Thời gian cứ dần dần trôi như thế.

"Ồi chào, chàng trai trẻ, thì ra cậu ở nơi này, Ôn Thuần đang tìm cậu khắp kia!" Chú Quý tìm cũng thực vất vả mới thấy cậu, vội vàng đi đến.

"Chú à, vừa hay cháu muốn hỏi thăm chú một vấn đề....." Bất hạnh thay biết bao nhiêu câu hỏi nối tiếp nhau ở trong lòng cậu vẫn chưa được giải đáp, hiện tại đúng là chọn được người thích hợp nhất.

Vì thế mà hai người bắt đầu nhiệt tình tán chuyện.

Đến lúc hai người họ trở lại tìm Ôn Thuần thì đã là chuyện của nửa tiếng sau.

"Hai người bàn chuyện xong cả rồi chứ?" Cận Thiếu Triết hỏi.

Ôn Thuần gật gù đầu: "Ừm, đều xong cả rồi, giới thiệu nhiều giống hoa mới, đều rất được, đúng không?" Cô lại liếc mắt nhìn cả nông trường hoa một chút, rồi quay sang nói với chú Quý: "Chú à, chúng cháu phải trở về rồi, đến lúc đó chú cứ trực tiếp trở đến cửa hàng cháu là được rồi. Còn có, hai chậu hoa này cháu cảm ơn!"

"Ừ, biết rồi! Cảm ơn cái gì mà cảm ơn! Nơi này nhiều hoa như vậy, cho nha đầu người chọn hai chậu xinh đẹp mang về lại không chọn, cứ ở đó mà ngồi xử lí chúng đi!" Chú Quý ra về tức giận nhăn mặt, nhíu mày.

"Sao à? Bọn chúng vẫn còn có thể cứu chữa được mà! Tóm lại mọi sự kính nhờ chú! Bọn cháu còn phải trở về mở cửa hàng nữa, tạm biệt chú!" Ôn Thuần ngịch ngợm le lưỡi, vẫy vẫy tay rồi cùng Thiếu Triết rời đi.

"Tạm biệt!"

"Chị với chú ấy có vẻ rất quen thuộc, tôi thấy chú ấy đối với người khác cũng không nhiệt tình đến thế." Cận Thiếu Triết nhận xét.

"Ừm, là bạn tôi giới thiệu nên quen biết. Cậu nhìn bộ dạng khi không cười của chú ấy có vẻ lạnh lùng, khó tính thế thôi, trên thực tế chú ấy rất nhiệt tâm, hòa nhã, nhất là rất thương vợ, có tiếng là người đàn ông tốt của thời đại mới đấy." Lời nói của Ôn Thuần nồng đậm vẻ tán thưởng.

"Cái gì là người đàn ông tốt của thời đại mới?"

"À, cái đó là cách nói của mọi người thôi mà. Tôi cho rằng một người có thể coi là người đàn ông tốt của thời đại mới phải là người biết quan tâm đến gia đình, vợ con, biết ôn nhu, chăm sóc, có trách nhiệm. Không cần là quá hoàn hảo, đa tài nhiều tiền gì đó, chỉ cần những khi người ta ảm ức buồn bực, có thể tin cậy mà dựa vào là được."

Cận Thiếu Triết suy nghĩ sâu xa, người đàn ông tốt của thời đại mới

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Phong Tín Tử (Thủy Tiên)

(Phong Tín Tử - Common Hyacinth: tên gọi khác - Thủy Tiên Tây, Thủy Tiên Ngũ Sắc. Search thấy có chỗ bảo là hoa lục bình, nhìn chung mình không hiểu biết lắm ^^, ai tìm giúp nhé.)

Ánh mắt Ôn Thuần gắt gao nhìn chằm chằm vào màn hình, bộ dạng tập trung tinh thần thoát nhìn chẳng khác nào đang làm việc gì trọng đại, bao phủ

xung quanh cô là không khí xơ xác tiêu điều, chờ đến khi lại gần cô, Cận Thiếu Triết mới phát hiện thì ra là cô đang lạc trong thế giới trò chơi.

Bên trong, quái thú và đại hiệp đang quyết liệt chiến đấu, có điều, đại hiệp đáng thương kia xem ra chỉ có chút máu, trận chiến này nguy cơ thất bại khá cao. Cậu bắt đầu đi lắc đầu thờ dài, nhìn cô giống như đứa nhỏ lớn đầu ngồi cứ mãi ngồi chơi điện tử, còn mình thì ngồi một bên bắt đầu phác thảo thiết kế.

"A, nó làm sao có thể đánh lên mình chứ?!" Không đợi cậu im lặng được bao lâu, Ôn Thuần đã bắt đầu thảm thiết kêu lên, có điều cô mắng chửi người ta cũng là miễn cưỡng, từ ngữ cũng chau chuốt, cho nên quay đi quay lại cũng không ngoài mấy câu "Bại hoại, đầu heo" cái gì đó.

"Thiếu Triết, Thiếu Triết, cậu mau lại đây, giúp tôi qua cửa này với, mau lên!" Ôn Thuần không ngẩng đầu lên, miệng thì kêu la, ngón tay vẫn đang bấm trên bàn phím điều khiển nhân vật, so với bộ dạng văn tĩnh, đoan trang vốn có thì quả là một trời một vực. Đường như từ ngày uống rượu say thành trò hề trước mặt Cận Thiếu Triết đó về sau, cô đã trở nên không kiêng nể gì nữa.

Cận Thiếu Triết thờ dài, càng ngày càng cảm thấy mình đang ở cạnh một đứa nhỏ, cậu nhẹ giọng nói với Ôn Thuần: "Tôi không biết chơi trò chơi trực tuyến, chị tự mình chơi đi!"

"Không cần biết! Cậu là thiên tài, thiên tài không cần biết chơi cũng có thể thắng, mau, tôi chỉ còn một mạng nữa, nếu không qua một cửa này sẽ Game Over! Mau giúp tôi với!" Cô vẫn không thuận theo, không buông tha như thế, thậm chí mang theo chút làm nũng, cầu xin.

Cận Thiếu Triết không có cách nào, đành phải buông bút trong tay, chậm rãi đi đến chỗ cô, đẩy đẩy mắt kính, nhìn đến trên màn hình giá trị sinh mệnh chỉ còn 12, cậu tỏ ra mình cũng chỉ có thể buông tay gắng gượng. Cận Thiếu Triết trịnh trọng nói: "Trước đó đã thanh minh, tôi thực sự chơi không giỏi đâu."

"Đã biết, đã biết." Ôn Thuần nắm chặt tay trong không trung vung vẩy: "Ha ha, quái thú kia, cao thủ thiên tài đã đến đây, nhìn xem người chịu thua thế nào?" Nói xong còn khoa trương ngửa cổ lên trời cười ha hả, nếu đề người ngoài nhìn thấy, nhất định hoài nghi không biết đây có thực sự đúng là Ôn Thuần hay không. Thật ra, Ôn Thuần cũng chỉ ở trước mặt người cô quen thuộc, tin tưởng mới có thể là chính mình như thế, toát ra tính tình hoạt bát vốn có.

Cận Thiếu Triết thoáng nhìn qua quy tắc trò chơi, lúc bắt đầu cậu hoàn toàn không biết gì cả về trò chơi trực tuyến. Một đường chém giết, cậu chỉ có một loại cảm giác, loại trò chơi này không thích hợp với mình, bởi vì căn bản nó không khơi dậy nổi hứng thú của cậu.

Ôn Thuần ở bên cạnh kích động quá to, mà cậu thì phụ trách thao tác, theo cách nói của Ôn Thuần chính là "qua ngũ quan, chém lục tướng"*, Ôn Thuần dùng suốt một buổi chiều, hy sinh tám cái mạng còn không qua một cửa kia, còn cậu nửa tiếng liền thông qua, phần thưởng cho cậu chính là chiếm được ánh mắt mười phần sùng bái của Ôn Thuần, cô chỉ còn thiếu nước quý xuống đất bái sư học nghệ nữa thôi. Nhưng người vừa chiến thắng kia lại tỏ ra không có vấn đề gì hết, vẫn là biểu tình nhàm chán như thế, khiến cho Ôn Thuần trong lòng vô cùng bất bình, bĩu môi không hài lòng mà nói: "Thiếu Triết, cậu thực sự làm cho người ta ghen tị đến phát cuồng!"

(Quá ngũ quan, trăm lục tướng *: nói về tích Quan Vân Trường qua năm ải quan của Tào Tháo, chém sáu tướng, các ty đọc Tam quốc diễn nghĩa rồi, hoặc xem phim chắc đã biết, có thể google thêm vậy)

"Không phải tôi thông minh, mà là tuệ căn (giác ngộ) về trò chơi của chị quá kém, thành thật khuyên chị vẫn là nên chơi đại phú ông đi, như vậy có vẻ có cảm giác thành tựu hơn." Cận Thiếu Triết hiếm khi hài hước thế, trêu chọc cô, lại quay trở về chỗ cũ, tiếp tục vẽ.

"Cậu! Hừ!" Tuy rằng như thế, nhưng làm cho cô thắng một cấp bậc vẫn khiến cô thực sự vui mừng. Cô chơi mãi, cũng thấy không thú vị lắm nữa liền khép máy tính lại, nhàm chán nhìn hoa ngắm cỏ chốc lát, cuối cùng lại đem sự chú ý tập trung hết trên người Cận Thiếu Triết. Cô nhìn thấy cậu đang chăm chú vẽ trên tờ giấy trắng, liền lại gần cậu, vô cùng hứng thú hỏi: "Cậu vẽ gì vậy?"

"A, là bài tập, một cái sơ đồ thiết kế phác thảo." Khi sắp nghỉ đông, thầy giáo giao cho cậu một bài tập, chủ đề là "Hạnh phúc", nhưng cậu căn nhắc đã lâu, vẫn không biết nên vẽ thế nào, bức họa cứ thế bị bỏ quên, đến bây giờ vẫn là tờ giấy trắng. Hạnh phúc? Hạnh phúc là cái gì? Hạnh phúc của cậu rốt cuộc ở nơi nào? Hạnh phúc trong mắt người khác là cái gì?

Cậu cân nhắc một chút, xoay sang nhìn Ôn Thuần đang ngồi phía bên kia, hỏi cô: "Ôn Thuần, chị có từng suy nghĩ về ngôi nhà lí tưởng của mình không? Nó có hình dáng như thế nào?"

"Đương nhiên là có nghĩ rồi! Cậu không biết rất nhiều cô gái đều khao khát có một phòng ở theo ý mình sao, một không gian tư mật của chính mình? Tôi cũng không ngoại lệ đâu! Ừm....." Cô nhướn mày giương mắt nhìn trần nhà nghĩ ngợi, nói tiếp: "Tốt nhất là một ngôi nhà bờ biển, bờ cát trắng tinh, phòng ở cũng màu trắng, có sân thượng rộng rãi, có thể đặt trên đó một bộ bàn ghế đồng màu, một ấm trà ngon, đắm chìm trong ánh mắt trời, hưởng thụ hơi gió biển thổi đến, đây sẽ điều tuyệt vời đến mức nào nha!"

"Ngôi nhà có phong cách gì?"

"Theo phong cách điền viên(có ruộng vườn, nơi nghỉ ngơi vui thú). Bên trong không cần xa hoa quá, chỉ cần mộc mạc thanh nhả là được rồi, xung quanh ngôi nhà có chút hoa cỏ, hạnh phúc của con người ta cũng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Đáng tiếc a, chúng ta ở nơi này là thành thị vùng duyên hải, nhà ở ven biển đều quý giá vô cùng, đời này tôi cũng không dám hy vọng xa vời."

"Hạnh phúc....." Đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy từ miệng Ôn Thuần hai chữ này. Chỉ là có được một ngôi nhà riêng, có thể hạnh phúc sao?

"Cậu hỏi cái này làm gì?"

"À, không có gì, tùy tiện hỏi chút mà thôi." Nhìn vẻ mặt nghi vấn của Ôn Thuần, trong lòng cậu thầm hạ một quyết định, chuyện đã suy nghĩ thật lâu rồi cuộc cũng có đáp án.

Thực tế, nhiều ngày về sau này, cậu dần dần hiểu được hạnh phúc trong miệng Ôn Thuần nghĩa là thế nào, ngôi nhà thật ra chỉ là một thứ ám chỉ, chứa ý tứ "gia đình" trong đó, là một gia đình ấm áp, một nơi khiến người ta có thể an tâm nghỉ chân.

Đến tháng giêng, thời tiết đã rét lạnh vô cùng, chỉ cần đứng bên ngoài căn phòng, trong chốc lát toàn thân sẽ run lên, lạnh không thể chịu được, ngay cả người đi đường cũng dần trở nên thưa thớt. Cuối học kì, Cận Thiếu Triết lại bận đến lu bù, thường xuyên không thấy bóng dáng đâu cả, may mà cửa hàng bán hoa cũng là mùa ế hàng, mỗi ngày chỉ có vài khách lẻ tẻ, một mình Ôn Thuần trông hàng cũng không coi là có sức quá. Trời lạnh thế này, ngay cả ham muốn chơi trò chơi cô cũng không có, ngón tay chỉ vừa mới tiếp xúc với không khí sẽ bị đông cứng, cho nên có thể không nhìn thấy ánh sáng cũng tốt. (Chắc cứ chui trong chăn)

Thật vất vả mới có thể rời khỏi cửa hàng, cô như một người mù đi trên đường cái. Điện thoại của Thiếu Triết vẫn gọi không thông, mà Nhã Huệ và Tư Hiền đều nói hôm nay không rảnh, những người này tại sao tất cả đều không có lương tâm thế! Cô bĩu môi có chút hờn dỗi, nói như vậy, hôm nay..... Chỉ có một mình cô sao? Hai tay cô nắm chặt nhét trong túi áo, thỉnh thoảng lại lấy ra hà hơi mấy cái vào, khiến cho nhiệt khí ấm áp phả vào mấy ngón tay lạnh băng một chút, ngẩng đầu nhìn sắc trời dần dần tối đi, có chút mê man.

Đi dạo phố? Rất tốn tiền. Ăn cái gì? Một mình lại không có chủ ý. Xem ra cuộc sống của cô thực sự đúng như Nhã Huệ nói vừa chán nản lại không thú vị, có thể so sánh với Tiểu Long Nữ được rồi. Nhưng Tiểu Long Nữ người ta còn có một thân võ nghệ cao cường, có thể tiêu dao giang hồ, còn cô, những gì học ở trường đã sớm trả lại cho cô thầy, rời xa hoa cô, sẽ chẳng thấy có sở trường gì khác, aizzz.....

Dùng dằng đi ở mãi một lúc, cuối cùng cô cũng quyết định trở lại nhà mình, quên đi, quên đi, một mình thì một mình, cũng không phải chưa từng trải qua. Cô buồn bực, bản thân mình gần đây bị sao vậy? Giống như càng ngày càng ý lại Thiếu Triết, rõ ràng cậu ấy mới là người cô đang chiều cổ chứ, hiện tại ngược lại chính mình lại chịu để cậu chăm sóc, bị cậu dung túng giống như đứa nhỏ vậy, ý lại thành quen, loại tư tưởng này quả thực là không ổn.

Cô giống như bà cụ già thông thả lê bước lên cầu thang, chậm rãi lấy chìa khóa ra, vừa định lấy chìa khóa cắm vào ổ, đột nhiên nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười, nhưng lại không chỉ có một giọng cười. Có trộm? Trong đầu cô nghĩ đến đầu tiên là như thế. Lại có loại trộm dám明目张胆 (trắng trợn, lộ liễu, không kiêng nể gì) vào nhà trộm cướp còn dám lớn tiếng sao, thực sự là rất can đảm! Cô còn không biết làm sao, lấy hết dũng khí cầm lấy cây chổi cạnh cửa, chuẩn bị tâm lý đánh giặc. Vừa mới giơ tay lên làm động tác chuẩn bị, đúng lúc cửa lại mở ra, cô nhất thời lui lại mấy bước, ánh mắt cảnh giác nhìn về phía trước, để có thể tùy lúc phòng vệ cho mình.

"Tớ xuống xem cô ấy đã trở về chưa? Các cậu cứ ngồi đây một chút." Người nọ trước tiên quay đầu nói với mấy người bên trong, sau đó quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Thuần đang giơ cái chổi lên, hơi sững sốt hỏi cô: "Cậu làm cái gì vậy?"

"Đánh trộm....." Ôn Thuần lúc này mới phản ứng lại, ý thức được đáng về của mình khẳng định là rất buồn cười, vội vàng đặt cái chổi sang một bên, lớn tiếng hỏi: "Tớ mới phải hỏi cậu ấy, tìm cả ngày cũng không thấy đâu, tại sao bây giờ lại ở chỗ này?"

"Đánh trộm? Cậu sao? Ha ha, ha ha, ha ha, ôi trời ơi, thực sự là cười chết người ta!" Hạ Tư Hiền vốn luôn cầu thả, không thêm giữ hình tượng, ôm bụng nhìn Ôn Thuần mà cười điên cuồng, có khi vừa dừng một chút, lại nghĩ đến bộ dạng cô giơ cái chổi lên, lại tiếp tục lăn ra cười không nhìn được. Ngồi bên cạnh cô là Cao Nhã Huệ, đúng là có thanh nhã đoan trang hơn một chút, nhưng khóe miệng vẫn luôn giương lên kia cũng nói lên rằng hiện tại tâm tình cô sung sướng đến cỡ nào.

"Các người, các người đều bắt nạt người ta! Hừ!" Không muốn thừa nhận bản thân mình làm thành trò giải trí cho mấy người này, thế nên Ôn Thuần cũng không vui cao giọng la hét, ủy khuất, lấy gối ôm bắt đầu dúi giỡn với hai người kia.

"Được rồi, hai người đừng cười cô ấy nữa." Lúc này, Cận Thiếu Triết đang bận rộn nấu ăn kịp thời đến hòa giải, đang lúc Ôn Thuần dùng ánh mắt cảm kích nhìn cậu, cậu ta lại bổ sung thêm một câu: "Hai người mau nhìn xem, mặt cô ấy sắp nghẹn đỏ như gan heo rồi, rất khó coi."

"Ha ha ha, ha ha ha, Thiếu Triết, tôi hiện tại mới phát hiện thì ra cậu cũng không chất phác thật thà gì, còn rất là hài hước nha!"

Cận Thiếu Triết đang trong phòng bếp chạy đông chạy tây, không hài lòng mà phản bác: "Tôi muốn chất phác với mấy người mà được sao."

Phòng bếp ở nhà trọ của Ôn Thuần vốn là không gian nối liền với phòng khách, cho nên dù Cận Thiếu Triết ở trong bếp thì vẫn nhìn thấy ba cô gái ngồi ở trên thảm ôm gối cười lăn lộn, có điều cũng không ai lại đây giúp cậu một chút, đều là chủ ngồi chờ ăn.

"Ba người..... cũng nên xuống bếp đi chứ?" Cận Thiếu Triết mang chút bất lực nhìn các cô, kết quả đáp án đạt được không biết nên khóc hay nên cười.

"Nếu nấu mì ăn liền cũng coi như là xuống bếp thì tôi sẽ." Hạ Tư Hiền giơ tay lên, giống như học sinh tiểu học trả lời câu hỏi.

"Tớ..... không ăn mì tôm, vừa hại thân thể lại không đẹp da." Cao Nhã Huệ mím môi, biểu đạt vô cùng hàm súc.

Mà Ôn Thuần thì càng không cần giải thích thêm, Cận Thiếu Triết hoàn toàn biết trình độ cô như thế nào rồi, chỉ biết thở dài: "Quả nhiên vật hợp theo loài, người hợp thành đoàn, chẳng lẽ đây là con gái hiện đại sao?"

Sau đó ba cô gái đều quăng cho cậu một ánh mắt ám chỉ 'Cậu có ý kiến sao?'. Thiếu Triết hơi mỉm cười, lại tiếp tục bậm bậm, thái thái, qua nửa tiếng, một bàn thức ăn ngon lành, đẹp mắt hiện ra trước mặt ba người.

"Thiếu Triết, cậu rời chỗ này đến gia nhập chỗ tôi được không? Tôi cũng sẽ trả tiền lương cho cậu, có trời mới biết tôi đã bao lâu không được ăn cơm nhà rồi, mỗi ngày đều là đồ ăn nhanh, miệng ăn đến sắp chết lạng rồi." Tư Hiền trông như hổ đói, hung hăng càn quét thức ăn trên mặt bàn, không quên thuận đường đục khoét nền tảng chính.

"Nói đùa à, Thiếu Triết là của tớ, các cậu đường mơ tưởng nữa, làm sao có chuyện dễ dàng chạy đi chứ!" Ôn Thuần vội vàng khẳng định chủ quyền, đem Thiếu Triết đẩy ra sau người, cũng không kịp nhận ra hành động của mình có bao nhiêu ái muội.

"Nếu không, tớ sẽ giao tiền ăn, mỗi ngày tới nơi này ăn cùng được không?" Tư Hiền nghiêng đầu suy nghĩ biện pháp vụn cả đôi đường.

"Nhã Huệ" nhưng thật ra lại không huệ chất lan tâm* cho lắm, cọ cọ cánh tay Tư Hiền, cười vô cùng sáng lạn: "Cậu thật đúng là không hiểu chuyện, nếu Dương Quá cũng dễ dàng gạt bỏ Tiểu Long Nữ như vậy thì cũng sẽ không phải là Dương Quá đúng không?"

(Huệ chất lan tâm *: Lan tâm huệ chất: khí chất như huệ, tâm lòng như lan, chỉ người cao nhã, thanh khiết.)

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tư Hiền nói xong còn không nể mặt tặng cho hai người kia ánh mắt vô cùng ái muội.

Ôn Thuần và Cận Thiếu Triết nhất thời bị trêu chọc như thế, vội vàng tự động tách nhau ra. Cận Thiếu Triết ngồi ngay ngắn xuống bàn ăn, cúi đầu ăn cơm che giấu bối rối của mình. Còn Ôn Thuần lại hung hăng trừng mắt nhìn hai bạn tốt của mình, ý bảo các cô đừng quá đáng quá: "Nói bậy bạ gì đấy? Các người đều không tốt, một đám đều lừa giỡn người ta, nói là không rảnh, người kia thì tìm không thấy, thì ra đều là tụ tập ở nhà người ta."

"Là Thiếu Triết nói muốn làm cho cậu một sinh nhật vui vẻ, cho nên mới đề cậu bất ngờ một phen, kết quả cậu đi đâu đến tối còn chưa thấy trở về, còn tưởng mình là anh hùng đánh hổ, chuẩn bị diễn tuồng đánh trộm nữa cơ đấy." Nhã Huệ bốn cọt cười nói: "Huống hồ..... tớ khẳng định cậu ở trên đường đã bấu mỗi mắng bọn tớ không có lương tâm, ngay cả sinh nhật cậu cũng không nhớ rõ, đúng hay không?"

Không hổ là bạn bè nhiều năm, ngay cả ý nghĩ của người ta cũng đoán chuẩn như vậy.

Bữa cơm cứ cãi nhau âm ỉ, vui vẻ như vậy mà trôi qua. Sau khi ăn xong, Tư Hiền bê ra chiếc bánh ngọt đã sớm chuẩn bị từ trước, mọi người cùng nhau cảm nếm, thấp sáng hết lên, bắt đầu hát chúc mừng sinh nhật. Hát hò xong xuôi, Ôn Thuần chấp tay cầu nguyện một hồi, sau đó thổi tắt nến, đèn lại được bật sáng.

"Cậu ước nguyện gì thế?" Tư Hiền phát huy tinh thần bát quái (nhiều chuyện, tán gẫu, buồn đùa lè), kéo áo Ôn Thuần mà hỏi.

Ôn Thuần nháy mắt mấy cái, rất là đáng yêu rung đùi đắc ý: "À, tớ à, vừa rồi là nói với ngọn nến, thần à, cầu người ban cho con một người tình 419* đi!"

(419*: for one night: tình một đêm đó J)

"Phốc!" Nghe vậy, Nhã Huệ vừa uống một ngụm nước chanh, đã không thềm khách khí mà phun hết ra, còn Tư Hiền thì kinh ngạc nhìn cô, tròn mắt không thể tin được, giống như nghe thấy tin tức gì đó chấn động đến khiếp sợ.

Ôn Thuần thấy vô cùng vừa lòng, cười rất thoải mái: "Ha ha, cũng không tin là không chinh được các cậu!"

"Tớ chỉ biết! Nếu cậu thật sự như vừa nói, tớ cũng không thềm thay cậu lo lắng!" Nhã Huệ an nhàn trả lời.

"Đúng thế, đúng thế!" Tư Hiền tán thành gật đầu.

"Ngượng ngùng, trêu chọc các cậu một chút." Nhìn mấy cô tán gẫu vui vẻ như vậy, Cận Thiếu Triết vẫn bị vây trong sương mù, nhin không được mà hỏi: "Xin hỏi một chút..... cái gì là 419?"

Lúc này đến lượt ba người bọn họ giật mình, Hạ Tư Hiền ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn cậu: "Cậu thực sự không biết? Cái này có ai là không biết chứ!"

Cận Thiếu Triết lả đầu: "Thực sự không biết." Đã biết còn hỏi để làm gì? Mấy cô ấy nghĩ mình đang khiêm tốn sao?

"Ôn Thuần, Quả nhi nhà cậu nếu không phải người tiền sử thì khẳng định là chàng trai ngây thơ đã bị tuyệt chủng rồi, ngay cả 419 cũng không hiểu là gì?" Nhã Huệ quay sang hỏi ngược lại Cận Thiếu Triết: "Trình độ tiếng Anh của cậu thế nào?"

"Tạm được."

"Tạm được của cậu ấy chính là đi thi đạt điểm tuyệt đối." Ôn Thuần đột nhiên nói tiếp: "Thực sự, tớ đã xem qua phiếu điểm của cậu ấy rồi."

"Tốt lắm, cậu mau đem ba số 419 đọc sang tiếng Anh xem nào, sau đó cậu sẽ hiểu được là ý tứ gì!" Nhã Huệ hào tâm lôi cậu ra khỏi mê hồn trận.

"Four One Night..... For One Night?!" Cậu kinh ngạc hô lên, lại giật mình nhìn Ôn Thuần, cô ấy muốn tình một đêm?

"Bingo! Người thông minh quả nhiên nói cái hiểu ngay. Sao thế, nghe nói cô chủ muốn đi tìm tình nhân, có phải trong lòng không thoải mái hay không? Bình tĩnh, bình tĩnh, cậu có cho cô ấy tiền trăm cô ấy cũng không dám đi, cô ấy ngay cả quán bar cũng không vào, thì làm sao tìm được 419?" Tư Hiền vỗ vỗ bờ vai cậu, trấn an. Cô ấy muốn tìm tình một đêm quả thực cũng phải nhờ kì ngộ (gặp mặt bất ngờ, đặc biệt)? Cuộc sống của Ôn Thuần chỉ qua lại giữa nhà trọ với cửa hàng hoa thế này, làm sao có thể có cuộc gặp mặt kịch tính như vậy chứ?

"Hạ Tư Hiền!"

"A, a, có người thẹn quá hóa giận kìa! Nhã Huệ, mau cứu tớ!" Hạ Tư Hiền vội vàng tránh sau lưng Cao Nhã Huệ, tránh né quyền cước của Ôn Thuần.

"Tôi đi gọt hoa quả!" Cận Thiếu Triết mặt đỏ bừng, dường như sợ người khác nhìn thấu tâm trạng của mình, vội vàng đứng dậy chạy vào bếp, nhanh chóng đem hoa quả ra gọt, có điều tâm tư đều xoay quanh mấy chữ 419 kia, có chút hoảng hốt.

Ôn Thuần sợ Cận Thiếu Triết hiểu lầm, cũng đi theo cậu vào trong phòng bếp, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi mấy cô ấy nói đều là hay đùa giỡn thôi, cậu đừng để ý."

"Ừm, tôi biết rồi."

Thật ra, cậu rất muốn nói cho cô ấy biết, mình không phải là để ý lời nói của các cô, mà là đột nhiên ý thức được, Ôn Thuần hẳn là cũng đến lúc cần tìm bạn trai, ý nghĩ này thật sự khiến cậu không vui..... lắc lắc đầu làm mình thanh tỉnh lại một chút, hiện tại không phải là còn chưa có sao? Đừng buồn lo vô cớ!

Đến màn tặng quà.

"Chúc cậu mỗi ngày đều vui vẻ, vĩnh viễn hạnh phúc." Cao Nhã Huệ lấy ra một gói quà to rất tinh xảo, bên trong là một cái áo khoác màu đỏ rất đẹp, chính là rất thích hợp mặc trong thời tiết giá lạnh thế này, Ôn Thuần mặt mày hớn hơ, mừng rỡ.

"Chúc cậu sinh nhật vui vẻ!" Hạ Tư Hiền cũng xuất ra quà tặng của mình: "Tớ a, đúng là viên chức nhỏ làm công bộc cho người ta, vẫn là cái loại làm được bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu, không có gì to tát cả, đây là kiệt tác quốc gia tớ đã cố công đi tìm đấy."

Ôn Thuần vừa mở ra, là một cái khăn quàng cổ ấm áp, vô cùng thích thú hôn Tư Hiền một cái: "Cảm ơn cậu, tớ rất thích!" Thật ra, quà tặng đối với cô không quan trọng, cái cô quan tâm chính là tâm ý của người tặng, có khi chỉ là một lời hỏi thăm, chúc mừng ân cần, cũng cảm thấy ấm áp, thân mật hơn bất cứ thứ vật chất quý giá nào.

"Sinh nhật vui vẻ!" Đến phiên Cận Thiếu Triết. Chỉ thấy cậu lấy từ góc bàn ra một cái hòm hình vuông, đóng gói thật sự rất cẩn thận. Mọi người đều nhìn nó vô cùng tò mò, có điểm chờ mong.

Ôn Thuần nhìn chằm chằm chiếc hộp to trước mắt, hỏi: "Đây là cái gì vậy? Không phải là bánh ngọt nữa chứ? Tôi đã ăn rất nhiều rồi, ăn nữa sẽ thành heo đấy."

"Tự mình mở ra xem đi." Cận Thiếu Triết cố ý để cô tự mình tìm đáp án.

Ôn Thuần nuốt nước miếng, hưng phấn mở hộp quà ra, chiếc hộp vừa mở, cô đã ngây ngẩn cả người.

Mở hết cả bốn phía xung quanh ra, bên trong là một mô hình kiến trúc xinh đẹp! Đại dương xanh thẳm, bờ cát trắng tinh, một ngôi nhà xinh đẹp màu trắng yên lặng nằm đó, có vườn hoa, có sân thượng, có bàn ghế trên đó, thậm chí còn có quang cảnh bên ngoài! Mỗi một chi tiết đều được làm vô cùng tinh xảo, trông rất sống động, cả mô hình này với giác mộng của Ôn Thuần hình dung quả thực là giống nhau như đúc! Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cận Thiếu Triết, ngoài ý muốn bắt gặp ánh mắt sâu thẳm, say đắm của cậu, trong lòng "cạch" một tiếng, dường như, có cái gì đó vừa mở ra.

"Wow, thật là một ngôi nhà xinh đẹp nha, là cậu tự mình thiết kế sao?" Tư Hiền sùng bái hỏi.

"Ừm" Cận Thiếu Triết thần nhiên đáp lời, ánh mắt vẫn không rời khỏi Ôn Thuần, nhìn biểu tình sung sướng của cô ấy, một khắc kia cậu cho rằng, chỉ cần là Ôn Thuần cảm thấy hạnh phúc như cô ấy nói, có lẽ chính cậu cũng cảm thấy được hạnh phúc như vậy.

"Không hổ là đại kiến trúc sư tương lai nha, xem ra tôi phải nịnh bợ cậu thật tốt mới được!"

Ôn Thuần ngồi yên tại chỗ cảm thấy ánh mắt mình có chút uồn ứ, một câu cũng không nói lên lời, vẫn nhìn mô hình trước mắt đến xuất thần.

Thiếu Triết cúi đầu, có vẻ không yên lòng hỏi cô: "Chị có thích không? Đây là lần đầu tiên tôi làm mô hình....."

"Thích, đương nhiên thích....."

Hạ Tư Hiền và Cao Nhã Huệ liếc nhau, có một số việc, thật ra, những người đứng nhìn vừa xem đã hiểu ngay

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Hoa sao (Tóc tiên dây)

(Tên khoa học: Ipomoea quamoclit L.

Tên phổ thông: Tóc tiên dây, hoa sao

Tên tiếng Anh: Climbing ophipogon

Họ: Convolvulaceae (Khoai lang)

"Thất niên chi dương*": Từ này đối với nam nữ đô thị hiện đại thì hẳn là cũng không xa lạ gì, đối với hôn nhân mà nói lại càng là từ ngữ quen thuộc. Kết hôn lâu, sự mới mẻ sớm đã không còn, quen thuộc lẫn nhau đến mức, kích tình ban đầu giờ đã trở thành tình thân, vì thế ước nguyện hôn nhân ban đầu đã thay đổi tính chất, khó có thể giải nút thắt này, một khi không hòa hợp nổi, vậy thì chỉ còn một đường là ly hôn.

Thất niên chi dương *: đại khái là sau bảy năm thì bắt đầu rục rịch, là lúc vợ chồng bắt đầu trục trặc.

Có phải là tình yêu nào rồi cũng không tránh khỏi nanh vuốt của ‘thất niên chi dương’ hay không? Có phải cuộc hôn nhân nào rồi cũng như bức tường thành vây quanh người ta không? Ôn Thuần không hiểu, cũng không muốn hiểu, bởi vì loại tình cảm này, khiến cô thấy đều khó chịu. Cho nên, hôm nay Ôn Thuần thực không vui, thực sự rất không vui.

"Chị làm sao vậy, có gì không thoải mái sao?" Cận Thiếu Triết tiễn người khách về xong, vội vàng quay người lại nhìn cô, hai tay ôm đầu Ôn Thuần ngắm nhìn một hồi cũng không thấy có gì không ổn, vậy thì vì cái gì mà đột nhiên sắc mặt cô lại không tốt như thế? Ngay cả ngữ khí với khách cũng lạnh như băng, quả thực bất đồng với tác phong của cô, khiến cậu nghĩ mãi không hiểu tại sao.

Lúc này, Ôn Thuần vẫn có chút hờn dỗi, vẻ nguyệt ngọc lên quyền vờ, lạnh giọng cảm giận: "Cửa hàng bán hoa của tôi là muốn làm cho khách hàng hạnh phúc, không phải là chứng kiến tình yêu hủy diệt, vừa rồi người kia làm tôi thực sự ghê tởm!" Ánh mắt lạnh lùng lợi hại kia của cô khiến người ta không khỏi hoảng sợ, không hiểu người mà cô nói kia đã phạm phải tội ác tày trời gì?

Ghê tởm? Một Ôn Thuần luôn luôn giúp đỡ mọi người làm việc tốt, miệng chưa từng phun ra những lời như vậy, cùng lắm thì cô cũng chỉ trao cho người khác ánh mắt lạnh một chút, lúc tức giận lắm cũng chỉ nói: "tôi đang tức giận!" để cho người ta biết cô đang mất hứng mà thôi, còn rất nhiều khi, cô đều chỉ cười cười mà cho qua, chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ thành không có, vậy mà hôm nay, rốt cuộc là làm sao vậy?

"Anh ta đắc tội với chị sao?"

"Hàng năm, ngày kỉ niệm kết hôn anh ta đều đến đây đặt hoa, mấy ngày hôm trước tôi còn thấy vợ anh ta đến, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc nói sắp đến kỉ niệm bảy năm ngày cưới, vậy mà cậu xem, vừa rồi anh ta lại ngang nhiên tự mình đến mua hoa, đưa cho cô gái trẻ tuổi ngồi trong xe kia, tuổi tác có khi còn nhỏ hơn tôi!" Nếu anh ta ly hôn rồi thì cũng không nói, còn nếu không thì lại có thể cười đến tự nhiên sáng lạn như thế, chẳng lẽ ngoại tình hấp dẫn người ta đến thế sao?

"Có thể là bạn bè thì sao? Bây giờ bạn bè tặng hoa nhau cũng không phải chuyện gì lớn mà."

"Tôi mới đầu cũng nghĩ như cậu vậy, nhưng đây không phải là lần đầu tiên. Ngày hôm qua, tôi còn gặp bọn họ tay trong tay ở siêu thị mua sắm gì đó, đây hẳn là vượt quá giới hạn bạn bè rồi đi? Mà vợ anh ta còn đang bụng to mang bầu kia!" Cô khinh bỉ nhìn theo bóng dáng chiếc xe kia rồi đi, cảm thấy bị ai thay người vợ của anh ta.

"Hiện tại một tờ đăng kí kết hôn, trên thực tế, hiệu lực đã không còn lớn nữa, con người yếu đuối, tình cảm lạnh nhạt dần, việc này trên báo chí, truyền hình, phở lớn ngõ nhỏ đều có thể thấy được, không có gì kì quái."

Thì ra mới sáng sớm cô đã mất hứng là vì chuyện này nha, thật đúng là nha đầu ngốc, vì một người không hề quen thân cũng có thể tức giận đến như vậy, có điều nếu không giận thì cũng không phải là Ôn Thuần. Cậu ôn nhu cười, vỗ vỗ nhẹ đầu cô, cầm lăng hoa đang sửa sang lại đi qua bên kia, mấy lăng hoa này có gai nhọn, cậu sợ Ôn Thuần luôn không chú ý thường tự làm bị thương chính mình, cho nên đều là cậu giành làm hộ.

"Thiếu Triết, cậu hẳn là sẽ không nghĩ như thế đúng không?" Bất luận thời đại bây giờ là tình yêu bất chấp tuổi tác, coi tình yêu như bong bóng xà phòng gì đó, thì cô vẫn rất truyền thống, không thể chấp nhận loại tình yêu trên danh nghĩa này.

Cận Thiếu Triết đang bận rộn đột nhiên dừng người lại, tiếng nói có chút se lại: "Tôi? Tôi sẽ không, nếu không yêu thì vốn dĩ không nên ở cùng một chỗ, chuyện một chân đạp hai thuyền đối với tôi mà nói là quá ngu xuẩn, cũng quá mệt mỏi." Có một số người đối với người ngoài cứ muốn thể hiện sức hấp dẫn của mình, bạn gái rất nhiều, chẳng qua cũng chỉ là muốn khoe khoang một chút kĩ năng, nhưng họ cũng đồng thời đang làm tổn thương những người khác. Giống như mẹ của cậu, bởi vì chính những hạng người này mới vất vả đến thế. Cậu vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành người như vậy.

"Vậy là tốt rồi, Thiếu Triết nhà chúng ta là đứa trẻ ngoan, làm sao có thể giống người kia cá mè một lứa chứ?" Ngữ khí của Ôn Thuần vẫn vô cùng cảm giận bất bình, rất là bất mãn, xem ra phải làm gì đó mới có thể nguôi giận được. Cô nghĩ ngợi một chút, đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, buổi tối hôm nay cậu có rảnh không?"

"Tôi? Ừm..... Có, sao vậy? Lại muốn đi dạo phố sao?" Cậu cũng không quên là cô luôn tâm huyết dâng trào kéo cậu ra ngoài dạo phố, nhưng mỗi lần mua sắm gì đó, đều là mua cho cậu, cho nên cậu đã có kinh nghiệm rồi, cũng không muốn cô lại vì mình mà tiêu tiền loạn lên.

"Không phải, nhà Nhã Huệ mới mở một quán bowling, muốn chúng ta đến đó chơi ủng hộ, tôi đã答应 rồi. Nhưng tôi cũng không muốn đi một mình, cho nên muốn rủ cậu đi cùng, có thể đảm bảo được mặt mũi." Hiện tại, trong mắt của cô, Cận Thiếu Triết đã được coi là siêu nhân không có gì không làm được rồi, cho nên có chuyện gì đều nghĩ tìm cậu là được rồi!

"Chị thật là!" Cận Thiếu Triết không kiêng nể gì liếc cô một cái, đối với thỉnh cầu của Ôn Thuần, cậu luôn luôn không có cách nào từ chối.

Quán bowling này đúng là hội sở cao cấp, có cả hội thành viên, còn như Ôn Thuần và Cận Thiếu Triết này thì đúng là động vật ăn lông ở lỗ, dù thế nào cũng sẽ không chủ động ném tiền vào những nơi thế này, chẳng qua là đúng lúc cha của Nhã Huệ cũng có cổ phần ở đây, nên cổ động bọn họ đến tham gia cho vui thôi, vận động một chút, miễn cho lúc nào đó báo chí lại đăng bài với tựa đề "Một nam một nữ buồn chết ở trong nhà."

"Nhã Huệ, tớ thấy bọn tớ nên về trước, nơi này có lẽ không thích hợp để bọn tớ ra vào." Ôn Thuần nhìn xung quanh một chút, trang trí cực kì xa hoa, đông đúc khách nhân sang trọng, lộng lẫy, rõ ràng không cùng một thế giới với tiểu thương dân như bọn cô, khiến cho cô cảm giác không tự nhiên chút nào.

"Ai nha, tớ đã để dành riêng một khu cho bọn cậu rồi, không cần để ý đến những người khác, lại cũng không cần các cậu đi xã giao mà!" Cô biết bạn tốt của mình đang lo lắng điều gì nhưng vẫn dụ dỗ thuyết phục: "Đợi chút nữa Tư Hiền và bạn trai cũng tới, không phải cậu là hết nói chưa thấy mặt hay sao? Vừa vận cậu và Thiếu Triết có thể đấu với bọn họ một trận, cái gì mà quay về với không quay về, cả ngày đều ngồi ở cửa hàng hoa có ý nghĩa gì chứ? A, đúng rồi, nói đến mới nhớ, Thiếu Triết đâu rồi?"

Nói đến đây cô mới nhớ, vừa rồi bên cạnh Ôn Thuần vốn không thấy cậu ta, vì thế hai cô phóng tầm mắt tìm xung quanh, lại phát hiện cậu đang đứng bên kia nói chuyện với một chàng trai rất trẻ tuổi.

"Ai, Thiếu Triết quen người kia sao?" Nhã Huệ nhẹ nhàng kêu lên vẻ kinh ngạc.

"Anh ta là ai vậy?" Ôn Thuần cũng nhìn về phía bọn họ, người kia cô không biết, có điều nhìn qua có lẽ cũng là người thành đạt, Thiếu Triết làm sao lại quen anh ta.

"À, anh ta là Đàm Hạo, là kiến trúc sư thiết kế khu vui chơi này, mới từ Anh quốc du học trở về, có điều anh ta có tiếng thanh cao, không nghĩ đến lại cùng Thiếu Triết hợp ý đến vậy. A, tớ nhớ ra rồi, anh ta cũng là tốt nghiệp đại học J, vậy cũng là sư huynh khoa kiến trúc của Thiếu Triết rồi." Nhã Huệ hiểu rõ gật gật đầu.

"Ừm!" Ôn Thuần không tự chủ cứ chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hai người kia, một Thiếu Triết như vậy, dường như trở thành một người khác, không giống với một Thiếu Triết ôn nhu bình thường. Khi cậu ấy cùng người kia tán gẫu với nhau, toàn thân cậu như toát ra thứ ánh sáng kì lạ, cặp mắt to, trong trẻo kia tràn đầy ý cười, cảm giác thấy hai người họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Cao Nhã Huệ lời kéo Ôn Thuần về phía đó, tươi cười niềm nở với hai người kia: "Aiz, Đàm tiên sinh, không nghĩ đến anh trốn ở chỗ này nha, vừa rồi ba tôi còn đang tìm anh đó!"

Người tên Đàm Hạo kia cười cười, nói: "À, tôi gặp sư đệ đây nên hàn huyên mấy câu, để tôi giới thiệu mấy người với nhau."

"Ha ha, không cần giới thiệu, chúng tôi vốn chính là bạn bè." Nhã Huệ cười nói với anh ta.

Đàm Hạo như bưng bình: "Thì ra là thế, thì ra là thế, quả thật là thiên nhai nếu láng giềng*. Thầy giáo trước kia của tôi đối với vị sư đệ này khen ngợi không dứt lời, không nghĩ tới lại là bằng hữu của các cô, vậy sau này có rảnh rồi thì tụ tập được rồi. Thôi, có lẽ tôi cũng nên đi tìm Cao tiên sinh rồi, còn có chút chuyện muốn bàn, cứ như vậy nhé." Đàm Hạo thân mật nói từ biệt với bọn họ.

(Thiên nhai nếu láng giềng*: Vốn là trong câu thơ trong bài "Tổng Đỗ Thiếu Phủ chi nhậm Thục Xuyên" của Vương Bột.

"Hải nội tồn tri kỷ, Thiên nhai nhược ty lân."

(Trong bốn biển còn có người tri kỉ/ Thì dẫu ở chân trời vẫn gần gũi bên nhau.))

"Thiếu Triết, xem ra anh ta rất thích cậu nha." Nhã Huệ nói tiếp.

"Lúc trước, thầy giáo có dẫn đến gặp một lần, tôi cũng đã xem qua tác phẩm của anh ấy, quả thực không tồi." Trong mắt Cận Thiếu Triết tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, nhìn ra được cậu đối với người này cũng vô cùng yêu thích, ngưỡng mộ.

"Aiz, cũng đúng nha, trong giới thiết kế thì anh ta là hàng đầu rồi, cho nên ba tôi mới dùng nhiều tiền như vậy mời anh ta về, hiện tại có thiên tài kiến trúc là cậu khẳng định như thế thì xem ra số tiền kia cũng đáng giá."

"Không dám nhận, tôi bây giờ mới chỉ là năm thứ hai, cũng chỉ vừa mới tiếp xúc vào nghề, không thể nói là chuyên nghiệp được."

"haiz, hôm nay chúng ta đến không phải để chơi sao? Mấy người thế nào tự nhiên lại đàm đạo vấn đề học hành thế này? Không bằng đi xem nha đầu Tư Hiền kia tới hay chưa thì hơn, tớ thực sự muốn nhìn xem diện mạo chân thực bạn trai mới của cô ấy nha." Hạ Tư Hiền mới có bạn trai mới, cho nên mấy lần tụ hội gần đây liên tục kể lể với bọn cô, hôm nay rốt cục cũng hiện thân, cô rất muốn nhìn xem đến cùng là thần thành phương nào.

"Nha, nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo đến. Cái người về mặt ngọt ngào ở bên kia không phải là cô ấy sao?" Nhã Huệ chỉ vào một đôi kim đồng ngọc nữ đang hết nhìn đông nhìn tây ở ngoài cửa, sau đó, vẫy vẫy tay hô lên: "Tư Hiền, ở bên này!"

Tư Hiền chấp tay giải thích: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, trên đường kẹt xe! Tớ giới thiệu một chút, đây là Lô Bằng Vũ.

Lô Bằng Vũ? Nghe cái tên này, Ôn Thuấn cùng Nhà Huệ liếc mắt nhìn nhau, cái tên này nghe nhắc tới không ít nha, có điều đều là cái gì mà bạo quân, cái gì mà thủ trưởng vô lương tâm, rồi lão tổng vạn ác gì đó nha, được đấy, hiện tại lại thông đồng thành thế này! Quả nhiên không phải oan gia không gặp mặt, đợi chút nữa phải thăm vấn cô một chút mới được.

Hạ Tư Hiền bị ti muội trước mắt nhìn đến gương gương, cũng biết các cô đang nghĩ cái gì, vì thế nhìn bạn trai bên người một cái, cũng không dám lên tiếng nói gì.

"Lần đầu gặp mặt, chào mọi người!" Lô Bằng Vũ phong độ mở miệng chào hỏi.

"Xin chào!" Mấy người kia cũng nhát nhát tự giới thiệu lại với anh ta.

Cùng là đàn ông con trai nên Cận Thiếu Triết và Lô Bằng Vũ tán gẫu với nhau có vẻ rất hợp, mọi người nói chuyện một hồi vô cùng vui vẻ. Mà đến khi bắt đầu chia đội để chơi, cho dù là Cận Thiếu Triết thiên tài, mỗi lần đều "STRIKE"* đi nữa, thì trên cơ bản hợp tác với một người luôn ném huyệt thể kia thì nghĩ muốn thắng cũng khó, cuối cùng, Ôn Thuấn chịu không nổi điểm số chênh lệch lớn đến vậy, đành tự động tự giác mà phủ định tế bào vận động của mình, nói với Nhà Huệ một tiếng, rồi đi vào toilet.

(Strike*: Khi ném đồ tất cả 10 pin trong lần ném đầu tiên (gọi là Strike). Hiểu đơn giản là thế, cách tính điểm thì dài lắm, các ty có thể google nha, ^^)

Chơi đánh bóng cũng toát chút mồ hôi, cô vốc nước rửa mặt rồi lại lấy khăn tay lau khô, cảm thấy sáng khoái hơn không ít, vừa bước ra khỏi toilet, lại đụng phải một người không nghĩ đến.

"Ha, Ôn tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt." Phạm Văn Đình một thân tây trang, dày da, tiến lên nói chuyện với cô.

"Phạm tiên sinh?" Ôn Thuấn nhìn thấy anh ta thì có chút kinh ngạc, có điều nơi này là hội sở cao cấp, anh ta có xuất hiện thì cũng không có gì kì quái, liền cười cười nói: "Đã lâu không gặp, lần trước thực sự cảm ơn anh đã đưa tôi trở về, lại phiền toái anh làm tôi thực sự rất băn khoăn!" Thật ra sau khi nghe Thiếu Triết nói là anh ta đưa cô về, Ôn Thuấn liền cảm thấy mình bị người ngoài nhìn thấy cảnh như vậy quả là vô cùng xấu hổ, nhưng cuối cùng cũng vẫn cố lấy dũng khí, gọi một cuộc điện thoại nói lời cảm tạ, không hơn.

"Chuyện đó..... lần sau mời tôi ăn cơm, thế nào?" Phạm Văn Đình bốn cợt nháy mắt mấy cái, có chút trẻ con trên đùa.

"A?" Ôn Thuấn nghe vậy liền tròn tròn mắt.

Nhìn thấy biểu hiện của cô, tâm tình Phạm Văn Đình rất tốt, bỏ qua nghiêm túc thường ngày, cao giọng cười ha ha: "Ha ha ha, tôi rất hay nói giỡn, đừng cho là thật, cũng chỉ là nhắc tay chi lao (việc bình thường, chẳng đáng gì, tiện thể ra tay) thôi mà, tôi cũng không thể để cô một mình ở ven đường được, đúng không?"

"Tôi..." Ôn Thuấn còn muốn nói gì đó nữa, ít nhất là cô nguyện ý mời anh ta ăn cơm, nhưng lại bị người khác cắt ngang.

Một cô gái mái tóc xoắn dài, ăn mặc vô cùng trang nhã lại gần Phạm Văn Đình: "Phạm tổng!"

Nghe thấy vậy, Ôn Thuấn thấp giọng mở miệng: "Vậy tôi không quấy rầy anh nữa, hẹn gặp lại." Nói xong liền cúi người rồi đi, thầm nghĩ, nghe đồn Phạm tiên sinh này đào hoa vô số, xem ra không phải là giả nha.

"Được, hẹn gặp lại!" Phạm Văn Đình suy nghĩ sâu xa, thấy cô chậm rãi đi đến một khu khác, thân ảnh nhỏ nhắn kia thực sự là như thể hay chỉ là trong ấn tượng của anh là như thế, thực sự cô đơn.... có điều, xem ra bọn họ rất có duyên thì phải?

"Phạm tổng? Chủ tịch đang muốn tìm ngài!" Cô gái kia cắt ngang dòng suy nghĩ của anh, cô là thư kí của cha Cao Nhà Huệ.

"Được, tôi lập tức tới ngay." Sửa sang lại quần áo một chút, anh lại trở lại bộ dáng mạnh mẽ, đường hoàng.

Ngày hôm đó, Ôn Thuấn và mọi người đánh bowling xong, còn đi xem phim, đi đến KTV, chúc mừng nhóm người bọn họ lại có thêm thành viên mới gia nhập

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Hoa mào gà

"Ring.... ring...." Tiếng chuông tan học reo vang, sau khi giảng viên rời lớp, các sinh viên giống như được giải thoát lập tức giải tán, lớp học thoáng chút đã không thấy bóng người. Đúng là cả một buổi sáng học môn chuyên ngành, thần kinh buộc chặt cũng cần thoải mái một chút.

Nhưng Cận Thiếu Triết thì lại không nghĩ như vậy, cậu có thói quen lợi dụng thời gian tan học ở trường để làm hết bài tập, sau đó trở về cửa hàng bán hoa giúp Ôn Thuấn. Nếu đem chuyện này nói ra cho cô biết, khẳng định Ôn Thuấn sẽ lại sợ cậu chậm trễ chuyện học hành, sẽ không cho cậu làm gì hết.

Đại học kiến trúc J học năm năm, mà cậu chỉ vừa vào năm thứ ba, bắt đầu học lướt đến môn chuyên ngành, cần càng nhiều thời gian để học bài, không chỉ vì tương lai, mà học bổng trước mắt cũng cần cậu bảo trì thành tích. Dù sao thì bắt đầu năm thứ hai, cậu đã không để Ôn Thuần phải quan tâm đến học phí của mình nữa. Hôm nay chỉ có hai chương, cậu sửa chữa lại ghi chép một chút, xem lại hết những phần trọng điểm một lần, mới bắt đầu thu thập lại sách vở.

Lúc này, Lăng Tuấn đã đi đến, nhìn thấy Cận Thiếu Triết, rốt cuộc cậu ta cũng thờ ra: "Tôi ở bên ngoài đợi cậu đã nửa ngày, thì ra cậu còn ở trong này nha!" Thành phố S tháng chín vẫn vô cùng nóng, cậu cũng chỉ mới chạy hai tầng lầu đã toàn thân đầy mồ hôi.

"Học trường? Có chuyện gì vậy? Tìm tôi có việc gì sao?" Cận Thiếu Triết có hơi kinh ngạc, không rõ mà hỏi.

"Tìm cậu có việc?" Lăng Tuấn kinh sợ kêu lên: "Thiếu Triết, cậu đừng nói với tôi là cậu quên nha? Hôm nay, tổ của chúng ta muốn tới nhà tôi nghiên cứu, thảo luận về phần thiết kế cuối cùng, bây giờ cả TEAM đều đang đợi cậu!"

Lăng Tuấn đã là sinh viên năm cuối khoa kiến trúc rồi, có thể nói là lão tiền bối. Gần đây bọn họ thành lập một tiểu tổ, chuẩn bị hợp lực tham cuộc thi thiết kế kiến trúc, vốn dĩ với niên khóa của Cận Thiếu Triết thì không đủ trình độ, huống hồ cậu cũng ít tham gia các hoạt động này nọ, điều này ai ai cũng biết. Có điều, lần này vì thầy giáo mãnh liệt đề cử, cho nên cậu cũng tham gia cùng với bọn họ. Cận Thiếu Triết thực không hổ là danh là thiên tài, cậu có rất nhiều ý kiến hay mà bọn họ nghĩ nát óc cũng không ra được, chẳng trách thầy giáo lại kiên trì giới thiệu cậu ta như vậy, hiện tại quả thực là thiếu cậu thì không thể hoàn thành được.

"A, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi!" Ngày đó, Lăng Tuấn chạy theo nói với cậu chuyện này, cậu lại đang vội vàng trở về giúp Ôn Thuần nhận hàng, căn bản là không để trong lòng.

"Đại thiếu gia của tôi ơi, cậu rốt cục cũng nghĩ ra? Đi nhanh đi! Bọn họ đều sốt ruột chờ!" Lăng Tuấn động tác khoa trương, nói xong liền kéo Cận Thiếu Triết ra ngoài cửa.

"Ồi, anh từ từ đã!" Cận Thiếu Triết vội vàng dừng bước: "Tôi muốn gọi điện thoại trước đã." Hôm qua cậu còn nói với Ôn Thuần là hôm nay có thể về cửa hàng, bây giờ lại có việc đột xuất, vẫn phải nói với cô ấy một chút, miễn cho cô lại lo lắng.

"Vậy được rồi! Tôi tới trước nói với họ một tiếng, cậu xong thì nhanh ra nhé!" Lăng Tuấn khoát tay rồi bước nhanh ra khỏi lớp học, hội họp với đội ngũ của mình.

Lúc này, Cận Thiếu Triết mới gọi cho Ôn Thuần, có điều, đợi mãi mới có người tiếp điện thoại, cậu bất giác nhăn mày lại, trong quán bẽ bộn nhiều việc sao?

"A, Thiếu Triết, không phải sắp trở về sao? Còn gọi điện thoại cái gì?" Giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu của Ôn Thuần từ bên kia truyền tới.

"Cửa hàng nhiều việc lắm sao? Hôm nay có khả năng tôi sẽ về hơi muộn, phải cùng mấy sư huynh thảo luận một chút về chuyện thiết kế." Cận Thiếu Triết giải thích với cô, thiết kế kia xem ra không thể trì hoãn nữa, cách ngày dự thi còn có vài hôm, có điều, cậu cũng lo lắng Ôn Thuần một mình vất vả.

"Vậy à, vậy cậu mau đi đi, không bận lắm đâu, một mình tôi là được rồi." Ôn Thuần cũng biết chuyện cậu dự thi lần này, cảm thấy chuyện này có vẻ quan trọng, có rất nhiều kiến trúc sư đều là dựa vào những cơ hội thế này mà tỏa sáng, cô đương nhiên cũng ủng hộ Thiếu Triết. Có điều, giọng nói hờ hững vô lực của cô vẫn khiến Cận Thiếu Triết chú ý.

"Chị không sao chứ? Sao nói nhỏ như thế? Có phải không thoải mái hay không?"

"Vừa rồi bê mấy chậu hoa chuyển vị trí, hơi thở có chút hỗn loạn thôi, cậu đừng lo cho tôi nữa, chính sự quan trọng hơn."

"Thật sự không có vấn đề chứ?" Cậu vẫn là không yên tâm lắm.

"Thật sự mà, tôi cũng không phải trẻ nhỏ nữa. Được rồi, không thèm nghe cậu nói nữa, có khách rồi."

"Được rồi, có chuyện gì thì nhất định phải gọi cho tôi, biết chưa?" Cậu lại dặn dò thêm một lần, cậu rất hiểu Ôn Thuần, cho nên vẫn biết cô chuyện gì cũng cật lực mà không nói với cậu.

"Đã biết, thưa quản gia! Tạm biệt!" Nói xong, Ôn Thuần vội vàng ngắt điện thoại, hình như là thực sự có khách đến.

Cận Thiếu Triết nghe tiếng "tút tut" trong điện thoại, tim lại đập mạnh, loạn nhịp một chút, không hề nề hà mà cười cười, bước ra ngoài tụ họp với mọi người.

Bọn họ nhanh chóng đến nhà Lăng Tuấn. Nhà anh ta là một khu biệt thự, mỗi tầng lầu gần hai trăm mét vuông, trang hoàng rất lịch sự, tao nhã, nhìn ra được gia cảnh nhà anh quả thực không tồi. Bởi vì không gian rộng lớn, lại không bị quản thúc thời gian, cho nên mọi người bàn luận cũng có vẻ thoải mái, thậm chí nếu ngồi trong này vẽ vời cũng đều có đủ mọi thứ dụng cụ này nọ, vô cùng tiện lợi.

Nhưng Cận Thiếu Triết lại gặp được một người mà cậu không nghĩ muốn nhìn thấy, La Thiên Tâm. Cậu quay sang Lăng Tuấn đang dương dương tự đắc kia, dùng ánh mắt dò hỏi anh ta vì sao lại có người này ở đây.

La Thiên Tâm thấy sắc mặt cậu không tốt, cũng không dám nói lung tung, cảm môi, xấu hổ đứng nơi đó.

Lăng Tuấn cũng hiểu hết sự việc lần trước từ đầu đến cuối, biết hai người họ khi đó cũng không thoải mái gì, nên cười ha ha dàn hòa: "Thiếu Triết, tôi còn chưa kịp nói với cậu, Thiên Tâm là em họ của tôi, vừa biết cậu sẽ tới, liền năn nỉ tôi cho nó một cơ hội giải thích với cậu. Cậu cũng nên cho tôi chút mặt mũi chứ, đừng trách con nhóc này nữa được không? Này, Thiên Tâm, mau lại đây giải thích!" Cơ hội này đã chờ đến hơn một năm rồi, bởi vì Cận Thiếu Triết ở trường học mỗi lần thoáng thấy La Thiên Tâm, đều không chút do dự mà chọn đường khác để đi.

La Thiên Tâm mím mím môi, có chút không yên lòng mà nói: "Thực xin lỗi, lần trước là do mình sai." Cô ngẩng đầu lên, nói chuyện còn hơi nói lắp, cảm thấy bản thân mình vốn không có sai, có điều, dường như mọi người đều biết tâm sự của cô, biết cô yêu thâm Cận Thiếu Triết. Nếu nói lời xin lỗi có thể làm cho cậu ấy không trách mình nữa, thì chẳng có vấn đề gì.

"Ừm." Cận Thiếu Triết liếc qua cô ta một cái, lạnh lùng thản nhiên ừm một tiếng, xem như cấp cho Lăng Tuấn chút mặt mũi, sau đó đi vào phòng thảo luận cùng mọi người.

Lăng Tuấn và La Thiên Tâm nhìn nhau cười, rốt cục có thể hóa giải ân oán, Lăng Tuấn vỗ vỗ bả vai cô nói: "Em gái, anh chỉ có thể giúp đến đây thôi, tiếp theo phải làm gì thì em tự biết, không cần lại tùy hứng như trước, biết chưa?"

"Vâng, cảm ơn anh họ!" La Thiên Tâm cũng vui vẻ nở nụ cười. Cô bắt đầu tính toán xem kế tiếp nên làm thế nào để tấn công Cận Thiếu Triết, tục ngữ đã nói, con đường ngắn nhất đến trái tim người đàn ông là đi qua dạ dày, vừa đúng hôm nay cô có thể bộc lộ tài năng cho cậu ấy xem!(Meott: ta nói cho biết, Thiếu Triết nhà ta nấu còn ngon hơn, Ôn Thuần có biết gì đâu, thì đã sao??? >.

Vì thế cô rất vui vẻ mà bước vào bếp.

Bởi vì muốn kết thúc, hoàn thiện thiết kế này, cho nên cần nhiều vấn đề để thương thảo, bọn họ cũng không thích có người quấy rầy, mà La Thiên Tâm cũng thức thời không đến làm phiền mọi người. Lúc cô đang chuẩn bị điểm tâm, đột nhiên lại nghe có tiếng chuông điện thoại từng đợt vang lên, vì thế nên bỏ các thứ trong tay xuống, theo tiếng chuông mà đi đến, thấy ở trên bệ trong nhà tắm vốn là điện thoại của Cận Thiếu Triết bỏ quên lại lúc này. Cô tò mò bước qua, thấy màn hình hiện tên "Ôn Thuần", nhớ đến lúc trước Cận Thiếu Triết bảo hộ cô gái kia cũng gọi cô là Ôn Thuần, vậy đây là điện thoại của Cận Thiếu Triết? Cô khẽ cắn môi quyết tâm, lấy tay tắt máy. Biểu ca không phải đã nói là ai cũng không thể quấy rầy sao? Cô không được, vậy người kia càng không được!

Có câu là, tình địch gặp mặt, hết sức đỏ mắt.

Ôn Thuần treo điện thoại lên, liền ngã ngồi trên ghế. Sắc mặt cô lúc này vô cùng tái nhợt, trên trán đổ mồ hôi lạnh, cắn môi đến chảy máu rồi. Tay cô vẫn còn ôm bụng, rên hừ hừ, vừa rồi Cận Thiếu Triết thực sự đoán không sai, cô không thoải mái, hơn nữa vô cùng không thoải mái.

Từ lúc sáng cô đã cảm thấy không ổn, nhưng cứ nghĩ là do chưa ăn sáng mà thôi, sau lại đi mua bánh ngọt, ăn không bao nhiêu đã nôn ra hết, bụng càng ngày càng đau, dường như ruột gan đều đảo lộn, đau đến tứ chi bách hải (ý chỉ bốn chi trăm đốt xương), khi Thiếu Triết gọi điện thoại, cô vẫn cố nén nói chuyện. Một lúc sau, cô thực sự đau đến không chịu nổi nữa, nghĩ mãi mới gọi điện cho Tư Hiền.

"Ừm, Tiểu Thuần? Cậu có chuyện gì sao? A, tớ đang làm cho kịp bản kế hoạch, đợi chút nữa gọi lại cho cậu được không?" Hạ Tư Hiền nhận điện thoại rồi hỏi. Ôn Thuần ở bên này đều nghe thấy âm thanh mọi người trong công ty Tư Hiền đang đàm luận, tiếng chuông điện thoại kêu không ngừng, xem ra việc quảng cáo thực sự bận rộn.

"Cậu không rảnh sao? Thế thôi không quấy rầy cậu nữa, liên lạc sau....."

"Ừm, tạm biệt nha!" Hạ Tư Hiền đang vội cũng căn bản không phát hiện điều gì không ổn, sáng khoái ngắt điện thoại.

Lại gọi đến cho Nhã Huệ, nhưng luôn luôn là máy bận, gọi thế nào cũng không thông.....

Rất đau, rất đau, cô sắp nói không lên lời nữa rồi, tay chân đều nhũn ra, cô chịu đựng đau đớn vô cùng gọi tiếp, một lần nữa nhấn dây số của Cận Thiếu Triết, đề cho cô ích kỉ một lần quấy rầy cậu đi! Cô lúc này mới phát hiện thì ra chính mình thực sự không có bằng hữu gì nhiều, điện thoại cũng chỉ có vài người ấy thôi, thật sự rất đau xót.

Nhưng lúc trước điện thoại không ai tiếp, bây giờ lại là tắt điện thoại?! Thật sự bận đến nỗi không thể nhận điện thoại của cô được sao?!

Cô bỗng nhiên thấy trời đất xoay chuyển, cả người tê liệt ngã xuống góc cửa hàng, di động "lạch cạch" rơi xuống, tự động gọi đến một số, đầu kia truyền đến âm thanh: "Alo, alo..... Ôn tiểu thư?"

Gần chiều tối, thảo luận về bản thiết kế gần như đã sắp kết thúc, mọi người đều nhẹ nhõm thở dài một hơi, vắn vẹo thắt lưng, lộ ra vẻ tươi cười sung sướng, rốt cục cũng sắp xong rồi, cũng vô cùng tin tưởng thiết kế của Cận Thiếu Triết, chỉ cần hoàn thiện nốt một chút, là có thể giao nộp bài rồi chờ đợi kết quả.

Cận Thiếu Triết sờ sờ túi quần muốn lấy điện thoại xem giờ, kết quả lại phát hiện di động của mình không ở trên người, nhìn trong ba lô, lại nhìn xung quanh một chút, cũng không thấy bóng dáng.

Lăng Tuấn ở một bên sắp xếp lại tư liệu và vật dụng, thấy cậu hết nhìn đồng lại nhìn tây, liền quan tâm mà hỏi: "Thiếu Triết, làm sao vậy? Không tìm thấy gì sao?" Anh vừa lên tiếng hỏi, cũng thu hút ánh mắt mọi người tập trung lại đây."

"Ừm, tôi không thấy di động đâu cả." Không biết vì sao lúc này Cận Thiếu Triết có vẻ vội vàng sốt ruột, xoa xoa tóc, lại cúi đầu tìm xung quanh.

Lăng Tuấn đương nhiên quen thuộc bài trí trong nhà mình nhất, giúp cậu tìm tòi mãi mà cũng không thấy, liền giơng mắt hỏi: "Vừa rồi cũng không có

thấy cậu cầm trên tay lúc nào, cậu có đi đâu không? Có phải để quên ở chỗ nào rồi không?"

"Tôi cũng không có đi đâu cả mà....." Nghe Lăng Tuấn nói xong, Cận Thiệu Triết cũng lăm bắm, đi đâu chứ?..... "A, Tôi có vào WC!" Lúc cậu vào WC, cũng là để xem thời gian mới lòi nó ra, nên mới nhớ ra điều này.

"Vây đi tìm xem." Lăng Tuấn nói xong bước ra ngoài, Cận Thiệu Triết cùng mấy người cũng theo sát phía sau.

Nhưng bọn họ tìm trong nhà tắm mãi cũng không thấy di động của Cận Thiệu Triết đâu cả, điều này thật kì quái nha, chẳng lẽ cái di động có thể không cánh mà bay sao? Đang lúc mọi người nghĩ mãi không thông, La Thiên Tâm lại từ phòng bếp đi ra, trong tay đang bê món điểm tâm cô tỉ mỉ chế tác.

Nhìn thấy mọi người đều đã ra phòng khách, cô liền tươi cười nói: "Đúng lúc. Thời gian vừa kịp, bánh nướng mới ra lò, còn có nước uống, mọi người chắc đều đói lắm rồi? Mau đến nếm thử đi!" Lòng cô tràn ngập vui mừng mà tiếp đón, nhưng trong mắt chỉ nhìn đến một mình Cận Thiệu Triết, cô cũng chỉ là cần một người là cậu ấy thôi.

Có điều, La Thiên Tâm cũng phát hiện bọn họ đều không nhúc nhích, có chút kì quái hỏi: "Mọi người làm sao vậy?" Không phải cô làm bánh trong khó coi quá nên không ai muốn ăn đấy chứ?

"Thiệu Triết tìm không thấy di động, bọn anh đều tìm rất lâu rồi mà không thấy đâu....." Lăng Tuấn có chút ảo não trả lời.

"A, di động ở đây, là em vừa mới vào toilet, liền thấy nó nên mang ra, miễn cho ẩm ướt thì không hay lắm. Nha, trả lại cho cậu!" La Thiên Tâm nghe vậy, lo đễnh lấy điện thoại ra đưa cho Cận Thiệu Triết, còn tự nhận là mình đã hành động đúng, có chút đắc chí, ý tứ tranh công vô cùng hàm xúc.

"Cám ơn." Cận Thiệu Triết nhận lấy di động trong tay cô, lúc này mới phát hiện màn hình đen xì, nhanh thế đã hết pin sao? Không thể nào nha, mới buổi sáng anh vừa sạc xong mà, rồi lúc đến đây còn gọi cho Ôn Thuần nữa mà, vì thế cậu lại thử khởi động lại máy nhìn xem.

Mọi người thấy di động cũng tìm được rồi, cứ yên tâm nhận tiếp đón của La Thiên Tâm mà ngồi xuống ăn điểm tâm, cả ngày bận rộn, mọi người cũng đã đói hết cả rồi, hơn nữa tay nghề La Thiên Tâm cũng không tệ, bọn họ ăn đều khen không dứt miệng.

"Thiệu Triết, di động tìm được rồi còn rầu rĩ gì nữa, lại đây nếm thử bánh Thiên Tâm làm đi, không phải tôi khoa trương nhưng thực sự là rất ngon nha." Lăng Tuấn cắn miếng bánh cũng không quên trước mặt cậu mà thổi phồng cô em họ mình lên.

Anh đều đã hỏi thăm hết rồi, Cận Thiệu Triết này ba năm rồi cũng không có bạn gái thân thiết nào hết, chứng tỏ là Thiên Tâm nhà anh còn có hi vọng, cho nên anh cũng muốn giúp cô một phen, coi như là tâm ý của người anh này đi. Kết quả anh lại phát hiện Cận Thiệu Triết căn bản không có nghe anh nói gì hết, chỉ nhìn chăm chăm vào màn hình di động, hơn nữa sắc mặt từ trắng sang xanh, vô cùng khó coi.

Trên màn hình có mấy cuộc gọi nhớ đều là Ôn Thuần gọi tới, sau đó còn mấy tin nhắn thông báo nữa, đều là sau khi tắt máy, Hạ Tư Hiền và Cao Nhã Huệ đã liên lạc với cậu. Đã xảy ra chuyện gì? Đột nhiên trong lòng cậu có dự cảm không tốt, có một cổ mất mát không hiểu nổi, bất giác nắm tay thành quyền.

Bỗng dưng, cậu đi đến trước mặt La Thiên Tâm, uất giận hỏi cô: "Có phải cậu thấy điện thoại của tôi đổ chuông, nhưng lại tắt máy đi phải không?" Tốt nhất là Ôn Thuần tìm cậu nhưng không có chuyện gì, tốt nhất là cô ấy không sao đi, nếu không, cậu sẽ không khách khí với La Thiên Tâm này, mặc kệ mặt mũi của ai cậu cũng không nể nữa.

"Tớ, tớ, là anh họ nói không cho người khác quấy rầy bọn cậu, tớ nghĩ cũng không có chuyện gì quan trọng, lại sợ nó cứ đổ chuông ảnh hưởng đến mọi người cho nên đã tắt đi....." Cô càng nói thanh âm càng nhỏ, bởi vì Cận Thiệu Triết bước tới gần, hơn nữa mang theo lửa giận ngập trời.

"Cậu dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà dám làm thế? Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Vẫn là trẻ con hay sao? Chuyện gì quan trọng với người ta, chuyện gì không quan trọng, cậu có thể biết rõ sao? Cậu có tư cách gì chứ?" Mấy câu này Cận Thiệu Triết dường như là rống lên, con người nhuộm màu giận dữ thật sự dọa người.

Tất cả mọi người đều chưa bao giờ thấy bộ dạng tức giận của Cận Thiệu Triết, nên đều há mồm kinh ngạc nhìn cậu. Bình thường cậu tuy lạnh lùng như tảng băng, nhưng đối với người ngoài luôn khiêm nhường, có lễ, luôn bảo trì khoảng cách nhất định với mọi người, nhưng khi có ai nhờ cậu hỗ trợ việc gì, cậu cũng không hề từ chối, tiến lui đều thỏa đáng. Hôm nay có thể nói là núi lửa phun trào, mà tạo nên điều này chính là La Thiên Tâm không biết sống chết hay dờ kia. Thật ra Cận Thiệu Triết chính là một ngọn núi lửa ngủ say, khi không tức giận thì chỉ lẳng lặng nằm đó, không cùng ai tranh chấp, nhưng một khi đã thức tỉnh, thì càng không thể vãn hồi.

Chỉ thấy La Thiên Tâm vẫn còn chưa hết hy vọng, thấp giọng lăm bắm: "Còn có cái gì so với tiền đồ của cậu là quan trọng hơn nữa? Tớ chỉ là, chỉ là....."

"Tiền đồ?" Cận Thiệu Triết hừ lạnh một tiếng, cười nói: "Tôi biết, cậu thích tôi phải không? Vừa hay, hôm nay trước mặt mọi người, tôi nói cho cậu biết, tôi không thích cậu, trước kia không, hiện tại không, tương lai lại càng không thể, nói như vậy đã đủ rõ ràng hay chưa? Còn nữa, tiền đồ hay gì đó tôi đều không để ý, đều không quan trọng bằng mấy cuộc điện thoại gọi không thông kia!" Ở trong mắt cậu, không có gì quan trọng hơn Ôn Thuần cả, những người này nhìn trúng cậu điểm gì chứ? Ngoại hình? Tài hoa? Năng lực? Một ngày nào đó những thứ này đều không còn, họ còn có thể quần lấy cậu nữa không? Còn Ôn Thuần thì khác, thì khác.....

"Thiệu Triết, cậu cứ bình tĩnh lại đã, có chuyện gì từ từ nói....." Lăng Tuấn đành phải giảng hòa. Anh ý thức được là em gái mình đuối lý, vội vàng kéo Cận Thiệu Triết đến bên người, miễn cho sự việc ngày càng nghiêm trọng.

"Học trường, về sau tôi không muốn người này lại xuất hiện trước mặt mình nữa, bằng không tôi sẽ rời khỏi đội này, dự thi không cần có tên của tôi cũng không sao hết!" Lúc cậu nói chuyện, vẫn trừng mắt nhìn La Thiên Tâm, khiến cô sợ hãi co rụt người lại: "Còn nữa, nếu cô ấy còn dây dưa với tôi thêm nữa, thì không phải cô ấy nghỉ học, sẽ là tôi nghỉ học, cứ vậy đi!"

Một câu làm chấn kinh mọi người, rời khỏi cuộc thi? Điều này có thể sao? Cuộc thi này còn có đấu bán kết, đấu chung kết, thiếu mất Cận Thiếu Triết chẳng khác nào thiếu linh hồn thiết kế! Hơn nữa chỉ vì tránh một người mà thậm chí sẵn sàng nghỉ học? Có nghiêm trọng đến vậy không? Chỉ là vừa thông suốt lại điện thoại thôi mà. Bọn họ cũng không biết sự tồn tại của Ôn Thuần đối với Cận Thiếu Triết mà nói có tầm quan trọng thế nào, chỉ đơn giản nghĩ là Cận Thiếu Triết tức giận vì La Thiên Tâm xâm phạm riêng tư của cậu mà thôi.

Lăng Tuấn nghe xong cũng bị dọa nhảy dựng lên, nhất thời không biết phải nói cái gì cho phải nữa.

Đúng lúc này, điện thoại trong tay Cận Thiếu Triết vang lên, cậu vội vàng nhìn xem, là Cao Nhã Huệ gọi đến, chậm rãi hít thở một hơi, bình tĩnh nhận điện thoại: "Alo?"

"Ồi trời ơi, rốt cục cũng gọi được cho cậu, cậu tại sao vẫn tắt máy thế?"

"Vừa rồi có việc. Làm sao thế?" Cậu cố gắng áp chế cảm xúc của mình lại.

"Cậu khoan hãy hỏi nhiều, mau đến bệnh viện XX đi....." Nhã Huệ ở trong điện thoại cũng không nói rõ được, chỉ là giục cậu mau tới bệnh viện.

"Cái gì, cô ấy vào bệnh viện?" Cận Thiếu Triết sau khi nghe xong, sắc mặt trắng bệch, vội vàng ghi nhớ dãy số phòng bệnh.

Mọi người thấy tình hình này, cũng thông minh mà đoán được đã xảy ra chuyện lớn rồi, mấy người đã bắt đầu dùng ánh mắt khiển trách nhìn về phía La Thiên Tâm, có điều cũng ngại cô là em họ của Lăng Tuấn, nên cũng không tiện nói nhiều.

Lăng Tuấn hiểu được tình thế nghiêm trọng, đầu tiên là trừng mắt nhìn em họ của mình, sau đó liền đuổi theo Cận Thiếu Triết vừa chạy ra đến cửa, vô cùng hối lỗi nói: "Gần chỗ này đón xe không tiện, để tôi đưa cậu đi đi." Về tình hay về lý, anh đều phải làm như vậy.

Trong đầu Cận Thiếu Triết bây giờ chỉ còn mỗi chuyện Ôn Thuần vào viện, không biết phát sinh chuyện gì, hỗn loạn vô cùng, cũng bắt chập mọi thứ, gạt đầu một cái cùng Lăng Tuấn xuống lầu, lên xe chạy tới bệnh viện.

Nhân vật chủ chốt đã rời đi, mọi người còn lại cũng tản ra, chỉ để lại một mình La Thiên Tâm vẻ mặt mờ mịt đứng trong phòng khách, còn có một bàn đồ ăn, cô tịch lạnh lùng

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Hoa Khiên Ngưu

(Khiên Ngưu: Khiên là đất, ngưu là trâu là vì có người dùng vị thuốc này khỏi bệnh, đất trâu đến tạ ơn người mách thuốc. Hắc sừ là chỉ hạt màu đen, bạch sừ là hạt màu trắng)

-Tên Khác:

Bạch Khiên Ngưu, Bạch Sừ, Bồn Tăng Thảo, Cầu Nhĩ Thảo, Già Quân Tử, Hắc Ngưu, Hắc Sừ, Nhị Sừ, Tam Bạch Thảo, Thảo Kim Linh, Thiên Gia (Trung Quốc Dược Học Đại Từ Điển), Bìm Bìm Biếc (Việt Nam), Lạt Bát Hoa Tử.

-Tên Khoa Học:

Semen Pharbitidis.

-Họ Khoa Học:

Họ Bìm Bìm (Convolvulaceae).

-Mô Tả:

Dây leo bằng thân quấn, thân mảnh, có lông. Lá 3 thùy nhọn và xanh ở mặt trên, xanh nhạt và có lông ở mặt dưới, dài 14cm, rộng 12cm, cuống dài 5-9cm. Hoa màu hồng tím hoặc lam nhạt. Quả nang, hình cầu nhẵn, có 3 ngăn, 2-4 hạt, 3 cạnh lưng khum, 2 bên dẹt nhẵn nhưng ở tế hơi có lông, màu đen hoặc trắng tùy loại.

-Tác Dụng:

+Trục thủy, trục đò ầm, diệt giun, tiêu tích, thông trệ (Trung Dược Học).

+Lợi đại tiểu tiện, trục thủy, tiêu đò ầm (Đông Dược Học Thiết Yếu.)

Cận Thiệu Triết ngồi trên xe Lăng Tuấn, dọc trường đi trầm mặc không nói câu gì, ánh mắt lo lắng, trán nhăn hết lại. Cậu vẫn chống tay lên cửa xe, nghiêng người nhìn xe cộ tấp nập bên ngoài đến xuất thần, Lăng Tuấn mấy lần định mở miệng nói chuyện, nhưng nhìn theo gương chiếu hậu thấy khuôn mặt lãnh đạm không muốn nói chuyện kia của cậu, cũng vô cùng thức thời mà không dám lên tiếng nữa, chuyên tâm lái xe tới bệnh viện.

Đến bãi đỗ xe, Cận Thiệu Triết cũng không chờ Lăng Tuấn dừng xe cho cẩn thận, đã một mình mở cửa xuống xe chạy đến thang máy lên thẳng tầng Ôn Thuần đang nằm.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy mở, khi cậu vội vàng qua hành lang gấp khúc, nhìn thấy xa xa Cao Nhã Huệ và mấy người đứng đó, vì thế, bước chân lại càng nhanh hơn chạy tới.

Trên băng ghế đợi, Hạ Tư Hiền gục trong lòng bạn trai Lô Bằng Vũ thút thút khóc, vẫn áy náy chỉ trích bản thân: "Đều do em, nếu em để ý lời nói của cô ấy, Tiểu Thuần cũng sẽ không như vậy....."

Lô Bằng Vũ gắt gao ôm lấy cô, vỗ vỗ lưng cô trấn an: "Được rồi, em cũng là vì không biết nên mới như vậy, đừng tự trách mình nữa, hiện tại Tiểu Thuần cũng không có việc gì?" Lô Bằng Vũ cũng ở cùng bọn họ lâu ngày, nên cũng rất biết nghe lời gọi Ôn Thuần là Tiểu Thuần.

Nghe thấy hai người đó nói với nhau, trong lòng Cận Thiệu Triết vô cùng căng thẳng, toàn thân lạnh toát, chẳng lẽ cô ấy có chuyện gì sao?

Cao Nhã Huệ cũng vừa khéo nhìn thấy cậu khẩn trương như thế, đành nhọt nhọt mỉm cười, rất hiểu ý mà giải thích: "Đừng quá lo lắng, cô ấy vừa mới ngủ, đợi chút nữa cậu có thể vào thăm được rồi. Bác sĩ đã chẩn đoán qua, hẳn là viêm ruột thừa cấp tính, có điều phát hiện kịp thời, làm phẫu thuật nhỏ là sẽ không có vấn đề gì. Nhưng mà cô ấy vẫn là hết không muốn nằm viện, còn luôn gọi tên cậu, cho nên bọn tôi mới vội vã tìm cậu như thế, không quấy rầy đến việc của cậu đâu chứ?"

"Không có. Tôi..... không thể lập tức nhận điện thoại của cô ấy, nếu không cũng sẽ không thành ra thế này." Cận Thiệu Triết hối hận tự trách, ánh mắt nhìn qua cửa sổ phòng bệnh, nhìn Ôn Thuần đã im lặng ngủ say.

"Ồi chào, thôi được rồi, cậu đừng có giống như Tư Hiền ngồi tự trách như vậy được không? Chúng ta đều là đúng lúc có việc, không nhận được điện thoại của cô ấy, muốn trách móc, thì chúng ta đều có trách nhiệm cả!" Cao Nhã Huệ vỗ vỗ vai cậu an ủi.

"Không phải mấy người đưa cô ấy vào viện sao? Vậy là ài?" Cận Thiệu Triết thất kinh hỏi lại, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, bọn họ vậy mà đều cùng lúc không phát hiện ra cô ấy không ổn?!

"Nhã Huệ!" Lúc này, phía sau có một giọng nam rất dễ nghe gọi tên Nhã Huệ.

Cao Nhã Huệ quay đầu lại, thấy người vừa tới liền nở nụ cười, quay sang Cận Thiệu Triết nói: "Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, là Văn Đình đưa Tiểu Thuần đến bệnh viện, lần này thật đúng là rất biết ơn anh ấy!"

Cận Thiệu Triết nghe Nhã Huệ nói xong, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt. Bỗng nhiên cảm thấy có chút không cam lòng, dường như mỗi lần Ôn Thuần cần giúp đỡ gì, người ở bên cô ấy đều không phải là mình, mà lại luôn là người trước mắt này.

Phạm Văn Đình tóc ngắn gọn gàng, thân hình cao lớn, một thân tây trang màu đen cắt may khéo léo toát ra khí thế bức người. Có điều anh ta cũng không hề cao ngạo gì, nhìn thấy Cận Thiệu Triết cũng lịch sự mỉm cười, sau đó nói với Cao Nhã Huệ: "Vừa rồi tôi đã hỏi qua bác sĩ rồi, việc giải phẫu hẳn là không có vấn đề gì quá lớn, hướng hồ anh ta là học trường thời đại học của tôi, y thuật rất cao, mọi người đừng quá lo lắng."

"Tiểu Thuần vừa mới ngủ rồi, tôi thay cô ấy cảm ơn anh!" Nhã Huệ mỉm cười nói với anh ta, sau đó giới thiệu với Cận Thiệu Triết: "Vị này là Phạm Văn Đình, anh ấy nói vừa đúng lúc nhận được điện thoại của Tiểu Thuần, lại thấy đối phương không nói câu nào, cho nên liền tới cửa hàng hoa nhìn thử xem, kết quả lại phát hiện Tiểu Thuần ngất xỉu ở trong cửa hàng, thế nên anh ấy đưa Tiểu Thuần đến bệnh viện."

Lúc này, Hạ Tư Hiền đã thôi tự trách cũng đã bước tới, vô cùng cảm kích Phạm Văn Đình đã giúp đỡ.

"Chỉ là nhắc tay chỉ laothôi mà, có lẽ cô ấy làm rơi di động, lại ẩn nấp đến số của tôi, vừa kịp đến đúng lúc nên chưa có vấn đề gì, cũng coi như may mắn. Hướng hồ tôi với Ôn tiểu thư cũng coi như là có duyên, không cần cảm ơn tôi cảm ơn lui khách khí như vậy, mọi người đều là bạn bè cả phải không?" Phạm Văn Đình tươi cười mê người, không chút nào tự kể công.

Sau đó mọi người lại lịch sự hàn huyên một hồi, có điều tâm tư Cận Thiệu Triết hoàn toàn không để ở đây, thoạt nhìn bề ngoài thì coi như bình tĩnh, nghe thấy Ôn Thuần không có việc gì, cũng an tâm một chút, nhưng là có thứ tình cảm không nói lên lời cứ cuộn cuộn trong lòng. Cậu tự trách mình không làm được như chính mình đã tự hứa hẹn, không chăm sóc cô cho tốt, hai ngày nay đã biết cô ấy có chút không thoải mái, nghĩ đến là bệnh dạ dày cũ lại tái phát, chỉ dặn dò cô ăn cơm cho đúng giờ, lại không chu toàn đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, nếu hôm nay không có Phạm Văn Đình, cô ấy sẽ thế nào? Cậu không dám nghĩ đến, thật sự không dám nghĩ.....

"Tôi..... muốn vào thăm cô ấy....." Cận Thiệu Triết nói, có điều giọng nói của cậu có chút ảm ách chua xót, ánh mắt ảm đạm tối sầm, tràn đầy lo lắng.

"Cũng tốt, cô ấy vẫn luôn là hết tên cậu, thấy cậu, có lẽ cô ấy sẽ an tâm hơn mà ở lại đây." Cao Nhã Huệ nghĩ ngợi nói.

Nghe cô nói vậy, trong lòng Cận Thiệu Triết thấy rất ấm áp, có thật là cô ấy cho rằng mình là người có thể để cô ấy dựa vào hay không? Cậu quay sang gật đầu với mấy người kia, liền nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh, chậm rãi bước vào, động tác rất nhẹ nhàng, chỉ sợ đánh thức người đang ngủ bên trong.

Ngoài cửa, Phạm Văn Đình có vẻ áy náy nói lời từ biệt với bọn họ: "Công ty còn có chút việc chưa làm xong, tôi đành đi trước, không thể ở lại chờ Ôn tiểu thư tỉnh lại được, nhờ mọi người thay tôi hỏi thăm một chút."

"Được rồi, chắc anh cũng đã lỡ không ít việc, nên mau chóng trở lại đi!" Nhã Huệ hiểu biết trả lời. Cô biết Phạm Văn Đình là nhân vật lớn, công ty vừa mới nổi lên trong giới, công việc rất bận rộn, có thể thu xếp công việc để giúp đỡ thế này là đã rất khó rồi.

"Nếu có chuyện gì cần tôi hỗ trợ cũng đừng khách khí, cứ gọi điện cho tôi, tôi đi trước vậy, hẹn gặp lại!" Phạm Văn Đình phất tay nói lời từ biệt với bọn họ xong liền xoay người rời đi, vừa đi vừa xóc lại cổ áo, điện thoại trong túi liên tục vang lên, thư kí của anh có lẽ đã tìm anh sắp đến mất rồi.

"Được! Tạm biệt! Liên lạc sau!" Mấy người bọn họ cũng nói lời tạm biệt với anh.

Hạ Tư Hiền nhìn theo bóng dáng anh ta, vẻ mặt vô cùng sùng bái, lời kéo Nhã Huệ dò hỏi: "Wow, đúng là người đàn ông tốt nha, chín chắn lại có sức hấp dẫn! Sự nghiệp thành công, lại còn ôn nhu sẵn sàng như vậy. Nhã Huệ, anh ta có bạn gái chưa?" Tư Hiền vốn là người bất quá(nhiều chuyện, tán gẫu)nhiều trong số bọn họ.

"Sao nào? Xem ra em không thêm đề anh vào mắt phải không? Lại có thể ở trước mặt anh mà ca ngợi người đàn ông khác?" Lô Bằng Vũ ở bên người cô không phục, đưa tay kéo cô vào lòng, giả bộ ghen.

"Aizz! Anh là tốt nhất quả đất mà! Thật là, sao lại ăn dấm chua cơ chứ?" Có điều Hạ Tư Hiền cũng rất hưởng thụ loại liếc mắt đưa tình này, cười tủm tỉm dựa vào lòng Lô Bằng Vũ, rất là ngọt ngào.

Cao Nhã Huệ không chịu nổi nữa, trợn mắt nói: "Chuyện xấu đào hoa của anh ta thì cũng không ít, có điều nói đến bạn gái chính thức thì đến nay còn chưa thấy, vẫn là trái tim lạnh từ còn phiêu bạt nha....."

Nghe thấy thế, Hạ Tư Hiền ái muội phán đoán: "Cậu nói xem, anh ta có phải là đối với Tiểu Thuần có tâm tư gì khác không? Nếu không tại sao lại tận tâm tận sức đến thế? Huống hồ Tiểu Thuần tại sao lại có số điện thoại của anh ta, có phải hay không là....." Nhìn bộ dạng cô phân tích đạo lý rõ ràng như thế, làm như là có thật vậy.

"Cậu đừng có đoán mò nữa đi, lần trước ở tiệc khai trương, tớ có giới thiệu bọn họ quen nhau mà. Thật là, cậu cả ngày chỉ biết nghĩ ngợi này nọ xem có đúng không, chẳng có chuyện gì đứng đắn hết, không hiểu sao Bằng Vũ có thể chịu được cậu chứ?" Cô buồn cười véo mũi của Tư Hiền, vô cùng đồng tình với Lô Bằng Vũ mà nói: "Bằng Vũ, cảm ơn anh đã dám dũng cảm không sợ mà tiếp thu kẻ nhảm chán thiếu nữ tính này, làm giảm bớt tỉ lệ số người bị cô ấy đầu độc!"

"Gi? Nhảm chán thiếu nữ tính....." Tư Hiền nheo mắt vẻ nguy hiểm, vẻ mặt uy hiếp giật giật cánh tay Bằng Vũ.

"Anh vô cùng hân hạnh!" Lô Bằng Vũ cười nói.

"Ai, đúng là oan gia quấy rối lấy nhau mà!" Nhã Huệ lắc đầu, sau đó lại tiếp tục nói: "Có điều..... Tư Hiền, cậu có phát hiện không, lần này Ôn Thuần phá lệ không gọi tên Lạc Phàm, mà luôn kêu tên Thiệu Triết."

"Đúng vậy, tớ cũng thấy rất kì quái." Nghe Nhã Huệ nói vậy, Tư Hiền cũng vô cùng đồng cảm.

"Aiz..... Tớ thật lòng hi vọng, Thiệu Triết thực sự có thể giúp Tiểu Thuần thoát khỏi đoạn kí ức kia, bắt đầu cuộc sống mới." Nhã Huệ có vẻ cảm khái.

"Ừm! tớ cũng vậy!"

"Hai người đang nói chuyện bí hiểm gì thế? Anh nghe chẳng hiểu gì cả?" Về mặt Lô Bằng Vũ mờ mịt hỏi. Nghe hai cô đối thoại qua lại, dường như là có chuyện gì quan trọng mà anh không biết.

Tư Hiền lại ra vẻ thần bí hỏi: "Anh muốn biết?"

Lô Bằng Vũ gật đầu, ưu điểm lớn nhất của anh chính là vô cùng tò mò.

Nhã Huệ chỉ biết thờ dãi: "Nếu muốn nói đến chuyện này, thì phải kể lại một đoạn chuyện xưa rất dài....."

Cái tên Ôn Thuần, thật ra không giống như mọi người vẫn đoán, tức là "ôn nhu lễ phép nghe theo", mà ý là theo chữ "Thuần", hàm nghĩa là "Tức thì, trong nháy mắt". Bởi vì cha mẹ Ôn Thuần là nhất kiến chung tình(vừa gặp đã yêu, tình yêu sét đánh v...v...)mà kết hôn, điều này cũng là hiếm ở thời đó.

Viên Hi_mẹ cô vốn là một ca sĩ đường phố, quen biết cha cô là Ôn Cẩm chưa đầy một tháng đã kết hôn. Ôn gia vốn dòng dõi thư hương, vốn dĩ không tán thành hôn sự này, cảm thấy hai người họ không môn đăng hộ đối, nhưng vì hai người có chấp yêu nhau nên cũng không có cách nào ngăn cản.

Gia đình nhỏ này một hai năm đầu vẫn là ngọt ngào, hạnh phúc, chính là từ sau khi Ôn Thuần ra đời, mọi việc lật đổ trong gia đình đều dồn hết lên người Viên Hi, vốn tính lãng mạn, nghệ sĩ, khiến bà không thể chịu được cuộc sống lo lắng cùi gạo, dầu mỡ, cùng chồng và con gái sống qua ngày. Dần dần,

mối quan hệ giữa hai vợ chồng xuất hiện vết nứt, vài ngày là lại cãi nhau, cuối cùng cũng ly hôn, năm ấy, Ôn Thuần cũng chỉ mới ba tuổi.

Người nhà họ Ôn đối với Ôn Thuần cũng không coi là ghét bỏ, chính là ôn hòa, bình thường. Ôn Cẩm trong lòng tuy rằng cũng rất thương đứa con gái này, nhưng cứ nghĩ đến vợ cũ của mình nhẫn tâm đến thế, lại nhìn không được mà lạnh nhạt với con. Sau khi Viên Hi rời quê hương, nghe nói đã cùng một Hoa Kiều tái hôn rồi xuất ngoại, Ôn Cẩm rất tức giận, cũng theo sự an bài của người nhà, cưới một người vợ là giáo viên tiểu học, không đầy hai năm lại sinh được một cậu con trai. Mọi người trong Ôn gia, bao gồm cả Ôn Cẩm đều dòi mọi tình thương sang người đứa nhỏ này, Ôn Thuần ngày càng trở nên cô độc, côi cút. Cô cũng dần trở nên lạnh lùng, không làm bài tập, trốn học, thật ra cũng chỉ là mong mọi người lại chú ý đến mình một chút, nhưng lại không như mong muốn, mối quan hệ với người trong nhà lại trở nên càng căng thẳng hơn.

Đầu tháng ba năm đó, Lạc Phàm đã xuất hiện.

Thân thể anh vốn không tốt, nghỉ học đến nhà cũ của ông nội dưỡng bệnh, nên gặp được Ôn Thuần luôn trốn học đến ngọn đồi nhỏ phía sau nhà ông nội anh, hai người nhanh chóng trở thành bạn bè, sự ôn nhu của Lạc Phàm cũng từ từ gỡ bỏ được khúc mắc của Ôn Thuần.

Lạc Phàm nói với Ôn Thuần, một sinh mệnh vốn không thể thiếu ánh mặt trời. Rõ ràng là thân thể bệnh tật, nhưng khuôn mặt luôn nở nụ cười, lạc quan trải nghiệm mỗi ngày, anh luôn nói, chỉ cần còn sống, còn có hy vọng, không nên vội vàng bỏ cuộc. Chính Lạc Phàm đã kéo Ôn Thuần ra khỏi vũng bùn, người anh này đối xử với Ôn Thuần so với người nhà cô thì tốt hơn gấp bội, anh dung túng cô làm nũng, nghịch ngợm, dạy cô đọc sách, cổ vũ cô tiến về phía trước, cho cô dũng khí tiếp tục cuộc sống, khiến cô có thể tự tin bắt đầu cuộc sống mới.

Đáng tiếc, một Lạc Phàm kiên cường làm cảm động được Ôn Thuần, nhưng lại không cảm động được ông trời, bệnh tình của anh ngày một chuyển biến xấu, khuôn mặt luôn sáng lạn tươi cười kia từ từ gầy yếu, tái nhợt, thiếu sức sống.

Ôn Thuần sau lưng anh khóc một lần lại một lần, hận bản thân mình bất lực.

Vào một ngày mưa dầm liên miên, Lạc Phàm đã ra đi, lời cuối cùng anh nói với Ôn Thuần chính là: "Tiểu Thuần, em nhất định phải sống cho thật tốt, thật hạnh phúc, anh ở trên trời sẽ phù hộ cho em."

Ôn Thuần vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, là mừng 10, khắc vào tận xương.

Điều này vĩnh viễn trở thành nỗi đau trong lòng cô, một người đối với cô tốt như vậy, vì cái gì lại không thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh cô?

Sau đó cô cũng rất nghe lời, chăm chỉ học xong đại học, chăm chỉ làm việc, ăn uống ngủ nghỉ đều tốt, chỉ là, cuộc sống cứ đơn độc, nhàm chán không có mục tiêu như thế.

Cho nên khi cô gặp được Cận Thiếu Triết, giống như thấy lại bản thân mình năm đó, lạnh nhạt như nhau, cô độc như nhau. Giúp cậu, cũng giúp chính bản thân cô.

Có lẽ quen nhau, hai người vốn cũng sẽ không biết, bản thân mình rồi sẽ có vị trí thế nào trong lòng đối phương, cũng sẽ không biết, yêu, thì ra lại có thể sâu nặng đến thế, có thể trầm lắng đến thế.

Đơn giản là vì có nhau, mà cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cây Bạch Hạc

(Tên khác: Kiến cò, Nam uy linh tiên)

Tên khoa học: *Rhinacanthus communis* Nees., họ Ô rô (Acanthaceae).

Mô tả: Cây nhỏ mọc thành bụi, cao 1-2m, có rễ chùm. Thân non có lông mịn. Lá mọc đối, có cuống, phiến hình trứng thuôn dài, mặt trên nhẵn, mặt dưới hơi có lông mịn. Hoa nhỏ, mọc thành xim nhiều hoa ở nách lá hoặc đầu cành hay ngọn thân. Hoa màu trắng nom như con hạc đang bay. Quả nang dài, có lông. Cây ra hoa tháng 8.

Phân bố: Cây mọc hoang, được trồng ở nhiều nơi. Trồng bằng gốc.

Thu hái: Rễ cũng được thu hái quanh năm, dùng tươi hay phơi khô.

Công dụng:

- Chữa huyết áp cao, trị phong thấp, nhức gân, tê bại. Ngày uống 10-15g dưới dạng thuốc sắc, dùng riêng hoặc phối hợp với các vị thuốc khác. Rễ có thể rửa sạch, bóc lấy vỏ phơi khô ngâm trong rượu, dầm để uống.

- Trị hắc lao (ngâm rế với dầu hoà, xoa lên vết hắc lao).

Cận Thiếu Triết xin phép nghỉ ở trường, luôn luôn túc trực ở bệnh viện cùng Ôn Thuần cho đến tận khi cô xuất viện. Ôn Thuần ba bữa đều có người hầu hạ, không phải làm gì, được chăm sóc cẩn thận, đến mức ngay cả Hạ Tư Hiền và Cao Nhã Huệ đều ghen tị, thấy vận khí của cô thật tốt.

Ôn Thuần đang cầm bát canh gà trong tay, vẻ mặt đau khổ nói với Cận Thiếu Triết: "Thiếu Triết, nếu tôi còn tâm bỏ nữa, sẽ thành heo mất..... cậu học hành vất vả, chỉ bằng cậu uống đi?" Gần đây ngày nào cô cũng tích cực bồi bổ, cả người thấy toát ra, mỡ đã dày lên theo cấp số nhân rồi.

Cận Thiếu Triết ngày thường vốn rất nghe lời Ôn Thuần, chỉ là nếu sự tình liên quan đến thân thể như cậu nói, thì tuyệt đối không có chỗ thương lượng. Cậu bày ra vẻ mặt như quân vương không tha cho kẻ dám phản bác: "Trước mắt, chị chỉ có hai lựa chọn."

Cậu tươi cười qui dị, bí bí mật mật khiến Ôn Thuần nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, chậm rãi dò hỏi: "Cái gì, lựa chọn cái gì?" Tại sao cô lại cảm thấy bản thân như con mồi mắc bẫy chứ, không thể nào gỡ gạc được nữa.....

"Thứ nhất, là ngay bây giờ uống hết bát canh này." Cận Thiếu Triết liếc liếc cô một chút, lại tiếp tục công việc trong tay.

Ôn Thuần lại hỏi tiếp: "Vậy thứ hai là gì?"

"Thứ hai?" Cận Thiếu Triết nhướn mày, không có ngần ngại, chỉ chậm rãi nói: "Thứ hai là, tối nay tôi lại nấu tiếp, chị uống hết bát này, buổi tối lại tiếp tục. Sao, chị chọn thứ nhất hay thứ hai?"

"Không có lựa chọn thứ ba sao?" Ôn Thuần cố gắng nài nỉ tiếp.

Cận Thiếu Triết lạnh lùng hỏi lại: "Gi cơ? Chị nói cái gì?"

"Tôi uống, tôi uống, đã được chưa? Hừ, mình bị bắt nạt!" Ôn Thuần lè lưỡi, bung canh gà lên tiếp tục uống hết, tiếp tục sự nghiệp trở thành heo cái của cô.

Cận Thiếu Triết không khỏi bật cười, cô ấy thật đúng là đem lòng tốt của cậu biến thành lòng lang dạ thú, rõ ràng là vì muốn cô khỏe mới tâm bỏ, tại sao lại cảm thấy cô ấy hơn mình hai ba tuổi, nhưng mình mới là người già dặn hơn thế này? Cậu nhìn thiết kế trong tay đã coi như hoàn thành, lại đưa cho cô xem, hỏi thử: "Chỉ xem xem thiết kế như thế này đã được chưa? Còn có chỗ nào không thích, tôi sẽ sửa lại."

Bởi vì Ôn Thuần phẫu thuật xong, để chờ miệng vết thương lành hẳn, Cận Thiếu Triết đề nghị cô nhân thời gian này, tiến hành kế hoạch trang trí, sửa chữa lại cửa hàng mà cô đã ấp ủ lâu rồi. Ôn Thuần cảm thấy Cận Thiếu Triết nói rất có lý, có thể nhất cử lưỡng tiện, cho nên thời gian này, hai người rảnh rỗi là lại thương lượng chuyện này, có điều Cận Thiếu Triết cũng chỉ đề cô cho ý kiến, chứ không để cô nhúng tay vào, chỉ hi vọng cô có thể tỉnh dưỡng thân thể cho khỏe, mau chóng hồi phục.

Ôn Thuần cầm bản vẽ xem đã lâu, thỉnh thoảng lại kêu một tiếng tán thưởng, cuối cùng cũng kéo tay Cận Thiếu Triết ồn ào: "Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này nữa, trời ạ, tại sao cậu biết trong đầu tôi nghĩ thế chứ? Tôi rất thích, không cần sửa lại, chỗ này cũng rất được."

Cận Thiếu Triết buồn cười nhìn cô: "Cao hứng đến như vậy sao?"

"Đương nhiên rồi, đây là kiệt tác của kiến trúc sư lớn trong tương lai nha, hơn nữa quan trọng là miễn phí, độc nhất vô nhị, lại hợp ý tôi như thế, làm sao có thể không cao hứng được?" Ôn Thuần mừng rỡ như đứa nhỏ, ánh mắt vẫn không rời khỏi bản vẽ, toàn bộ thiết kế kia, như đem tâm tư của cô vẽ ra hết.

Lúc này, di động của Cận Thiếu Triết bỗng vang lên, ánh mắt cậu liếc nhìn màn hình, cũng không định nghe, nhưng điện thoại vẫn cứ reo vang không ngừng, cứ như muốn đợi cho cậu nhận điện thoại thì thôi.

Thấy cậu có vẻ không chút để ý đến, Ôn Thuần đành phải bắt đầu đi cầm điện thoại đưa đến trước mặt ý muốn cậu nhận điện. Lăng Tuấn này cô có biết, chuyện ngày hôm đó cô cũng rất biết cả rồi, chỉ là không nghĩ đến Cận Thiếu Triết lại phản ứng dữ dội đến thế, còn nói muốn rời khỏi tổ thiết kế kia, cuộc thi lần này có thể là cơ hội tốt để tích lũy kinh nghiệm và gây dựng danh tiếng nha, cô không nghĩ tới cậu ấy lại vì mình mà buông tha.

Cận Thiếu Triết có thể cự tuyệt bất cứ một ai, nhưng lại không thể cự tuyệt Ôn Thuần, đành phải giật lấy điện thoại, thanh âm lạnh như băng trả lời: "Alo? Học trưởng, có việc gì sao?"

Lăng Tuấn ở đầu dây bên kia nghe thấy cậu thân nhiên hỏi, chỉ là có việc gì sao thôi ư? Đương nhiên là chuyện lớn rồi, gần đây anh đã sắp phát điên lên. Từ sau khi Cận Thiếu Triết xin nghỉ, tiến độ của tổ thiết kế đứng là nhay vọt..... trở lại ban đầu. Anh muốn thúc giục cậu ấy đến, nhưng lại không có mặt mũi nào để lên tiếng, tuy nhiên chuyện này dù sao cũng phải giải quyết.

Chờ sau khi Ôn Thuần xuất viện, anh lại đề nghị Cận Thiếu Triết làm nốt thiết kế, ai ngờ Cận Thiếu Triết nói thẳng là sẽ rời khỏi cuộc thi, toàn bộ mọi người trong tổ đều choáng váng, cuộc thi này đối với một sinh viên học kiến trúc là cơ hội khó có được, anh không muốn buông tay, nhưng mà trọng yếu là, không có Cận Thiếu Triết, thiết kế này coi như xong.

Lăng Tuấn lo lắng nói: "Thiếu Triết, hôm nay cậu không có giờ phải không? Bọn tôi đều ở chỗ thầy giáo này, cậu có thể đến đây một chuyến hay không? Thầy giáo đến chỗ chúng ta chỉ dẫn một chút." Bất đắc dĩ, anh đành ra đòn sát thủ, nhắc đến thầy giáo, Cận Thiếu Triết này luôn luôn kính trọng thầy cô, khả năng là có thể dùng được chiêu này.

"Không phải tôi đã nói, thiết kế này không còn quan hệ gì với tôi nữa sao? Các anh có thể xóa bỏ tên tôi đi mà, nếu không hài lòng với phần thiết kế của tôi, thì cũng có thể bỏ đi." Cận Thiếu Triết thần nhiên nói, dường như đối với chuyện này đã không còn muốn quan tâm. Cậu học năm thứ ba, việc học tập bắt đầu bận rộn, ngày nào cũng có bài chuyên ngành, cậu lại cho rằng bản thân mình đã không quan tâm nên mới làm cho Ôn Thuần xảy ra chuyện như vậy, cho nên hiện tại, ngoại trừ đi học, bất cứ hoạt động gì khác cậu cũng không tham gia.

Người trong điện thoại còn nói gì đó, nhưng Cận Thiếu Triết đều "tứ lạng bạt nghìn cân" gạt đi. Chờ cậu cúp điện thoại, Ôn Thuần không tán thành mà lắc đầu, nói với cậu: "Cậu bảo là không rảnh rồi sao còn ngồi ở đây làm cái gì chứ? Đi đi đi, nên làm cái gì thì mau làm đi!"

"Đó chỉ là lấy cớ thôi." Cận Thiếu Triết bắt đầu nhìn cô.

"Tôi biết cậu vì chuyện kia mà tức giận, nhưng bây giờ người ta đã gấp gấp đến phát điên lên rồi, ngày thường đối với cậu cũng không tồi, nhất là thầy giáo của cậu, tôi nghe nói ông ấy vẫn luôn tranh thủ các loại học bổng cho cậu, cậu tuyệt tình không thèm quan tâm như thế có đúng hay không?" Ôn Thuần yên lặng nhìn cậu, thanh âm ôn nhu, Cận Thiếu Triết đối với cô rất tốt, cô đều biết cả, cho nên cô cũng hi vọng mọi chuyện của cậu đều tốt đẹp.

Dưới trình độ năn nỉ vô địch của Ôn Thuần, Cận Thiếu Triết rốt cục cũng gọi điện lại cho Lăng Tuấn hỏi bọn họ đang ở chỗ nào, sau đó vội vàng đến đó. Chiều tối, cậu gọi điện về nói không thể cùng cô ăn cơm được, thiết kế bây giờ tiến độ chậm so với đối thủ quá nhiều, cần phải đẩy nhanh tốc độ, vì thế Ôn Thuần đành ở một mình. Mà rốt cục cô cũng nhớ tới mình đã quên mất chuyện gì, thì ra cô còn chưa có đáp tạ ân nhân cứu mạng của mình_ Phạm Văn Đình.

Cô do dự một hồi, cuối cùng cũng gọi điện cho Phạm Văn Đình, chờ mấy hồi chuông, đối phương cũng nhận điện.

"Ôn tiểu thư? Khó được dịp cô gọi đến nha, có phải không thoải mái hay không?" Phạm Văn Đình thấy cô trầm mặc, trêu ghẹo cô một chút.

Ôn Thuần bên này khôn ngoan đỏ mặt, mơ mơ hồ hồ nhớ rõ khi đó mình đã cầm lấy cánh tay người ta kêu đau, thực là mất mặt. Qua một hồi lâu cô mới nói: "Không, không phải, tôi muốn hỏi là tối nay anh có rảnh không, tôi mời anh ăn cơm, cảm ơn anh lần trước đã giúp đỡ."

"Ha ha, giai nhân đã hẹn gặp, không rảnh cũng phải đi thôi, đúng không?"

Phạm Văn Đình thoải mái tự nhiên như thế, ngược lại làm cho Ôn Thuần có chút mất tự nhiên, có điều bữa cơm này nhất định phải mời, dù sao anh ta cũng đã giúp mình nhiều lần.

Ôn Thuần nghĩ ngợi một chút: "Vậy anh muốn ăn ở chỗ nào?"

"Khách tùy chủ thôi, không bằng chúng ta gặp mặt rồi quyết định sau đi? Khi nào tôi tan tầm sẽ đến đón cô."

"Tôi có thể tự mình đi....."

"Ôn tiểu thư, xin cho tôi thể hiện chút phong độ được không?"

"Vâng, vậy được rồi, lát nữa gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cây bóng nước

(Bóng nước (danh pháp khoa học: *Impatiens balsamina*) còn gọi là móng tay, phượng tiên hoa, là một loài thực vật thuộc họ Bóng nước (Balsaminaceae).

Bóng nước là loài cỏ thấp, sống một năm. Lá mọc so le, có cuống, hình mác, đầu nhọn, mép có răng cưa rất rõ, dài 7-8 cm, rộng 2-2,5 cm. Hoa mọc ở nách lá, có thể có màu trắng, đỏ hay hồng. Quả nang, hình quả trám, có lông tơ. Khi dùng tay bóp nhẹ quả già thì quả co nhanh và vỏ nứt thành 4-5 mảnh có hình dáng giống như móng tay bị co lại.

Bóng nước phân bố ở Ấn Độ, Trung Quốc và khu vực Đông Nam Á.. Bóng nước được trồng rộng rãi với mục đích làm kiểng.

Lá được dùng để nấu nước gội đầu làm cho tóc mọc tốt.

Cây còn được dùng trong y học, được ghi trong Bản thảo cương mục với tên phượng tiên (鳳仙). Hạt bóng nước được ghi trong Cứu hoàng bản thảo với tên gọi Cấp tính tử (急性子). Theo những tài liệu cổ thì toàn cây có vị cay, tính ôn, hơi có độc, có tác dụng khứ phong thấp, hoạt huyết, chỉ thống, thường dùng chữa phong thấp, bị thương sưng đau, rần rết cần. Phụ nữ có thai không dùng được).

Tiếng nhạc du dương trên xe làm dịu đi không khí nặng nề.

Ôn Thuần ngồi co quắp, có chút bất an, cảm thấy mình và người bên cạnh thuộc tầng lớp thượng lưu cao quý này không cùng một thế giới, đành phải chống tay lên cửa xe, ngắm nhìn phong cảnh chạy như bay bên ngoài.

Trong khi dừng đèn đỏ, Phạm Văn Đình vô ý đảo mắt, lại nhìn thấy bộ dáng thất thần ngẩn người của Ôn Thuần, mặt đỏ hồng, vài sợi tóc không an phận phe phất bên sườn mặt cô, nhìn qua chẳng khác gì con nai con bắt lửng. Anh không khỏi bật cười, chẳng lẽ bản thân mình nhìn giống hồ ăn thịt người thế sao, mà để cô từ lúc vừa lên xe đã trầm mặc đến bây giờ? Nhớ rõ lần trước, anh tan làm có đến bệnh viện thăm cô, vốn dĩ phòng bệnh đang tràn tiếng nói cười, nào biết anh vừa xuất hiện liền hóa thành cục diện đáng buồn, anh cũng không phải là người không hiểu chuyện, nên cũng chỉ ân cần thăm hỏi hai ba câu rồi rời đi.

Phạm Văn Đình nhăn mặt nhíu mày, không biết vì sao, anh có chút khó chịu khi thấy cô đang cố ý xây dựng khoảng cách với mình. Anh hơi nghĩ ngợi rồi đột nhiên nói: "Vừa rồi tôi có đi ngang qua cửa hàng bán hoa của cô thấy có biển thông báo ngừng kinh doanh để sửa chữa lại, là sao vậy? Cô muốn sửa sang lại cửa hàng sao?"

Ôn Thuần sững sốt một chút, lúc này mới hồi phục lại tinh thần, ngại ngùng cười cười: "Vâng, cửa hàng tôi đã cổ xưa quá không theo kịp xu hướng nữa rồi, nên muốn trùng tu lại một phen, thu hút khách hàng đến."

"Ý tưởng này cũng tốt, có chỗ nào cần tôi hỗ trợ hay không?" Phạm Văn Đình khẳng khái nói.

Ôn Thuần thụ sủng nhược kinh(được yêu sủng mà kính sợ)khoát tay, cự tuyệt anh: "Không cần! Không cần! Anh đã giúp đỡ tôi quá nhiều rồi, cũng chỉ là trang hoàng nhỏ nhặt chút ít thôi, không dám phiền toái đến anh đâu?"

Phạm Văn Đình mân mân môi, giọng nói mang theo một tia không bằng lòng: "Tôi cứ nghĩ mình là bạn bè rồi chứ." Ngụ ý là bạn bè còn khách khí như vậy thì thật không nên.

"Đương nhiên!" Ôn Thuần vội vàng đáp: "Chỉ là mọi việc đã gần như ổn rồi, chờ đợi đến thi công là được, cũng chính là nhân viên công ty Nhã Huệ, bọn họ nói tôi mới xuất viện, không cho tôi quan tâm đến chuyện gì hết, cho nên tôi cũng buông tay mặc kệ, thực sự là rất có lỗi." Cô giải thích lưu loát một lượt, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn sang Phạm Văn Đình một chút, sợ anh tức giận.

Phạm Văn Đình khẽ nhếch khóe môi: "Thì ra là thế..... ha ha, thật ra tôi cũng tiện đó thì hỏi thăm thôi, nhưng tóm lại là nếu có chuyện gì cần giúp đỡ thì đừng khách khí, cứ việc nói với tôi."

Ôn Thuần mạnh mẽ gạt gạt đầu, cô cảm thấy, ở trước mặt người này, dường như mọi suy nghĩ trong đầu đều không thể nào che giấu, cô áp lực vô cùng nhưng rõ ràng anh ta rõ ràng là người tao nhã, lịch sự như vậy nha, nghe Nhã Huệ nói anh ta vốn có tiếng là người đàn ông độc thân kim cương trong mắt các thiếu nữ.

"Aiz, sao lại tắc đường thế này?" Ôn Thuần có chút ngờ nghệch vươn đầu nhìn phía trước xe, chỉ thấy một dãy dài xe cộ nối tiếp, nhìn mãi cũng không thấy gì nữa.

Màn đêm cũng dần buông xuống, đèn đường đã sáng lên, ánh sáng lóa mắt.

Sau đó dưới sự chỉ huy của cảnh sát giao thông, bọn họ chỉ có thể đi theo một con đường khác, nghe nói phía trước có sự cố xảy ra.

Ôn Thuần về mặt đau khổ, lẩm bẩm nói: "Không thể đến đường Trung Sơn, làm sao bây giờ?" Cô nghĩ tới nghĩ lui, lại lên mạng dò tìm một chút, thật vất vả mới có thể tìm được một nhà hàng com Tây mà cấp bậc cũng không làm mất mặt Phạm Văn Đình mà giá cả lại vừa phải, bây giờ mà đi đường vòng thế này, có lẽ phải đến mười giờ, còn ăn uống gì nữa?

Phạm Văn Đình cảm vô lăng, nhìn chăm chú xe cộ trên đường, lại hỏi cô: "Cô rất thích đến chỗ đó ăn sao?" Nơi đó anh cũng đến rồi, có điều cảm thấy đồ ăn cũng bình thường mà.

Ôn Thuần cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Cũng không phải, chỉ là nghe nói nơi đó cũng không tồi." Ví của cô cũng sắp khô cạn rồi. Vừa rồi khi cô bước xuống lầu, nhìn thấy Phạm Văn Đình một thân tây trang xa hoa thì cũng biết anh khẳng định sẽ không thích nơi đó. Aiz, cô âm thầm thờ dài một hơi, nếu là đi cùng Thiếu Triết, tùy tiện đi ăn ở đâu đó, hoặc đến chỗ bác Cao kia ăn cháo xương heo là được rồi, làm sao phải băn khoăn nhiều thế này?

"Vậy không bằng để tôi đề cử một nơi đi, bảo đảm cô vừa lòng." Phạm Văn Đình đề nghị.

"Cũng được....." Có thể nói không được sao? Ôn Thuần ngoài miệng đáp ứng, trong lòng cũng đã bắt đầu tính toán, hôm nay vì cẩn thận đã mang theo hơn một ngàn, nếu quán ăn bình thường, ví dụ như chỗ cô đã chọn kia thì hẳn như vậy là đủ rồi, cô ăn ít đi một chút là được, nhưng nếu là chỗ anh ta cảm thấy tốt.... sẽ không phải là khách sạn Tân Vũ năm sao cao cấp chứ, nếu thế khẳng định tiền của cô không đủ rồi.

Chờ xe đến nơi, Ôn Thuần liền choáng váng, quả nhiên đoán bừa mà trúng thật, thực sự là Tân Vũ! Có cô loại cảm giác khác không ra nước mắt, trong lòng chua xót nghĩ, không biết người ta có nhận lại rửa chén làm công không....

Nhân viên khách sạn thấy xe dừng lại đã nhanh chóng đi ra nghênh đón, hơn nữa dường như còn nhận biết Phạm Văn Đình, tươi cười đầy mặt cung kính: "Phạm tiên sinh, mời đi bên này."

Phạm Văn Đình gạt gạt đầu, chờ Ôn Thuần đuổi kịp mình, lúc này mới bước tiếp, vừa đi vừa nói với Ôn Thuần: "Com Tây ở khách sạn này cũng không tồi."

Ôn Thuần oán thăm, mắt mù cũng biết nơi này tốt, bằng không tiêu chuẩn năm sao kia làm cái gì chứ?

Có điều cô vẫn tươi cười nói: "Đương nhiên, anh đã giới thiệu khẳng định là tốt rồi." Cô bắt đầu nghĩ đến lúc thanh toán không đủ tiền thì làm sao bây giờ, nếu sớm biết thì khi Tư Hiền bảo mình đi làm thẻ tín dụng cô đã làm một cái rồi, nhưng lúc đó cô không muốn tiêu phí vượt mức nên đã cự tuyệt, nếu không thì bây giờ cũng sẽ không khốn quẩn như vậy.

Cô không biết Phạm Văn Đình đã chăm chú nhìn mình một hồi lâu, thấy biểu tình trên mặt cô thay đổi vài lần, anh cười nói: "Tôi chính là tự hát tự khen hay ấy mà, nơi này tôi có cổ phần ở đây, sao có thể để nước phù sa chảy ra ruộng ngoài được?"

Ôn Thuần mấp máy miệng, kinh ngạc nhìn anh, người này sản nghiệp rất cuộc lớn đến thế nào? Từ bách hoa kia cũng có cổ phần, đến khách sạn này cũng có cổ phần? Xem ra, cô trở về nên bổ sung một ít tin tức tài chính, kinh tế đi thôi.

Quản lý khách sạn đón đường lễ phép hỏi: "Phạm tiên sinh, xin hỏi chỉ đến dùng cơm sao?"

Không biết có phải là ngôn giả vô tâm, người nghe có ý hay không, mà khuôn mặt Ôn Thuần chợt nhăn nhó, đôi mày thanh tú nhíu lại, không phải dùng cơm, chẳng lẽ đến thuê phòng sao?

Phạm Văn Đình mỉm mỉm môi, vuốt cằm: "Ừm, giúp tôi sắp xếp một chút, cứ ở chỗ này thường hay ngồi là được rồi."

Chỉ là vị quản lý kia như có điều muốn nói lại thôi, giống như vương mắc gì đó.

"Sao vậy? Có vấn đề gì sao?" Phạm Văn Đình liếc liếc anh ta, con người đen sâu thẳm, ẩn hàm khí thế vương giả trời sinh.

"Chuyện này....." Quản lý dừng một chút, có vẻ không yên: "Trùng hợp hôm nay tổng tài cũng dùng cơm ở nơi này." Mà còn mang theo người không phải là phu nhân tổng tài, anh biết giải thích thế nào đây? Đặc tội với bên nào anh cũng đều không gánh nổi.

Phạm Văn Đình rung mình một cái, bàn tay bất giác nắm chặt thành quyền, khoe môi gọi lên nụ cười lạnh lùng: "Vậy sao? Thật đúng là khéo quá." Hay lắm! Nói là bay sang Mỹ, vậy mà đào mất cái người đã ở chỗ này rồi, làm chuyện gì thì người sáng suốt đều biết cả. Có điều, anh cũng không có hứng thú để người khác chê cười chuyện nhà mình, nhất là, Ôn Thuần vẫn còn ở bên cạnh, anh không muốn để cô biết chuyện xấu xa ở nơi này. Anh quay người sang nói với Ôn Thuần: "Tôi đột nhiên không muốn ăn cơm Tây nữa, chúng ta đi chỗ khác thôi."

Ôn Thuần như lọt vào trong sương mù, không biết hai người bọn họ bí hiểm cái gì với nhau, nhưng cũng nhìn thấy được khuôn mặt lạnh lùng của Phạm Văn Đình, mà có thể rời nơi này cũng chính là hợp ý cô, nên liền ôn hòa đồng ý: "Được."

Vừa ra khỏi cửa, gió đêm lạnh thổi tới, khiến Ôn Thuần không khỏi rung mình, bỗng nhiên lại thấy cả người ảm áp, ngẩng lên, thì ra Phạm Văn Đình vừa cười áo khoác phủ lên vai cô.

Ôn Thuần nhột nhột cười nói: "Cảm ơn anh, không ngờ bây giờ buổi tối đã bắt đầu lạnh rồi."

Phạm Văn Đình đáp lời: "Hiện giờ đã vào thu rồi, nên cũng lạnh hơn. Bây giờ cô có đề nghị gì hay không?" Bản thân anh bây giờ đã không còn ham muốn ăn uống gì nữa, nghĩ đến cha mình, trong lòng liền lạnh cùng cực.

Ôn Thuần nghiêng đầu nghĩ ngợi, bỗng dưng bật ngón tay, cười nói: "Tôi biết một nơi rất được, món ăn rất tuyệt, có điều là chỗ rất bình thường, có lẽ đáng thiết thời cho anh một chút, có thể chứ?" Cô đột nhiên nhớ tới gần đây có một quán cơm, chỗ này đã lưu truyền bí quyết chế biến món ăn mấy chục năm, cô và Tư Hiền trong lúc vô tình mà phát hiện được, từ đó về sau đều rất yêu thích nơi này, một hai tháng lại đến một lần giải quyết cơn thèm ăn.

Phạm Văn Đình vừa bức mình vừa buồn cười: "Haiz, đừng coi tôi như cái loại ăn chơi trác táng thế được không? Ngày trước tôi đi du học cũng từng làm công trong nhà hàng kiếm tiền học phí đó, cô nói được là được, lên xe đi."

"Không cần lái xe, đi bộ vài bước là đến rồi, ở trong một ngõ nhỏ, lái xe đến không tiện." Nếu anh đã nói không sao cả, thì cô cũng không khách khí.

Trong quán ăn...

Ôn Thuần gọi vài món ngày thường hay ăn, lại hỏi Phạm Văn Đình có đặc biệt thích ăn gì không, thấy anh lắc lắc đầu, cô liền làm chủ gọi thêm hai món mới nữa, nghĩ ngợi trong đầu, nếu ăn ngon thì lần sau sẽ rủ Thiếu Triết đến nếm thử.

Ôn Thuần vừa thấy đồ ăn mang lên, ngón tay đã động, người mùi đã thấy ngon nha.

Phạm Văn Đình cũng rất chịu khó cầm đũa gấp, đây là lần đầu tiên anh đến nơi thế này, nhưng cũng không háo hức háu ăn cho lắm, chỉ là anh cứ nhìn vào Ôn Thuần, thấy cô lúc ăn cái gì đều thích nheo mắt lại, cười vô cùng ngọt ngào, làm cho người ta cảm thấy dù là chén nước bình thường, ở trước mặt cô cũng biến thành cao lương mỹ vị.

Nhìn cô vui vẻ như vậy, tâm tình anh cũng hòa hoãn dần xuống.

Cơm nước xong xuôi, Phạm Văn Đình đưa cô trở về nhà trọ.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, vẻ mặt của anh trong bóng đêm có phần không chân thực, đôi mắt đen thẳm kia như dung nhập vào màn đêm.

Anh trầm ổn lịch sự nói: "Hôm nay cảm ơn bữa tối của cô, tôi ăn thực sự rất ngon miệng."

Ôn Thuấn lại trả lời: "Là tôi phải cảm ơn anh mới đúng, anh đã giúp tôi rất nhiều, hiện giờ khuya rồi, anh mau trở về đi, đi đường cẩn thận."

Nghe thấy câu "đi đường cẩn thận", trong lòng Phạm Văn Đình chợt xẹt qua một tia dị thường, chợt cảm thấy, anh đối với cô, có chút gì đó không giống bình thường.

Lái xe trên đường, trong đầu anh hiện lên đều là hình ảnh Ôn Thuấn nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Hoa hợp hoan

(Tên khoa học của hoa hợp hoan là Albizia Julibrissin. Cả Trung Quốc lẫn Nhật Bản đều gọi tên cây này là hợp hoan (nemu-no-ki hay nebu-no-ki). Nemu trong tiếng Nhật còn có nghĩa là ngủ. "Hợp hoan" là trai gái yêu nhau, theo một cách nói khác, cũng là "ngủ". Cây có tên gọi như vậy vì lá cây khép lại vào buổi tối hay vào lúc trời mưa như đang ngủ, hoa đỏ, nở về mùa hạ. Còn gọi là dạ hợp. Tên tiếng Anh của hoa là silk flower.)

Không biết tại sao, Ôn Thuấn lại cảm thấy từ sau khi Cận Thiếu Triết trở lại tổ thiết kế, tâm tình luôn không được tốt, về mặt âm u, cô nghĩ là cậu còn để ý đến chuyện trước kia, cho nên khuyên giải cậu rất nhiều, khiến cho Cận Thiếu Triết dờ khóc dờ cười. Thật ra cô làm sao biết được, bởi vì cậu biết cô và Phạm Văn Đình kia ra ngoài ăn cơm mà sinh ra hờn dỗi?

Tuy rằng nói ít nhiều gì, nhờ có Phạm Văn Đình nên Ôn Thuấn mới thuận lợi thoát hiểm, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt khác thường của anh ta nhìn Ôn Thuấn, trong lòng Cận Thiếu Triết đều không thoải mái, hơn nữa anh ta còn luôn mượn cớ hẹn Ôn Thuấn ra ngoài, mà Ôn Thuấn cũng không hề cự tuyệt, khiến cậu vô cùng buồn bực.

Vì thế mà mặc dù Cận Thiếu Triết trẻ tuổi nhất tổ thiết kế cũng không có ai dám xúc phạm trêu chọc đến cậu, chỉ cầu mong có thể bình an làm xong thiết kế này, hoàn thành cuộc thi thì mọi chuyện đều ổn cả. Cho nên Lăng Tuấn vì nghĩa diệt thân, cường chế em họ La Thiên Tâm của anh không được đến gần quấy rầy người ta, nếu Cận Thiếu Triết lại nổi bão lần nữa, thì đến thân tiên cũng không vãn hồi lại được. Cũng may sau đó mọi chuyện thuận lợi, thiết kế của bọn họ tiến vào đến chung kết, cùng với thiết kế của đại học W ngang tài ngang sức, bây giờ chỉ còn chờ kết quả cuối cùng mà thôi.

Hôm nay, Ôn Thuấn ở nhà cầm di động đi tới đi lui, trong lòng nóng như lửa đốt, mỗi khi nghĩ muốn gọi điện cho Cận Thiếu Triết hỏi xem kết quả đã công bố chưa, thì lại sợ ảnh hưởng đến cậu, nên chỉ có thể ở đây một mình lo lắng.

Đợi mãi đến giữa trưa, Cận Thiếu Triết rốt cục cũng gọi điện về, Ôn Thuấn nhanh chóng nhận điện thoại: "Alo, Thiếu Triết, thế nào?" Cô khẩn trương hỏi hợp, nhin không được mà nuốt nước miếng.

Giọng nói Cận Thiếu Triết tràn ngập vui mừng: "Chị nói xem?"

"Aaa, đến lúc này rồi cậu còn không biết tính tôi sao?" Ôn Thuấn hét to: "Có phải được giải nhất rồi không? Cậu nói nhanh đi!"

"Ừm, là giải nhất." Cận Thiếu Triết ngữ khí điềm đạm, nhưng có thể cảm nhận được cậu vô cùng vui vẻ.

Ôn Thuấn nghe xong quả thật vui mừng đến phát điên, nhảy dựng cả lên: "A, tôi đã nói là cậu nhất định có thể làm được mà! Cậu tham gia mà không đứng thứ nhất, thì còn ai có thể nữa chứ?" Danh tiếng và tài hoa của Cận Thiếu Triết thì cả đại học J ai mà không biết, mà hiện tại cậu ấy cũng mới chỉ là sinh viên năm thứ ba thôi.

"Ha ha, có vẻ chị còn vui hơn cả tôi nữa đấy." Cận Thiếu Triết tươi cười trêu chọc cô.

Ôn Thuấn cũng không phủ nhận, vui tươi hơn hờ mà nói: "Đương nhiên rồi, bọn cậu đã được về chưa? Chúng ta ra ngoài ăn mừng một bữa chứ?"

Cận Thiếu Triết ở đầu bên kia hơi trầm mặc một chút, rồi chậm rãi nói: "Tổ thiết kế của bọn tôi cũng đang đợi tụ tập để đi ăn mừng đoạt giải, có cả thầy giáo cũng đi nữa..... Hay là, để tôi từ chối bọn họ?"

"Không cần, không cần, chúng ta tối nay về tụ họp là được rồi, bọn cậu vất vả đã mấy tháng nay, đương nhiên là rất muốn đi tụ tập ăn mừng!"

"Ừm, vậy được, chị nhớ chờ tôi nha." Trong lòng Cận Thiếu Triết vẫn có chút lo lắng, ở chung lâu như vậy, cậu làm sao lại không nghe ra trong lời nói của Ôn Thuấn có mang theo chút mất mát chứ?

"Ừm, được rồi."

Ôn Thuấn buông điện thoại, bước ra ngoài ban công, ánh mặt trời bên ngoài khiến cô nheo mắt lại một chút, hít một hơi thật sâu, cả người đắm chìm

trong ánh mặt trời sáng lạn, cả người như tỏa ra một vàng hào quang.

Thiếu Triết có thể trở nên nổi bật, hẳn là cô nên vì cậu mà vui mừng mới đúng, vì sao trong lòng lại cảm thấy trống vắng đến thế, mắt mắt đến thế? Cô cố gắng xóa đi ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, trở lại trong phòng, mở máy tính lên mạng dò tìm chỗ có đồ ăn ngon, Thiếu Triết thích ăn cơm ta, phải chọn chỗ nào đó thật tốt để chúc mừng mới được.

Một mùa hè nữa lại yên bình trôi qua.

Cận Thiếu Triết cũng đã vào năm thứ tư, bởi vì cậu sớm đã bộc lộ tài năng ở cuộc thi kia, nên được rất nhiều công ty thiết kế nổi danh ưu ái. Vốn dĩ sinh viên tốt nghiệp từ khoa kiến trúc đại học J người người đều là nhân vật giỏi giang, xuất sắc, mà Cận Thiếu Triết lại đặc biệt là nhân tài trong số đó, quả thật là tiền đồ vô lượng. Sớm đã có rất nhiều bản hợp đồng đưa đến trước mặt cậu, có công ty biết gia cảnh cậu vốn khó khăn còn hứa hẹn tài trợ toàn bộ học phí và sinh hoạt phí, cho dù sau này có mong muốn xuất ngoại tu nghiệp cũng nhất định sẽ tạo điều kiện, sự hậu đãi khiến cho người ta mong muốn, ngưỡng mộ đến đỏ mắt.

Có điều Cận Thiếu Triết đều cự tuyệt cả, cậu cảm thấy làm người nên kiên định bước dần từng bước một, so với bất cứ ai cậu đều hiểu trình độ và giá trị của bản thân mình hơn. Trước mắt điều quan trọng nhất đối với cậu không phải là một bước lên trời, đạt được tiền tài danh lợi, mà là phải đặt hết tâm tư tập trung vào việc học, cuộc sống còn dài, cậu tin là về sau sẽ lại càng có nhiều lựa chọn, bây giờ có lẽ có thể kí hợp đồng với một công ty, được tạm thời thả lỏng, nhưng thật ra cũng lại là một loại trói buộc, nhận của người ta thì cũng phải đáp trả lại bằng chính công sức của mình, điểm ấy cậu đã sớm biết. (Meott: đúng là vô công bất hưởng lộc, không ai cho không ai cái gì bao giờ mà) Trên đời này không phải bất cứ ai cũng giống như Ôn Thuần vậy, chỉ biết cho đi mà không cần hồi báo.

Ý nghĩ kiên định của cậu nhận được sự tán thành của thầy giáo, ông hận không thể đem sở học cả đời đều dạy hết cho cậu, gặp ai cũng nói Cận Thiếu Triết là môn sinh đặc ý của mình. Cận Thiếu Triết quả thực cũng không phụ kì vọng của mọi người, học tập siêng năng, thành tích hàng đầu. Có điều, tuy thành tích của cậu rất tốt, nhưng tích cách lãnh đạm lạnh lùng, nhưng đối nhân xử thế cũng hợp tình hợp lý, bạn bè nếu có việc cần cậu giúp đỡ, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc làm người của cậu thì cậu cũng rất nhiệt tình hỗ trợ, cho nên nếu nói lãnh đạm vật phong vân (làm mưa làm gió, nổi như cồn) ở đại học J, Cận Thiếu Triết hoàn toàn xứng đáng.

Có điều tuy việc học của Cận Thiếu Triết rất nặng nề, nhưng cậu vẫn luôn cùng Ôn Thuần đến chỗ chú Quý chọn giống nhập hàng như trước, không để cho Ôn Thuần quá mức mệt nhọc, cũng không để người khác nhúng tay vào.

Hôm nay cậu và Ôn Thuần vừa mới từ nông trường trở về, trà còn chưa kịp uống một ngụm, Ôn Thuần đã nhận được điện thoại khẩn cấp từ Hạ Tư Hiền, nghe được ở đầu bên kia vô cùng ồn ào.

"Cái gì? Mụn người?" Ôn Thuần chấn động, thanh âm bất giác cao lên, mắt liếc liếc sang bên, Cận Thiếu Triết đang giúp cô sắp xếp hai chậu hoa vừa chọn về, giống như tâm ý tương thông, cậu cũng nâng mắt lên nhìn cô một chút, cô vội vàng cúi đầu nói nhỏ: "Chuyện này không hay cho lắm. Cậu ấy sẽ không chịu làm loại chuyện nổi bật thế đâu."

Hạ Tư Hiền nóng nảy, oa oa kêu lên: "Đây không phải là làm náo động, nổi bật mà là cứu mạng người ta nha, cậu cứ hỏi trước giúp tớ đi, tớ cũng sắp đến chỗ cậu rồi, cứ thế nhé." Nói xong cô vội vàng cúp máy, dường như sợ Ôn Thuần sẽ cự tuyệt mình.

"Alo? Alo?" Ôn Thuần nhìn chằm chằm vào điện thoại, hờn dỗi.

Cận Thiếu Triết bước tới hỏi cô: "Sao thế?"

Ôn Thuần muốn nói lại thôi, bị ánh mắt cậu chiếu đến vô cùng không tự nhiên, nên mới chậm rãi nói ra: "Aiz, là Tư Hiền, Tư Hiền có việc kính nhờ cậu giúp đỡ."

"Giúp đỡ thì giúp đỡ, biểu hiện của chị sao lại kì quái thế kia?"

"Ai nha, chờ cô ấy đến rồi sẽ nói với cậu!" Ôn Thuần giận dỗi giậm chân rồi lại vội đầu vào gói hoa.

Về mặt Cận Thiếu Triết suy nghĩ sâu xa, có điều cũng không hỏi gì nhiều.

Không đến nửa tiếng sau, Hạ Tư Hiền hấp tấp bước vào cửa hàng, vừa vào đã lao thẳng đến chỗ Cận Thiếu Triết, lôi kéo tay áo cậu năn nỉ: "Cậu nhất định phải giúp tôi, bằng không tôi chết chắc mất."

Cận Thiếu Triết cũng coi là người có kiên nhẫn, gỡ tay cô hỏi lại: "Dù sao hai người cũng phải nói cho tôi biết là có chuyện gì chứ?" Không đầu không đuôi, thật không thể hiểu nổi, cậu tức giận nhìn hai cô gái trước mắt, quả thật là vật hợp theo loài, nhân lấy đàn phân.*

(Vật hợp theo loài, nhân lấy đàn phân.*: vốn là "vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân" (trong Dịch Kinh Phồn Từ Truyện nói về quan hệ luân hồi): kiểu như ngưu tầm ngưu mã tầm mã ấy, tính cách giống nhau thì hay chơi với nhau, đồng chí đồng lòng thường tụ cùng một chỗ.)

Hạ Tư Hiền lại sừng sốt, ồn ào nói: "Tiểu Thuần, cậu còn chưa nói cho Thiếu Triết biết sao?"

"Tớ....." Ôn Thuần ủy khuất nói nhỏ: "Là tớ không biết nói như thế nào thôi....."

"Ai nha, bây giờ không quan tâm nhiều được như vậy, khẩn cấp, chuyện là thế này, công ty bọn tôi có một hợp đồng quảng cáo với xí nghiệp sản xuất văn phòng phẩm lớn nhất hiện nay, cũng thuê đạo diễn rồi nhiếp ảnh gia hết cả rồi, chỉ đợi đến ba giờ là sẽ chụp ảnh quảng cáo. Nhưng người mẫu đột

nhien lại bị thương chân phải vào viện, mặt mũi xây sát hết cả." Hạ Tur Hiền cố tỉnh táo lại, nói hết sự tình ra cho hai người kia.

Bằng sự thông minh của Cận Thiếu Triết, quả thực dễ dàng mà suy một ra ba, nên cậu nói tiếp: "Cho nên cô muốn tôi giúp, thay người mẫu kia thể hiện mẫu quảng cáo?" Cậu nói xong liền nhủ mày, phát tay: "Không được, không nói đến chuyện tôi có nguyện ý hay không, nhưng khác nghề như cách núi(Không trong nghề không thấu hiểu được), tôi vốn không phải người mẫu, làm sao biết chụp ảnh quảng cáo? Về chuyện này có thể tìm người mẫu chuyên nghiệp khác, với thực lực của anh Bằng Vũ thì lo gì không tìm được người tài."

Về mặt Hạ Tur Hiền đau khổ, ủ rũ thờ dãi: "Anh ấy đi Bắc Kinh công tác rồi, tôi còn chưa dám nói với anh ấy đây. Lần này là lần đầu tiên tôi phụ trách chuyện lớn thế này, một tiêu tố khác cho rằng tôi là dựa vào quan hệ với Bằng Vũ nên mới được thiên vị, rất bất mãn với tôi, vốn định lần này làm thật tốt để dập tắt những tin đồn kia, ai ngờ..... nhiếp ảnh gia cùng đạo diễn thuê thêm mỗi giây mỗi phút đều là thêm tiền, tôi không phải là không nghĩ đến việc tìm một người mẫu quảng cáo, nhưng muốn tìm họ đều phải hẹn trước, làm sao nhất thời tìm được về đây? Hơn nữa yêu cầu lần này rất khắt khe, người mẫu nhất định phải có dáng vẻ thư sinh, lần này coi như cũng đã chọn được người phù hợp nhất, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện, chẳng lẽ ông trời cũng muốn diệt mình?"

Ôn Thuấn không đành lòng nhìn bộ dạng uể oải này của bạn tốt, cô biết cô ấy cố gắng đến thế nào để đạt được thành tích, nên đành mở miệng nói với Cận Thiếu Triết: "Cậu cứ đến đó xem thử một chút, có được hay không?"

"Đứng đứng đứng, nhất thời thay đổi người cũng phải làm vừa lòng khách hàng mới được, nếu đôi phương cảm thấy không thích hợp thì cũng không cần chụp nữa." Hạ Tur Hiền về mặt đáng thương nhìn Cận Thiếu Triết.

Cận Thiếu Triết có chút bất đắc dĩ, người cầu xin không phải ai khác, mà là bạn tốt của Ôn Thuấn, hơn nữa các cô ấy thường ngày đối với cậu cũng không tồi, về lí mà nói thì không nên từ chối, nhưng công việc kiểu như thế cậu chưa bao giờ nguyện ý làm, thật là khó xử.

Rốt cục cũng không đánh lại sự cầu xin của Ôn Thuấn, Cận Thiếu Triết đành cố mà làm: "Tôi sẽ tạm thời đến thử một lượt, đã nói trước rồi, nếu tôi cảm thấy thật sự không được, vậy không nên miễn cưỡng."

"Một lời đã định." Hạ Tur Hiền nín khóc, vụng trộm gờ tay làm một chữ V với Ôn Thuấn.

Cứ như vậy, Cận Thiếu Triết đáp ứng với Hạ Tur Hiền đi chụp ảnh quảng cáo.

Sau khi bọn họ đến hội trường chụp ảnh, mọi ánh mắt ở đây đều đổ dồn về phía Cận Thiếu Triết, dường như cậu là vật sáng hấp dẫn sự chú ý của mọi người vậy.

Mấy người đang chờ đợi để chứng kiến Hạ Tur Hiền thất bại lại có chút cảm giận khi thấy cô tìm được cứu binh nhanh chóng đến thế, bởi lẽ bọn họ lấy con mắt chuyên nghiệp mà nhìn thì Cận Thiếu Triết tuyệt đối là đạt trên tiêu chuẩn, đang âm thầm đoán xem làm thế nào mà cậu lại ở đây.

Hạ Tur Hiền sợ Cận Thiếu Triết nhất thời bỏ chạy mất, liền quay sang tung môi với cậu: "Lần này tiền trả cho người mẫu cũng không ít đâu?" Cô thì thầm với cậu một con số khá quan.

Lông mày Cận Thiếu Triết hơi nhíu lại, đáy mắt lóe sáng, nếu có khoản tiền này, kế hoạch kia của cậu có thể tiến thêm một bước, lại còn giúp được cho Tur Hiền, nói cho cùng cũng không có hại gì. Cho nên chút do dự phản kháng cuối cùng trong lòng cậu cũng tiêu tan, đành bước theo chuyên gia trang điểm vào hậu trường thay quần áo, tạo hình.

Ôn Thuấn bước đến kéo kéo Hạ Tur Hiền, nhỏ giọng hỏi: "Tur Hiền, để Thiếu Triết làm người mẫu chụp hình thật sự không có vấn đề gì chứ?" Một chút kinh nghiệm diễn xuất cậu ấy cũng không có.

Hạ Tur Hiền trao cho cô ánh mắt trấn an: "Cậu yên tâm đi, tớ nói được là được! Thiếu Triết thông minh như vậy, nếu cậu ấy làm không được đạo diễn cũng sẽ không chụp nữa thôi mà, cậu tìm chỗ nào ngồi xuống đi đã, chờ xem biểu hiện xuất sắc của Quá nhi nhà cậu đi!"

"Cậu đi đi!" Bị bạn tốt giễu cợt một phen, khuôn mặt Ôn Thuấn đỏ lựng như tôm luộc, có điều ánh mắt vẫn không rời khỏi Cận Thiếu Triết đang nói chuyện với đạo diễn ở đằng kia, trái tim đập bình bịch, không biết là vì hưng phấn hay là vì điều gì khác.

Đạo diễn giảng giải cho Cận Thiếu Triết nghe ý tứ mà quảng cáo này muốn biểu đạt, rồi đến, biểu hiện, tư thế, lời kịch..... Bởi vì không cần người diễn cùng, cho nên khó khăn đối với người học nghề như Cận Thiếu Triết cũng giảm đi không ít.

Cuối cùng đạo diễn nói: "Tóm lại một câu, chính là cố gắng đạt tới biểu hiện khuôn hình tựa như ánh mặt trời."

Sau đó là bắt đầu thử máy quay, hình ảnh, góc độ, ngoại trừ đạo diễn vừa lòng ra, còn phải có sự thông qua của đại diện khách hàng ở đây nữa.

"Rồi, bắt đầu!"

Cả hội trường náo nhiệt lên, công việc dồn dập, ánh sáng, nhiếp ảnh, các bộ phận đều vào vị trí, Ôn Thuấn, Hạ Tur Hiền và mọi người cũng cố gắng bình tĩnh theo dõi diễn biến.

Không nghĩ tới là Cận Thiếu Triết sẽ biểu hiện tự nhiên được đến thế, rất nhanh đã thông qua khảo nghiệm của đạo diễn, ngay cả công ty khách hàng kia cũng rất hài lòng, lập tức đồng ý đổi người mẫu. Đạo diễn đương nhiên là thừa thắng xông lên, dặn Cận Thiếu Triết cứ tiếp tục trạng thái như bây giờ để chụp ảnh. Hơn nữa, lại bởi vì cậu không phải người trong nghề, cũng không biểu hiện màu mè gì thêm, lực lĩnh hội lại cao, cứ thế một lần đã thông qua, so với bọn họ dự tính thì thời gian giảm đi rất nhiều.

Hạ Tư Hiền mỉm cười vui sướng hài lòng, vô cùng tán thưởng Cận Thiệu Triết: "Hắc hắc, cậu có tố chất tiềm ẩn làm ngôi sao đấy, ngay cả đạo diễn cũng nói với tôi cậu đúng là khả năng tạo chi tài (người (tài năng) có thể bồi dưỡng). Sao nào? Có hứng thú tiến vào giới quảng cáo hay không? Tôi có thể giúp cậu giới thiệu một chút nha."

Cận Thiệu Triết nhìn nhìn mày đang muốn nói cái gì đó thì Ôn Thuần đã thay cậu mở miệng trước: "Cậu quên đi, chỉ một lần này thôi, lần sau không được viện dẫn lý do này nữa! Cậu ấy hiện giờ đã là năm thứ tư, mỗi ngày ôm một đống bài tập cũng đã không thoát thân nổi, lại còn muốn theo đuổi mấy cái quảng cáo loạn thất bát tao này nữa sao, thời gian học tập và nghỉ ngơi bây giờ đều không thể quấy rầy được, Thiệu Triết tương lai là phải làm kiến trúc sư!" Cô không thêm suy nghĩ một chút cứ thế là quở trách Hạ Tư Hiền.

Trong lòng Cận Thiệu Triết thấy rất ấm áp, không chỉ là vì cô ấy đã hiểu suy nghĩ của cậu, mà cũng vì cô ấy suy nghĩ đến cảm nhận của cậu là trên hết. Cậu quả thực không có cái ý nghĩ làm ngôi sao quảng cáo hay gì đó, lần này chỉ thuận tụy là vì muốn giúp bạn bè mà thôi. Hai ngày trước thầy giáo đã nói với cậu là muốn cho cậu tham gia một số vấn đề nghiên cứu phát triển, sắp tới cậu sẽ còn bận rộn hơn cả trước đây, làm sao có thời gian kiếm thêm việc này nữa chứ.

Hạ Tư Hiền bĩu môi, tức giận mà nói: "Biết rồi, biết rồi mà, tớ chỉ là hỏi một chút vậy thôi, làm sao lại có cảm giác như tớ đang bán Thiệu Triết đi mất vậy, tớ giống người không có lương tâm như vậy sao? Đợi tớ làm xong xuôi mọi việc sẽ mời mọi người đi ăn cơm, xem như là tiểu nữ đáp tạ ân cứu mạng lần này, có được chưa?" Cô còn học theo bộ dạng cổ nhân gặp mình xuống, khiến mọi người đều nở nụ cười.

Quảng cáo lần này đạt hiệu quả không tồi trên thị trường, có điều ngoài dự đoán của bọn họ là, rất nhiều người lần đầu tiên năm vẫn không được gì, mà Cận Thiệu Triết lại chỉ vì một quảng cáo mà gặp may, nhưng cũng không biết nên nói vẫn khí của cậu là tốt hay không tốt nữa.

Vốn ở đại học J, cậu đã rất nổi danh rồi, hiện tại lại có không biết bao nhiêu nữ sinh trường ngoài vì ái mộ mà đến, muốn chụp ảnh, đòi kí tên đồn dập. Vì thế Ôn Thuần không chỉ một lần oán giận đây lỗi tại Hạ Tư Hiền, nếu không vì cô, Thiệu Triết cũng sẽ không gặp nhiều phiền toái như vậy, tránh người hâm mộ cũng không khác gì tránh lũ.

Thật ra Hạ Tư Hiền cũng rất oan uổng, rất nhiều bạn bè đồng nghiệp đều hỏi thăm cô về lai lịch người mẫu quảng cáo mới này, cô đã sớm đáp ứng tôn trọng riêng tư của Cận Thiệu Triết, cho nên vẫn nói năng vô cùng thận trọng. Chỉ là xã hội hiện đại, công nghệ thông tin, truyền thông phát triển, muốn tra tìm thông tin một người cũng không phải khó khăn, cho nên cuối cùng những tin tức về Cận Thiệu Triết vẫn bị đào bới ra, cô thì bị dính vào tội danh này, Lô Băng Vũ cũng cười cô mà nói, tự làm bậy quả thực không thể sống, cô thực sự đã sắp phát điên rồi.

Không chỉ có các công ty quảng cáo mời Cận Thiệu Triết làm người phát ngôn, mà các đạo diễn phim truyền hình, điện ảnh cũng muốn tiếp cận, lôi kéo cậu, điều này đối với những người muốn bước chân vào làng giải trí thì quả thực là cơ hội ngàn năm có một, nhưng có điều Cận Thiệu Triết lại không phải, cậu toàn tâm toàn ý muốn theo nghề kiến trúc của mình, đương nhiên sẽ không để bản thân mình phân tâm, lợi dụng lý do việc học tập nặng nề mà từ chối tất cả.

Ôn Thuần đối với mọi quyết định của Cận Thiệu Triết đều luôn ủng hộ, cho nên hai người vẫn cứ trải qua cuộc sống trong cỗ mộ mà người khác không thể lí giải nổi, những lúc rảnh rỗi, có thể họ sẽ đến nông trường chọn hoa, hoặc ra ngoại ô dã ngoại, vô cùng thích ý, tự tại.

Khi đó Ôn Thuần còn không biết, Cận Thiệu Triết còn có kế hoạch kì nghỉ hè cuối cùng này muốn đưa cô đi du lịch, đến Lệ Giang, dùng đến tiền thù lao chụp quảng cáo của cậu lúc trước thì vẫn dư dả, chỉ sợ nói ra cô ấy sẽ không đồng ý. Thật ra, cậu còn có chút tư tâm, chính là muốn Ôn Thuần tránh khỏi Phạm Văn Đình kia, anh ta gần đây tới tìm thật là quá mức thường xuyên.

Chỉ là kế hoạch căn không nổi biến hóa, dự tính của cậu bị một chuyện ngoài ý muốn phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Lan Thạch Hộc

(Loài lan này có tên dân dã là Hoàng thảo căng gà, còn gọi là Kim thoa thạch hộc, có tên khoa học là *Dendrobiummobile* lindl thuộc họ Lan ORCHIDACEAE.

Loài cây của Ấn Độ, Nepal, Bhutan, Nam Trung Quốc, Mianma, Thái Lan, Lào. Cây mọc hoang bám trên thân cây gỗ trong các rừng ẩm và cũng được trồng tương đối phổ biến, chủ yếu làm cây cảnh. Thu hái toàn cây vào mùa đông, phơi hoặc sấy khô. Khi dùng, tẩm rượu đồ chín, thái nhỏ.)

Hai bên đường trong trường học trồng hai hàng cây ngô đồng, gió thổi như vuốt ve cành lá tạo những âm thanh vi vu dễ nghe, nếu là vào mùa thu, cả một vùng đất đều là lá rụng, gọi lên trong lòng người ta bao nhiêu cảm xúc. Cận Thiệu Triết sau khi từ văn phòng của giáo sư bước ra vẫn cứ ngồi dưới gốc cây ngô đồng như thế, ánh mặt trời chiếu lên sườn mặt tuần tú của cậu, tạo ra loại cảm giác ấm áp, con người đen xuất thần nhìn dòng người qua lại, dường như có chút đắm chìm.

Vừa rồi thầy giáo có nói với cậu là có thể đề cử cậu đi theo chương trình trao đổi du học sinh sang Anh quốc, bảo cậu trở về suy nghĩ một chút, dù sao đây cũng là cơ hội không phải ai cũng có thể có được. Kì thực, bản thân cậu cũng rất động tâm, có điều..... Nếu cậu thực sự sang Anh, ít nhất cũng hai

năm mới có thể trở về, Ôn Thuần một mình biết làm sao bây giờ? Hơn nữa hai người bọn họ xa cách, thời gian, không gian đều lớn như vậy, bất cứ chuyện xấu gì cũng có khả năng phát sinh. Cậu không nghĩ đến, không muốn nghĩ đến việc mất đi Ôn Thuần, cho nên đáp án không cần nói ra cũng biết, nghĩ thông suốt xong, cậu cảm thấy mọi thứ lại rộng mở, tươi sáng trước mắt, ngày mai nhất định phải đến cự tuyệt hảo ý của thầy giáo.

Cận Thiệu Triết đứng dậy, phúi phúi lá rụng trên vai, hướng theo hướng về cửa hàng hoa mà bước đi. Còn chưa tới cửa quán, từ xa đã thấy Ôn Thuần ở ngoài cửa đi đi lại lại, lo lắng nhìn quanh. Cậu cảm thấy có chút kì quái, liền bước nhanh hơn, đi đến trước mặt cô.

Ôn Thuần nhìn thấy Cận Thiệu Triết, rõ ràng là như trút được gánh nặng, nhưng trong lúc nhất thời cô lại không biết nên mở miệng như thế nào đây, có chút không yên lòng nhìn trong quán một chút, lại yên lặng đánh giá Cận Thiệu Triết một hồi lâu, muốn nói lại thôi.

Cận Thiệu Triết chịu không nổi ánh mắt kì quái này của Ôn Thuần, vừa tức vừa buồn cười liếc liếc cô: "Bên ngoài nóng như vậy, chị đứng ở đây làm cái gì? Không sợ phơi nắng đen thui sao? Mau vào trong thôi, bên trong mát mẻ như vậy!" Nói xong đã lôi cô bước vào trong cửa hàng.

Ôn Thuần hơi dùng sức giữ cánh tay cậu lại, không chịu bước đi, Cận Thiệu Triết có vẻ ngoài ý muốn quay đầu, khó hiểu nhìn cô.

Ôn Thuần hơi do dự, cuối cùng cũng nhẹ nhàng chậm rãi mà giải thích: "Thiệu Triết, bên trong, bên trong có khách đến." Thấy Cận Thiệu Triết nhún mày, vẫn bất động thanh sắc như thế, cô lại tiếp tục: "Ông ấy nói, ông ấy là cha của cậu....."

Cận Thiệu Triết vốn đang nở nụ cười trên môi, thoáng chốc đã cứng lại, lời nói này của Ôn Thuần giống như sấm dậy đất bằng "Oành" một tiếng khiến đầu cậu nổ tung.

Sự trầm mặc bắt đầu lan dần trong không khí, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống càng khiến tâm tình Cận Thiệu Triết thêm bất ổn, cậu buông lỏng cánh tay Ôn Thuần ra, rồi lại bất giác nắm chặt thành quyền, sắc mặt trầm xuống, lập tức đẩy cửa quán ra bước vào trong.

Ôn Thuần cũng định bước vào theo, lại cảm thấy mình ở đó dường như cũng không hay cho lắm, đành ngồi xuống chiếc ghế ngay tại cửa, thỉnh thoảng lại nhìn vào bên trong xem xét, chuẩn bị tư thế nếu thấy có chuyện gì không đúng sẽ vọt vào ngay. Bởi vì cô rất thấu hiểu, người cha chưa từng gặp mặt kia chính là khúc mắc trong lòng Cận Thiệu Triết.

Một người đàn ông đang ngồi trên sofa, khoảng chừng năm mươi tuổi, những nếp nhăn như che kín gương mặt phong sương, nhưng thần thái rạng rỡ khiến người ta vẫn có thể nhìn ra được vẻ tuấn lãng khi còn trẻ của người này. Nếu nhìn kĩ, quả thực Cận Thiệu Triết và ông ta cũng có vài phần tương tự.

Cận Thiệu Triết cảm thấy ông ta có chút quen mặt, lại không nghĩ ra được đã gặp ở nơi nào. Người kia vừa thấy cậu đã vui mừng đứng dậy bước đến, đang muốn giữ lấy cậu. Cận Thiệu Triết thối lui từng bước, khuôn mặt lạnh lùng, không nói một lời, không khí vô cùng xấu hổ.

"Chúng ta, chúng ta đã gặp nhau rồi, hôm chủ nhật triển lãm thiết kế kiến trúc....." Người đàn ông chà chà xát xát đôi tay, chậm rãi nói từng chữ, thanh âm có chút tang thương, trầm khàn.

Đáng tiếc Cận Thiệu Triết vẫn lạnh lùng nhìn ông ta, ánh mắt sắc như dao. Nghe ông ấy nói vậy, cậu đã nhớ lại, người này tên là Hứa Phong, là tổng giám đốc một công ty bất động sản.

"Thiệu Triết, ta là cha của con, thật sự, mẹ con _ Tổ Lan là..... của ta....." Hứa Phong còn chưa nói hết, Cận Thiệu Triết đã cười lạnh đánh gãy lời ông.

"Mong ông tôn trọng người đã khuất một chút, không cần gọi tên thân mật như vậy. Còn nữa, cho tới bây giờ tôi vốn không có cha, ông nhận sai người rồi, mời về cho." Cha? Trong từ điển của cậu vốn không có từ này! Hơn nữa ông ta dựa vào cái gì mà nói mình là con của ông ấy chứ?

Hứa Phong thấy cậu lạnh nhạt xa cách như vậy, không khỏi nở nụ cười khổ, không thể trách nó được, tất cả đều là do mình tạo nghiệt.

Ngày đó tại buổi triển lãm, khi giáo sư Lâm giới thiệu cậu thanh niên này với ông, Hứa Phong đã cảm thấy rất đối quen thuộc, sau lại nghe bạn bè nói đùa nhỏ này quả thực rất giống mình thời trẻ, trái tim Hứa Phong lập tức như bị treo lên, hơn nữa cái tên ấy quá quen thuộc, đoạn trí nhớ phủ đầy bụi hơn hai mươi năm kia đột nhiên được mở ra, ào ào trút xuống. Rất nhiều việc, chỉ cần tốn chút thời gian đi thăm dò, thì rất dễ dàng tìm ra manh mối.

Cận Tổ Lan, một người con gái như hoa lan trong u cốc, một người khiến ông nhớ đến cả đời, nhưng ông đã phụ nàng.

Chỉ là ông ngàn vạn lần không nghĩ tới, lúc đó bọn họ lại có một đứa con trai. Nhưng tìm thấy nó rồi, lại không có thân phận mà nhận con mình.

"Cái tên Thiệu Triết này vốn là do cha đặt. Năm đó cha và mẹ con có ước hẹn với nhau, tương lai nếu sinh đứa nhỏ, nếu là con trai thì gọi là Thiệu Triết, còn là con gái thì đặt là Thiệu Tinh, nếu con không tin, cha có thể cùng con đến bệnh viện xét nghiệm DNA!" Hứa Phong cấp bách nắm lấy tay Cận Thiệu Triết.

Cận Thiệu Triết lạnh lùng hất tay ông ra, sắc mặt lãnh khốc: "Điều này không quan trọng! Cũng không liên quan gì đến tôi hết. Chúng tôi còn phải làm ăn buôn bán, mời ông mau mau rời đi!" Cậu lạnh giọng hạ lệnh đuổi khách.

Hứa Phong thấy không khí căng thẳng như vậy, cũng đoán biết đứa nhỏ này ngay lập tức cũng sẽ không nhận mình, ánh mắt nóng bỏng bắt đầu nguội lạnh mà ảm đạm xuống, nặng nề thở dài: "Cũng đúng, là do cha quá vội vàng, ít hôm nữa lại đến tìm con sau....."

"Tôi sẽ không gặp lại ông nữa!" Cận Thiệu Triết rống giận, bàn tay nắm chặt đến nỗi gân xanh, con thịnh nộ bên trong như muốn bùng phát.

Ôn Thuần chờ Hứa Phong rời đi mới bước vào, lại bị bộ dạng cuồng nộ của Cận Thiếu Triết dọa cho hoảng sợ, đây có lẽ là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu ấy như vậy. Ôn Thuần cũng không biết nói lời gì an ủi Thiếu Triết, chỉ biết hỏi: "Thiếu Triết..... Cậu, cậu có sao không?"

Nghe thấy giọng nói mềm nhẹ của Ôn Thuần, thần kinh căng thẳng của Cận Thiếu Triết lập tức dần ra, cả người vô lực ngã vào người cô, găt gao ôm lấy cô, giống như con thú bị thương thống khổ kêu lên: "Tại sao chứ? Nếu đã từ bỏ tôi và mẹ, tại sao còn muốn xuất hiện?" Khuôn mặt trắng nõn của cậu ướt đầm nước mắt, toàn bộ áp lực, thống khổ bao lâu nay dường như muốn phóng xuất ra hết.

Đàn ông không phải không rơi lệ, chỉ là chưa chạm tới mức thương tâm mà thôi.

Cậu nhớ rõ trước đây khi còn chưa hiểu chuyện, vẫn luôn thường xuyên hỏi mẹ cậu rằng cha mình ở nơi nào, khi đó mẹ cậu luôn trầm mặc không lên tiếng, chỉ ôm cậu khóc rồi lại khóc. Sau đó, cậu học hành chăm chỉ, chỉ cần mẹ không khóc nữa, không có cha cũng chẳng sao. Dần dần, cậu cũng biết được, mẹ mình là vì kiên quyết sinh ra mình nên mới bị mọi người trong nhà đuổi đi, bị người ngoài chỉ trích. Vì nuôi dưỡng cậu, hai tay làm việc nặng nhọc lâu dần thành tật, cậu cũng nghĩ đến làm việc giúp đỡ mẹ mình giảm bớt gánh nặng, nhưng tuổi nhỏ căn bản là bất lực.

Người kia nếu thực sự là cha mình, thì từ sớm đã ở đâu?

Bàn tay Ôn Thuần không ngừng vỗ vỗ gáy Thiếu Triết, như lặng lẽ tiếp thêm dũng khí cho cậu.

Trong lòng cô cảm khái vô cùng, cả hai người, đều là khát khao tình thương mà không thể có, đây cũng coi như một loại duyên phận đi.

Kể từ ngày đó, chỉ cần có thời gian là Hứa Phong lại đến trường học tìm Cận Thiếu Triết, nhưng cả khuôn viên trường rộng lớn như vậy, có đến bốn công ra vào, muốn tìm một người cũng không phải dễ. Dần dần, Hứa Phong cũng biết được, chỉ cần đến cửa hàng hoa, vài lần thì sẽ có một lần gặp được cậu, cho nên đã từ từ cải biến phương pháp. Hơn nữa, Ôn Thuần thiện lương cũng không làm ra chuyện như đuổi khách gì gì đó, Thiếu Triết cũng chỉ đành ngậm đồng ý với cô, chỉ là cậu vẫn luôn châm chọc khiêu khích ông như trước, chưa từng dành cho ông vẻ mặt để nhìn bao giờ.

Hứa Phong cũng không để ý, tự giác hiểu được chính mình đã thiếu nợ mẹ con họ rất nhiều, không có cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hoa gạo

Hứa Phong ân cần khuyên bảo: "Thiếu Triết, con không cần phải suy nghĩ nhiều vậy nữa, cơ hội tốt như thế, cứ buông tha thì rất đáng tiếc!" Nếu không phải ông đến đại học J thăm ông bạn già thì còn không biết đến đứa con ngốc nghếch này lại buông tha cho cơ hội xuất ngoại du học thế này.

Cận Thiếu Triết nhướn mi, không kiên nhẫn mà nói: "Tôi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi, tôi còn có buổi thảo luận nữa, đi trước." Cho đến bây giờ cậu vẫn không thể buông lỏng bản thân mà thừa nhận Hứa Phong, mặc kệ là có gì bất đắc dĩ, mặc kệ là ai đúng ai sai, ông ta rời bỏ mẹ con cậu là sự thật, đây là khiếm khuyết thế nào cũng không thay đổi được, cho nên cậu không cần một người "cha" vô nghĩa xuất hiện, đến dạy mình xem nên lựa chọn thế nào.

Hứa Phong khuyên bảo không thành, vội vàng giữ chặt tay cậu, thốt lên: "Con không muốn đi có phải là vì cô gái tên Ôn Thuần kia không?" Ông càng nghĩ lại càng thấy đúng như thế, quan sát bao ngày nay, ông cũng nhìn ra chút manh mối, sự quan tâm của Thiếu Triết đối với Ôn Thuần cũng không đơn giản là đối với bạn bè bình thường.

Khuôn mặt Cận Thiếu Triết nóng lên, thẹn quá thành giận giật tay Hứa Phong ra, giọng nói lạnh băng: "Chuyện nào ra chuyện ấy, ông đừng có đổ lỗi tại người này người nọ!"

Vốn dĩ Hứa Phong cũng chỉ là dự đoán, hiện tại nghe lời cậu nói, trong lòng cũng chắc đến bảy tám phần. Ông cũng biết năm đó ít nhiều cũng nhờ cô bé Ôn Thuần thiện lương này giúp đỡ con mình, Thiếu Triết mới có được thành tích ngày hôm nay, cho nên ông cũng không có ý nghĩ phản đối điều gì, chỉ là cảm thấy cơ hội này khó mà có được, dù nói thế nào cũng không nên từ chối.

Hứa Phong kiên nhẫn phân tích: "Cha cũng không phải là ngăn cản chuyện yêu đương luyến ái của con, chỉ là lần này giáo sư Lâm nói, vị giáo sư bên Anh quốc kia cũng rất thích con, ông ấy không dễ dàng thu nhận học trò, lần này đúng là cơ hội ngàn năm một thuở, sao lại có thể nói không cần là không cần ngay được?"

Không nói đầu xa, gần đây nhất kiến trúc sư mới nổi Đàm Hạo, cũng là sinh viên được giáo sư đề cử đi du học, mới về nước đã có không biết bao nhiêu công ty lớn nhỏ mời chào, điều kiện đãi ngộ anh ta hoàn toàn được phép nêu ra. Nhưng Đàm Hạo đều từ chối hết cả, tự mình lập một công ty kiến trúc, tiến triển không tồi.

Trong lòng Hứa Phong tính toán, tuy rằng gia đình mình không phải là tập đoàn tài chính to lớn, nhưng cũng có thể giúp Thiếu Triết mở một công ty nhỏ, là ấy nấy cũng được, là bồi thường cũng tốt, tóm lại, ông chỉ hi vọng con mình mọi sự đều tốt đẹp. Nhưng khi đó ông không nghĩ được, cái Cận Thiếu Triết cho rằng "tốt đẹp" với định nghĩa "tốt đẹp" của ông là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng.

"Ông rành rồi để ý được nhiều chuyện như thế, không bằng dành chút thời gian trông nom vợ mình đi, đừng để cho bà ấy cứ hai ba ngày lại chạy tới nơi này làm phiền tôi, ông nói cho bà ta biết, tôi đối với tài sản nhà các người không có hứng thú, sẽ không đi tranh giành mấy thứ đó đâu, bảo bà ta không cần phí tâm sức!" Cận Thiếu Triết như nhớ tới chuyện gì không vui, nghiêng răng nghiêng hời hờ lạnh.

Hứa Phong quá sợ hãi, khẩn trương truy vấn: "Cái gì? Con nói Phương Mai đến tìm con sao? Khi nào vậy?"

Năm đó cha ông tung tin bệnh tình nguy kịch lừa ông về nhà, kết quả là ông thoát không nổi, đến khi ông phát hiện chuyện này chỉ là một âm mưu thì đã quá muộn rồi, Tổ Lan đã rời đi. Sau đó, ông đi tìm rất lâu cũng không tìm được bà, qua hai năm mới bị gia đình cứng rắn ép buộc cưới người vợ hiện tại là Phương Mai, sinh được một đứa con gái.

Khóe miệng Cận Thiếu Triết châm chọc nở một nụ cười lạnh: "Tóm lại ông hãy quản chuyện nhà của mình cho tốt đi, chuyện của tôi không cần ông quan tâm, còn nữa, chuyện tôi được đề cử ông đừng có nói cho Tiểu Thuần biết, đừng gây thêm sóng gió nữa." Nói xong, Cận Thiếu Triết cũng không thèm để ý đến Hứa Phong mà bước về phía phòng làm việc của giáo sư Lâm.

Hứa Phong nhìn bóng dáng con dần đi xa, cúi đầu thở dài.

Hai người bọn họ không nhìn thấy, Ôn Thuần đứng ở một bên im lặng đã lâu. Cô vốn là muốn đem đi động Thiếu Triết để quên mang đến trường cho cậu, không nghĩ lại nghe được cuộc nói chuyện thế này.

Đi Anh quốc du học sao? Vì sao lại không cho cô biết?

Buổi tối, cơm nước xong xuôi, Ôn Thuần bỗng nói bóng nói gió hỏi dò: "Thiếu Triết, sang năm cậu tốt nghiệp rồi, đã có kế hoạch gì chưa?"

Cận Thiếu Triết đang thu dọn bát đĩa, ngẩng đầu nhìn cô một chút: "Tại sao lại đột nhiên hỏi như vậy?"

Ôn Thuần thuộc loại người trong lòng có quỷ mặt tất sẽ đỏ, ánh mắt nhanh chóng nhìn sang TV che giấu xấu hổ, thuận miệng hỏi: "Không có gì, tôi hôm nay xem tin tức thấy ở hội chợ việc làm, có hàng vạn sinh viên tham gia tuyển dụng kia, trong hoàn cảnh tài chính khó khăn thế này, nguy cơ thất nghiệp cũng cao, những trường hợp như thế không thiếu. Cho nên chỉ muốn hỏi xem cậu có tính toán gì không, dù sao cũng phải phòng ngừa chu đáo một chút." Cô tự cho đây là lý do thoái thác vô cùng hoàn mỹ, trong lòng âm thầm tự giơ ngón cái lên hưởng ứng bản thân.

Nào biết Cận Thiếu Triết phản công, cười trêu chọc cô: "Chị cảm thấy tôi.... Sẽ không tìm nổi việc sao?"

Ôn Thuần nhất thời á khẩu, hận không thể nuốt mất cái lưỡi mình đi, cô hoàn toàn quên mất từ khi Cận Thiếu Triết học năm thứ ba đoạt được giải thưởng lớn kia, đã có biết bao nhiêu công ty mời cậu về làm việc, làm sao mà cần cùng người khác tranh giành đi phỏng vấn chứ? Quả là gây ông đập lưng ông rồi..... Cô bất đắc dĩ hắc hắc ngáy ngời cười hai tiếng: "Chuyện này, thật ra là..... tôi thuận tủy chỉ là quan tâm thôi mà." Thực tế trong lòng cô hi vọng Thiếu Triết sẽ nói ra chuyện đi du học kia, nhưng lại không biết nên mở miệng hỏi như thế nào.

Cận Thiếu Triết đi đến trước mặt cô, ngồi xếp bằng xuống, thân nhiên nói: "Tôi biết là chị quan tâm đến tôi, yên tâm đi, tôi đều đã có kế hoạch chu toàn hết rồi, chỉ chờ làm xong luận văn tốt nghiệp, có mấy công ty điều kiện cũng không tồi, tốt nghiệp ra trường là có thể tùy tiện chọn nơi nào cũng được."

Ôn Thuần nhìn cậu đang tươi cười như sao sáng, mấp máy môi định nói cái gì, rốt cuộc cũng vẫn không nói lên lời.

Sau khi Cận Thiếu Triết rời đi, cô nhanh chóng tắm rửa rồi lên giường, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, bỗng nhiên nhớ tới lời nói ý vị thâm trường của Nhã Huệ, Quả nhi nhà cậu, quả thật là Quả nhi nhà.

Hiện tại, hình như cô đã thật sự hiểu được là ý tứ gì rồi.

Bỗng dưng đi động đồ chuông, là Tư Hiền: "Nha đầu, đang làm gì thế? Ngày mai có rảnh hay không?"

"Ngày mai Thiếu Triết có tiết học, tớ phải ở lại cửa hàng, có chuyện gì sao?"

"Vậy cậu xả thân vì bạn hữu một lần đi, ngày mai ngừng buôn bán một buổi, theo tớ đến tiệm áo cưới."

"Đến cửa hàng áo cưới làm gì?" Ôn Thuần vẫn còn nghĩ đến chuyện của Thiếu Triết, đầu óc còn hỗn loạn.

Tư Hiền tức giận nói: "Thật là không có ý nghĩa gì hết, chẳng lẽ tớ nói như vậy còn không hiểu sao? Hôm nay Bằng Vũ cầu hôn tớ, bọn tớ tính đến đầu năm sau sẽ đính hôn trước, cho nên tớ nghĩ phải rèn sắt khi còn nóng, ngày mai phải đi xem gần đây lưu hành kiểu áo cưới thế nào?"

Ôn Thuần kinh ngạc kêu lên: "A? A..... cầu hôn? Các cậu sắp kết hôn?"

"Ừ." Tư Hiền ở đầu dây bên kia vẻ mặt hớn hờ, có lẽ cả đêm nay sẽ cười không ngậm miệng được mất.

"Chúc mừng hai người nha! Được, ngày mai sẽ không buôn bán gì hết, tớ cùng cậu đi!"

"Tốt, cứ quyết như vậy nha, ngày mai tớ đến đón cậu, không gặp không về."

Ôn Thuần giúp Hạ Tư Hiền thử áo cưới suốt cả buổi chiều, nhìn khuôn mặt bạn tốt tràn đầy ý cười hạnh phúc, cô cũng vui vẻ theo, dù sao dắt tay nhau bước vào phần mộ hôn nhân, gần nhau cả một đời, cũng cần dùng khí rất lớn nha.

"Tiểu Thuần, Tiểu Thuần?" Tư Hiền đứng trước mặt Ôn Thuần khua khua tay qua lại.

Ôn Thuần hồi phục lại tinh thần, nhìn bộ áo cưới màu ngọc trai trên người Tư Hiền, thẳng thắn khen: "Bộ này không tồi, rất được nha, làm tôn làn da trắng của cậu."

"Tớ cũng cảm thấy thế, so với mấy bộ trước thì đẹp hơn hẳn." Tư Hiền kéo kéo tà váy đứng trước gương xoay đi xoay lại.

Ôn Thuần dường như nghĩ tới điều gì đó, do dự một chút liền mở miệng hỏi: "Tư Hiền, nếu cậu và Băng Vũ còn chưa có xác định quan hệ gì với nhau cả, mà anh ấy lại vì cậu mà từ bỏ một cơ hội rất quan trọng, đó có phải là biểu hiện anh ấy rất thích cậu hay không?" Cô đặt ra một giả thiết hỏi Tư Hiền.

Tư Hiền có chút kinh ngạc: "Sao cậu lại hỏi vậy?"

Ôn Thuần không được tự nhiên thúc giục cô: "Cậu cứ nói cho tớ biết đi đã!"

Tư Hiền ngồi xuống bên cạnh Ôn Thuần, nhìn mình trong gương, cười nói: "Cũng có thể nói là như vậy. Các cậu không phải là vẫn thắc mắc tại sao tớ và anh ấy rõ ràng là nước lửa bất dung, là cấp trên cấp dưới quan hệ mà sau đó lại đột nhiên trở thành người yêu sao?"

Thấy Ôn Thuần mạnh mẽ gật đầu, cô lại tiếp tục nói: "Ngày đó vốn dĩ có một khách hàng rất quan trọng, có ảnh hưởng đến sự sinh tồn hàng ngàn người. Kết quả ngày đó tớ lại phát sốt, tại buổi hẹn lại không xuất hiện, khi đó anh ấy gọi điện thoại cho tớ còn đang nổi giận, sau khi biết tớ bị bệnh lại lập tức người giận chạy tới nhà tớ, tớ lúc ấy còn hỏi, ‘Sao anh lại đến đây?’, anh ấy cũng chỉ ngây ngốc mà nói, ‘Vừa rồi hoảng quá, cái gì cũng quên mất.’ Nghe thế, tớ vô cùng cảm động, sau đó, liền thuận lý thành chương mà ở bên nhau, cậu nói xem như thế không phải thích thì là cái gì?"

Ôn Thuần nghe rất chăm chú, câu nói cuối cùng kia của Tư Hiền khiến cô trầm mặc, không phải thích thì là cái gì?

Nếu đúng như lời của cha Thiếu Triết nói, cậu ấy không đi Anh quốc là vì mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Hải dụ hồng

(Họ: Araceae Tên tiếng Việt: Loa Kèn, hoa Thủy Vu, hoa Hải dụ,

Tên tiếng Anh: Calla Lily, Calla, Trumpet.

Xuất xứ từ Nam Phi, Ethiopia, Calla là một thành viên trong gia đình thực vật hoa kèn. Hoa biểu tượng cho sắc đẹp lộng lẫy, thường hiện diện trong bó hoa cầm tay của cô dâu. Nó được yêu thích vì những cánh hoa trắng như tuyết dễ thương, chiếc lá xanh to bản và nhất là mùi hương dịu. Calla cũng có nhiều màu khác nữa như hồng, vàng, cam)

Ôn Thuần thu dọn mấy chậu hoa có người ta mới mang đến đặt lên hết trên giá, quay đầu lại liền nhìn thấy Cận Thiếu Triết ngồi ở sô pha tập trung tinh thần nhìn chăm chăm lá thư trong tay, thỉnh thoảng nhăn mặt nhíu mày hoặc lại lấy tay nhu nhu huyết thái dương, trong mắt tràn ngập ủ rũ.

Bình thường các sinh viên tập trung khổ cực học tập vẫn luôn kèm theo rất nhiều hoạt động giải trí để có thể thả lỏng bản thân một chút, nhưng Cận Thiếu Triết thì mỗi ngày ngoài việc duy trì tiến độ học tập, còn cố gắng giúp việc ở cửa hàng, căn bản chẳng có bao nhiêu thời gian để nghỉ ngơi.

Ôn Thuần thất thần nhìn khuôn mặt tuần tú của Thiếu Triết, có chút hoảng hốt, còn nhớ rõ ngày mưa hôm đó, cậu ngồi im lặng trước cửa hàng hoa của mình, chính là bất lực như vậy, cô độc như vậy, mà gần gũi bốn năm cậu đã trưởng thành lên không ít, trở nên tao nhã, mê người, nổi tiếng, hấp dẫn, nếu còn để cậu ở lại cửa hàng hoa này thì quả thực chính là lãng phí nhân tài.

Cô thờ dài, chậm rãi bước đến, vỗ vai cậu thấp giọng mà nói: "Thiếu Triết, hay là cậu lên lầu nghỉ ngơi một chút đi, hôm nay cũng không phải ngày nghỉ, không có bao nhiêu khách đâu, tôi có thể ứng phó được."

Cận Thiếu Triết vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu của Ôn Thuần, liền nở nụ cười: "Tôi chỉ tập trung vào chuyện ở trường cũng đủ bận rộn rồi, khó có được thời gian rảnh ở cùng giúp chị một chút, còn muốn đuổi người ta đi sao?"

Ánh mắt chăm chú của cậu khiến cho Ôn Thuần cảm thấy dường như cậu đang muốn thu hình ảnh của mình lại vào trong đôi mắt sáng ngời kia, khuôn mặt cô hơi ửng đỏ, lại nhắm mắt nói thầm: "Ai muốn đuổi đi chứ? Muốn ngồi bao lâu thì cứ ngồi bấy lâu đi!" Lại nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Thiếu Triết, cô quay người bước nhanh đến quầy tính tiền, mượn việc tính toán để che giấu trái tim đang đập thình thịch của mình.

Cận Thiếu Triết rất thích cô không che giấu được cảm xúc trước mặt cậu như thế, bởi vì như vậy có thể khiến cậu có cảm giác khoảng cách giữa hai

người thực sự rất rất gần. Trong lúc cậu vô tình nhìn ra ngoài cửa, nhìn thấy người lui tới trên đường đều mặc hàng lớp áo, cũng chuẩn bị rét đậm đến rồi, mà nguyên nhân trời qua, sinh nhật cô ấy cũng sắp đến.(nguyên nhân: ngày đầu năm, tức mừng một tết âm lịch, TQ cũng như mình),

Khỏe môi cong lên, nở nụ cười yếu ớt: "Cũng sắp đến sinh nhật chị rồi, có nghĩ đến việc chúc mừng thế nào hay không?"

Khuôn mặt Ôn Thuần vẫn còn nóng, đến khi ý thức được cậu đang hỏi mình cái gì, thì đã sảng giọng: "Cậu có cần phải lúc nào cũng nhắc nhở tôi là đang nhanh chóng già thêm một tuổi hay không?"

Cận Thiệu Triết thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, trong lòng hơi hơi động: "Không bằng chúng ta thừa dịp này đi du lịch đi?"

"A?" Ôn Thuần bị đề nghị này của cậu làm cho kinh ngạc, cảm như sắp rớt xuống đất, ánh mắt mở to, miệng lắp bắp lắp lại một lần nữa: "Du lịch? Tôi, tôi và cậu sao?" Điều khiến cho cô không ngờ nhất là, cô lại động tâm, thứ tâm tình mong chờ không yên này quả là rối loạn, thực sự rối loạn.

"Không phải tôi và chị thì còn ai vào đây nữa? Chị có chỗ nào rất muốn đến hay không? Khóa học của tôi cũng xong rồi, thi cử cũng xong cả rồi, cuối tuần này là có thể được nghỉ một tuần." Cận Thiệu Triết trêu tức chăm chú nhìn cô.

Vốn tính là đi vào lúc nghỉ hè, nhưng cậu vẫn không định ra phương hướng cho đề tài nghiên cứu kia được, không thể nào thoát ra nổi, sau đó lại có chuyện người kia nữa, nên đã bỏ lỡ như thế. Gần đây cậu đã cố gắng đẩy nhanh tốc độ hoàn thành những việc còn lại, dư ra được một tuần này có thể cùng cô ấy đi chỗ nào đó gần đây được, không phải là ngày nghỉ lễ gì, cũng sẽ không phải chen chúc với ai cả. Về phần muốn đưa cô đến Lệ Giang, khả năng phải hoãn kế hoạch đó lại, bởi vì trước tết cậu còn muốn đi cùng giáo sư Lâm đến một cuộc hội thảo nghiên cứu ở thành phố khác, cho nên nghỉ đông cũng coi như là không nghỉ.

Ôn Thuần theo bản năng lui về phía sau mấy bước, vừa lắc đầu rồi lại gật đầu, cũng không biết nên trả lời thế nào nữa, kinh ngạc nhìn lại cậu, đôi mắt đen láy ngao ngễ nhìn cô không chớp. Cô lại càng khốn quẫn, hai má hây hây đỏ như uống rượu, khẽ cắn môi áp ứng trả lời: "Vậy, vậy muốn đi đâu?" Lời vừa thốt ra khỏi miệng cô liền hận không thể cắn lưỡi tự sát, nói như vậy có khác nào mình đã đáp ứng người ta rồi?

Cận Thiệu Triết cười cười, nhàn nhã hỏi cô: "Hay là đến thị trấn gần đây du ngoạn vài ngày? Vài năm nay chị cũng không có ra ngoài vui chơi gì rồi, vừa dịp này có thể giải sầu, hơn nữa chị không cần lo lắng chuyện trong cửa hàng, ở trường tôi có cậu em dưới khóa đang muốn tìm việc tạm thời, để cho cậu ta đến trông giúp vài ngày cũng không có vấn đề gì." Cậu đã an bài đâu vào đấy hết cả rồi, còn ngăn chặn cả đường lui của Ôn Thuần rồi, hiểu rõ về Ôn Thuần có ai bằng Cận Thiệu Triết chứ?

"Vậy được rồi." Ôn Thuần trầm mặc một lúc rồi rốt cục cũng nói ra.

Vài ngày sau, Ôn Thuần cũng bề bộn nhiều việc, nào là đến công ty du lịch lấy tư liệu quảng cáo, nào là lên mạng tìm tòi tin tức về các địa điểm du lịch quanh đây, trong lòng tràn đầy chờ mong cuộc du hành này. Cô biết trong lòng mình đã có chút gì đó không an phận dần dần lên men, ngay cả chính bản thân cô cũng không quản thức nổi, hoặc cần bản là, cô không nghĩ muốn quản nữa rồi.

Ôn Thuần ngồi trước bàn vi tính, đang in những tư liệu tìm được trên mạng ra thì di động bỗng vang lên, nhìn màn hình là một dãy số xa lạ, cô do dự một chút rồi cũng nhận điện.

"Xin chào....."

.....

Rốt cục cũng đến ngày đi du lịch.

Cận Thiệu Triết để ý phát hiện thấy Ôn Thuần có điểm không thích hợp, khuôn mặt đơn thuần của cô căn bản không giấu nổi tâm sự, rõ ràng trước đó vài ngày còn rất hưng phấn bàn bạc chuyện đi du lịch, vậy mà hôm nay ngược lại lại im lặng đến lạ kì.

Cậu nhẹ nhàng tươi cười, bước đến đối diện với cô: "Chị làm sao thế? Không phải là không muốn đi đấy chứ?"

Ôn Thuần lắc lắc đầu, có chút ảo não nhìn cậu: "Tôi không thích ngồi ô tô, sẽ nôn mửa, rất khó coi."

Vừa nghe cô nói vậy, Cận Thiệu Triết cũng yên lòng, ánh mắt nhu hòa nhìn cô: "Đến khi nào lên xe thì dựa vào tôi mà ngủ, chỉ có bốn tiếng đi xe thôi, rất nhanh sẽ tới mà."

"Ừm." Ôn Thuần cúi đầu trả lời, ánh mắt sụp xuống khiến người ta không nhìn thấy tâm tư của mình. Sau đó cũng không biết là say xe lại mỗi một đến thế, vừa lên xe đã dựa vào Cận Thiệu Triết mà ngủ mất.

Cánh tay Thiệu Triết quàng lên vai Ôn Thuần, im lặng ôm cô vào lòng, hai người gần gũi đến mức ngay cả hô hấp của người kia cũng cảm nhận rõ ràng. Cậu dựa vào ghế sau lưng, khuôn mặt có vẻ thất thần, bỗng nhiên nghĩ tới một câu nói _ vịnh viễn sánh cùng trời đất, thật sự nếu có thể ôm lấy cô như vậy cả đời, vậy còn cái gì chưa đủ nữa?

Bốn giờ đi xe, cũng giống như bọn họ bên nhau bốn năm, nháy mắt đã trôi qua.

Ôn Thuần mất mũi nhập nhèm tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt tươi cười ôn hòa của Thiệu Triết, lúc này mới nhớ tới mình còn dựa vào lòng người ta, khuôn mặt cô bất giác đỏ hồng đến tận mang tai, nhanh chóng ngồi thẳng dậy. Lén lút nhắc mắt lên nhìn cậu, Thiệu Triết vẫn đang mỉm cười, ánh mắt lấp lánh mừng vui, thâm thúy yên tĩnh như biển sâu, trong phút chốc khiến cô nhìn đến mê man.

Cận Thiếu Triết cười cười, lôi kéo Ôn Thuần còn đang mơ mơ màng màng bước vào khách sạn đã đặt phòng trước đó, thu xếp mọi thứ xong xuôi hết mới bắt đầu đi du ngoạn thị trấn nhỏ.

Về đêm, thị trấn nhỏ ở Giang Nam có một vẻ phong tình khác biệt, chiếc thuyền nhỏ kiểu cổ xưa bên dưới cầu đá hình vòm, hai bên bờ con sông nhỏ là những dãy đèn lồng đỏ thắm lung linh, bóng đèn in xuống làn nước, mờ ảo mà lại rạng rỡ.

Người hướng dẫn viên đã nói ở phía tây trấn nhỏ, dưới tàng cây hòe già, buổi tối sẽ có một sân khấu kịch nhỏ. Bọn họ ăn xong cơm chiều liền hứng trí tung bừng mà chạy đến góp vui. Cận Thiếu Triết sợ Ôn Thuần lạc đường nên dọc đường đi vẫn luôn nắm chặt tay cô, Ôn Thuần chỉ hơi giật mình nhưng cũng không phản đối, chỉ cảm thấy sự ấm áp từ bàn tay cậu chậm rãi truyền đến trái tim cô.

Cả buổi tối, cô cũng không để ý đến nội dung buổi kịch là gì, chỉ nhìn sân khấu xuất thần, trong lòng đầy tâm sự.

Cận Thiếu Triết đều nhìn thấy hết, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng nắm chặt tay cô.

Phóng danh nhân chỗ ở cũ, bơi lội hương, tham hoa đào ỏ, học canh củi..... Vậy ngày đó, dường như bọn họ đã thử qua tất cả các trò chơi ở nơi này rồi.

"Ai nha, cậu làm cái gì vậy?" Ôn Thuần hồn dỗi gào to, thì ra là Cận Thiếu Triết cầm một chiếc áo choàng gấm thủ công khoác lên vai cô.

"Đừng cời ra, nhìn rất đẹp. Cứ khoác như vậy đi, có thể ấm hơn một chút." Ánh mắt cậu ôn hòa nhìn cô, còn cẩn thận giúp cô sửa sang lại chiếc áo cho ngay ngắn, rồi mới xoay người trả tiền cho người bán hàng.

Ông chủ vui sướng hải lòng nhận tiền, còn tươi cười mà nói: "Chàng trai trẻ ánh mắt rất tinh tường nha, áo choàng này rất phù hợp với bạn gái cậu nha, rất tôn màu da!"

Đây vốn dĩ cũng là nói nói nịnh, nhưng Ôn Thuần nghe thấy hai chữ "Bạn gái" kia lại chợt giật mình, tâm sự kìm nén mấy ngày nay lại chợt trỗi dậy, trong lòng nặng nề vô cùng.

Khuôn mặt Cận Thiếu Triết có chút đỏ hồng, chậm rãi bước đến trước mặt cô, dường như muốn biểu đạt điều gì đó, lại có chút khản trương mở miệng nói: "Tiểu Thuần, tôi....."

"A, bên kia có nặn tượng đất sét kia, chúng ta cùng qua xem thử đi!" Ôn Thuần nhanh chóng ngắt lời cậu, xoay người bước đi, không để cho cậu có cơ hội đem những lời trong đáy lòng nói ra.

Bởi vì cô biết, có một số việc một khi nói trắng ra, có lẽ là sẽ không có đường lui.

Nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô, Cận Thiếu Triết nắm chặt tay, rồi lại chậm rãi thả lỏng, trong tay như còn lưu giữ hơi ấm của cô..... cậu đành cười khổ, căn bản không biết làm thế nào để mở lòng cô, không ai nói cho cậu biết cả.

Ôn Thuần, tôi thích em, em có biết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thất lí hương

("Cam hoa nhài": là một danh từ riêng chỉ loại cây bụi nhỏ, lá xanh, nhiều nhánh và có một mùi thơm nồng nàn, đi xa tới 7 dặm vẫn ngửi thấy..... nên mới là "thất lí hương")

Cận Thiếu Triết phát hiện thấy có rất nhiều chuyện từ sau khi họ đi du lịch trở về đã thay đổi, khiến cho cậu không biết theo ai, không biết làm thế nào.

"Waiting for Love" phá lệ tuyển một nhân viên vừa học vừa làm, vậy nên cậu không cần phải mỗi ngày vừa hết tiết đã vội vàng chạy về giúp nữa, bóng dáng Ôn Thuần cũng thường xuyên không thấy đâu, không phải đi nông trường chọn hoa thì là ra ngoài có hẹn, dường như bọn họ một tháng chỉ gặp nhau vài lần, không hơn, lại càng không có cơ hội nghiêm chỉnh ngồi xuống nói chuyện cùng nhau.

Ôn Thuần trốn tránh rõ ràng như vậy, dù có là Cận Thiếu Triết có chỉ số EQ (chỉ số (thông minh của) cảm xúc) thấp đi nữa thì cũng hiểu được. Có điều rõ ràng là trước khi hai người bọn họ đi du lịch thì mọi chuyện vẫn tốt đẹp, tại sao đột nhiên bây giờ lại trở nên xa lạ như vậy, dường như có một dải ngăn cách vô hình giữa hai người họ, cậu liệu mạng muốn vượt qua, nhưng cô lại từng bước từng bước lui về sau, càng ngày cách cậu càng xa.

Rất nhanh đã đến tháng năm, luận văn tốt nghiệp, bảo vệ luận án, tiệc cảm ơn thầy cô, tiệc chia tay bạn bè lần lượt ủa đến, Cận Thiếu Triết bận tới mảy mòi mất, đây cũng coi như cho nhau khoảng thời gian giảm xóc, suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào, dù sao liên quan đến chuyện tương lai cũng không thể nóng vội, có lẽ chờ cậu thoát khỏi thân phận sinh viên xấu hổ này, về sau, mọi thứ sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn chẳng?

Đương nhiên, đây cũng chỉ là ý nghĩ của cậu.

Nhà hàng Phương Ngự.

Cận Thiếu Triết và vài người bạn học cùng nhau mời giáo sư Lâm đi ăn, bọn họ đều là do giáo sư Lâm hướng dẫn làm luận văn tốt nghiệp, bữa cơm này cũng coi như lễ "tạ sư", dù sao sau này tốt nghiệp rồi, bốn ba đây đó, có thể tụ họp lại cũng không biết là chuyện của năm nào tháng nào nữa. Giáo sư Lâm tuổi tác cũng đã cao nên không uống rượu, cho nên mấy người bọn họ hôm nay đều là lấy trà thay rượu, tâm tình về kế hoạch sau khi tốt nghiệp hoặc là triển vọng trong tương lai.

Ở khoa kiến trúc đại học J, có một phần ba số sinh viên sau khi tốt nghiệp sẽ giành được học bổng hoặc tự bỏ tiền để xuất ngoại du học, số còn lại không phải là lưu lại nghiên cứu tiếp, làm giảng viên thì cũng sớm đã được các công ty lớn nhỏ mời về, sớm lên kế hoạch cho công việc tương lai rồi, Cận Thiếu Triết rõ ràng là thuộc nhóm người sau, trong lòng cậu sớm đã có mục tiêu trở thành một kiến trúc sư nổi danh trong nước, trước đó vài ngày cậu đã thông qua phỏng vấn, chỉ còn chờ tốt nghiệp là lập tức có thể bắt đầu công việc. Cậu luôn cảm thấy, chờ mình ra xã hội, có được việc làm ổn định rồi, cậu và Ôn Thuần đã đứng ở vị trí ngang nhau rồi, còn vấn đề giữa bọn họ, cậu cũng không muốn tiếp tục đào sâu tìm kiếm nguyên nhân nữa.

Cận Thiếu Triết có thể coi như là người mà giáo sư Lâm thích nhất, gặp ai cũng nói đây là đệ tử đắc ý của mình, cực kì mừng vui, nhưng hiện tại sự cố chấp của cậu cũng đang khiến ông vô cùng đau đầu.

Thừa dịp Cận Thiếu Triết đang thay ông pha trà, ông lại nhin không được mà nhắc lại chuyện xưa: "Thiếu Triết này, mấy ngày hôm trước giáo sư bên kia còn gọi điện cho thầy nói chuyện, đối với bài phát biểu ở buổi thảo luận và nghiên cứu lần trước của em vẫn vô cùng hứng thú, ngụ ý là vẫn hi vọng cậu sẽ sang Anh, em không phải là vẫn còn lo lắng này nọ đấy chứ? Dù sao Trung Quốc và phương Tây văn hóa bất đồng, chúng ta làm thiết kế cũng không thể mang đi xa được, nếu biết thêm nhiều kiến thức có thể sửa cũ thành mới, có thể dung hòa được đặc điểm của Trung- Tây vào thiết kế, tương lai chắc chắn sẽ không phải nghĩ. Nếu chỉ ở lại nơi này làm một kiến trúc sư nho nhỏ thì có khác gì ngồi đây giăng nói chuyện thiên hạ chứ, không nên để mất cơ hội như thế này."

Cận Thiếu Triết có chút nghĩ ngợi, ánh mắt u ám, đạo lý giáo sư Lâm nói làm sao cậu lại không biết chứ? Chỉ là rời nơi này đi cũng đồng nghĩa với việc rời xa Ôn Thuần, cho dù một ngày kia đạt được danh lợi, nếu không có cô ấy bên cạnh thì có còn ý nghĩa gì đâu?

Cậu bèn mỉm cười nói: "Thầy Lâm, em rất hiểu ý tốt của thầy, em đồng ý với thầy sẽ suy nghĩ lại về chuyện này, được không ạ? Hôm nay cao hứng như vậy, không nên bàn chuyện đó nữa, dạ, để em mời thầy một ly!"

Giáo sư Lâm thờ dài một tiếng, bất đắc dĩ nâng chén cộng ly với cậu, đành hy vọng cậu ta thật sự sẽ nghĩ lại mà thôi.

Bữa ăn kết thúc, là Cận Thiếu Triết và Trương Vĩnh học cùng lớp phụ trách tính tiền, trong lúc chờ đợi, cậu vô tình nhìn thấy bóng dáng rất quen thuộc ngồi bên chiếc bàn gần cửa sổ, không phải Ôn Thuần thì là ai chứ?

Chỉ là khi nhìn thấy người ngồi đối diện cô, sắc mặt cậu phút chốc trầm xuống, vô cùng khó coi.

Ở bên này, Phạm Văn Đình vươn tay đến trước mặt Ôn Thuần, theo bản năng cô lùi lại trốn tránh, nhưng rồi lại nghe anh thấp giọng nói: "Cậu ta đang nhìn về bên này đó, diễn trò thì phải diễn cho thật, cô không phối hợp với tôi thì chỉ đơn thuần cùng ăn một bữa cơm làm sao có thể khiến cậu ta tin chúng ta ở bên nhau chứ."

Nghe vậy, Ôn Thuần đành phải thả lỏng bản thân, Phạm Văn Đình cẩn thận giúp cô vén lại mấy sợi tóc vào bên tai, còn nhìn cô tươi cười. Một màn này ở trong mắt người khác, cũng chỉ là những người yêu nhau thân thiết với nhau mà thôi, nhưng dưới con mắt của Cận Thiếu Triết, quả thực là không hình dung ra nổi là cảm giác gì.

Thật ra cậu cũng đoán được, Ôn Thuần gần đây liên tiếp ra ngoài hẹn hò là cùng với Phạm Văn Đình, anh ta bề ngoài tuấn lãng, lại giàu có, ôn nhu, thật là người đàn ông không tồi. Có điều, mọi chuyện rõ ràng là không nên như thế mới đúng, Ôn Thuần vừa không mang danh lợi, cũng không ham làm giàu, tại sao lại có thái độ khác thường với người như Phạm Văn Đình chứ? Là vì muốn trốn tránh mình, hay thật sự là thích anh ta?

Nghĩ đến đây, Cận Thiếu Triết nắm chặt bàn tay, tiếng khớp xương răng rắc, trong lòng có cảm giác giận dữ không hiểu nổi, mãi đến khi bạn học bên cạnh giục cậu thì mới bình tĩnh lại được, hờ hững xoay người bước đi.

Thần kinh Ôn Thuần vẫn còn căng thẳng, lại không dám quay đầu lại, chỉ có thể vui đầu ngồi ăn mà không cảm nhận được mùi vị gì hết, tâm loạn như ma. Hôm nay là chính cô có ý hẹn Phạm Văn Đình để diễn trò trước mặt Thiếu Triết, nhưng đối với kiểu người vừa nói dối đã chột dạ như cô thì diễn trò quả thật là khổ hình.

Phạm Văn Đình buồn cười nhìn Ôn Thuần, nói móc cô: "Sao thế? Lại cảm thấy hối hận rồi sao? Hiện tại đuổi theo người ta vẫn còn kịp."

Sống mãi Ôn Thuần vốn đã có chút cay cay, hiện tại bị Phạm Văn Đình nói vậy, vừa khó chịu lại vừa chua xót: "Tôi không thể làm như vậy. Cha của Thiếu Triết nói rất đúng, cậu ấy rõ ràng có thể như chim ưng sải cánh tung bay, lại bởi vì tôi mà như cánh diều buộc dây, không thể thoát khỏi, bị giới hạn trong một khoảng không gian hạn chế, chỉ làm mai một cậu ấy mà thôi."

Phạm Văn Đình thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn cô có vẻ hàm xúc mà nói: "Vậy tại sao cô lại cho rằng mình biết được cái gì mới là tốt nhất với cậu ấy?"

Ôn Thuần ngẩng đầu liếc nhìn anh: "Lời này của anh là có ý gì?"

"Chính là để cô và cậu ta công bằng nói chuyện thẳng thắn với nhau, cái gì là tốt hay không tốt, hỏi sẽ biết ngay, không cần diễn mấy trò kiểu này." Phạm Văn Đình như thấu hiểu trả lời cô.

Mỗi người một quan niệm, có lẽ có những người cam nguyện làm một cánh diều bị trời buộc, cũng không muốn làm chim ưng oai hùng không có điểm xuất phát cũng không có nơi trở về.

Phạm Văn Đình ở trên thương trường lừa gạt người ta vốn cũng là điều không xa lạ, đối với lòng người có thể nói anh đã nhìn thấu triệt để, cũng chính bởi vì như thế, cho nên một Ôn Thuần đơn thuần thiện lương lại có chút mơ hồ này mới khiến cho anh động tâm, không hề vì bề ngoài của anh, không vì sản nghiệp của anh, thậm chí ăn một bữa cơm còn bị chia đều cho rành mạch, sau đó lại nhiều lần mời, khiến anh còn nghĩ hai người bọn họ có thể phát triển thêm nữa. Chẳng nghĩ đến Ôn Thuần lại sớm nói rõ với anh, anh không phải là người cô thích, bọn họ chỉ có thể là bạn bè mà thôi.

Người ngoài vẫn luôn nói anh tình sử phong lưu, có đâu biết đây chân chân thực thực là lần đầu tiên anh theo đuổi một người con gái, thế nhưng lại bất hạnh đụng phải một tảng đá cứng ngắt? Có điều anh đã qua cái thời huyết khí phùng cương (khí huyết đang căng, sôi sục), vì yêu mà liều mạng theo đuổi rồi, cho nên cho dù thích đi nữa cũng sẽ không có sống có chết làm ra những chuyện xóc nổi nữa. Hai người cứ thuận lý thành chương (ý chỉ điều tự nhiên, hợp theo lý mà diễn ra) như vậy mà làm bạn bè của nhau, chuyện thế này cũng không phải là ước nguyện ban đầu của anh.

Lúc tính tiền, Ôn Thuần lại giành trả tiền với anh, Phạm Văn Đình vốn không có thói quen để phụ nữ trả tiền, sớm đã kí hóa đơn thanh toán rồi, nhin về mặt buồn rầu của cô, anh nhin không được hỏi lại: "Cô với 'cậu ta' ra ngoài ăn cơm cũng luôn so đo rõ ràng như vậy? Hai người luôn chia đều vậy sao?"

"Đương nhiên không phải!" Ôn Thuần không chút nghĩ ngợi đã thốt ra. Cô và Cận Thiếu Triết ra ngoài ăn thì ai trả tiền cũng không sao hết, nghĩ đến đây, cô nhất thời ý thức được thâm ý của Phạm Văn Đình khi hỏi câu này, cũng là nhắc nhở cô, thì ra bất tri bất giác cô và cậu ấy đã tuy hai mà một.

Buổi tối, ngồi trên sofa trong phòng trọ, Ôn Thuần đã vài lần cầm điện thoại lên muốn gọi cho Thiếu Triết, đúng như Phạm Văn Đình nói, bất luận thế nào cũng phải nói cho rõ ràng mới được, chỉ là cô phân vân mãi cũng không ấn nổi phím gọi đi. Trong lúc vô ý, Ôn Thuần lại ngược mắt nhìn lên giá sách, thấy mô hình DREAM HOUSE màu trắng kia, kỉ ức như cuộn phim lưu chuyển dần trước mắt, khiến trong lòng cô có chút rung động.

Có lẽ là thần giao cách cảm chăng, đột nhiên lúc này di động lại đổ chuông, là tiếng chuông giành riêng cho Cận Thiếu Triết.

Buổi tối hôm Hạ Tư Hiền đính hôn đó, bọn họ đến KTV (karaoke tivi) chúc mừng, Cận Thiếu Triết bị mọi người ép buộc hát bài "Ánh trăng nói hộ lòng tôi", Ôn Thuần đã lặng lẽ ghi âm lại sau đó đặt làm nhạc chuông, sau này bị Cận Thiếu Triết phát hiện được, trăm phương ngàn kế bắt cô thay đổi cũng không được. (Meott: giờ mới thấy đôi này thỉnh thoảng đáng yêu nha)

Cô trấn tĩnh lại rồi mới nhận điện: "Ừ."

"Khuya như vậy rồi còn chưa ngủ sao?" Giọng nói của Cận Thiếu Triết còn trầm khàn hơn so với ngày thường rất nhiều.

Thật ra cậu muốn hỏi là cô ấy với Phạm Văn Đình hẹn hò nhau về muộn đến thế sao? Nhưng cậu không nói nổi lên lời, chỉ sợ đáp án nhận được sẽ rất đa thương người.

"Đang chuẩn bị ngủ rồi, cậu có chuyện gì sao?" Ngữ điệu của Ôn Thuần vừa thản nhiên lại mang chút mong chờ.

"Thời gian gần đây tôi bận quá, không có thời gian đến cửa hàng để giúp, hay là ngày mai chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi, tôi sẽ tới tìm chị." Có một số chuyện cậu cảm thấy nên nói cho rõ ràng, cứ không minh bạch như vậy, khiến bất cứ ai cũng không dễ chịu.

"Được rồi, tôi chờ cậu."

Một đêm không mộng寐.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Cây hoa cát cánh

(Cát cánh hay kết cánh, kết ngạnh (danh pháp khoa học: *Platycodon grandiflorum* hay *Platycodon grandiflorus*, đồng nghĩa: *P. autumnale*, *P. chinense*, *P. sinensis*) là một loài thực vật có hoa sống lâu năm thuộc họ Hoa chuông (Campanulaceae) và có lẽ là loài duy nhất trong chi *Platycodon* [1]. Nó có nguồn gốc tại khu vực đông bắc châu Á (Trung Quốc, Đông Siberi, Triều Tiên và Nhật Bản) với các hoa lớn màu xanh lam, mặc dù các thứ (biến chủng) có hoa màu trắng hay hồng cũng được trồng.

Rễ cát cánh (*radix platycodi*) được sử dụng trong y học cổ truyền khu vực châu Á để làm chất kháng viêm để điều trị các chứng ho, viêm phế quản, viêm amidan, viêm họng, trừ đờm và chống cảm lạnh)

Ôn Thuần và Cận Thiếu Triết ngồi im lặng đối diện nhau như vậy, vẫn cứ trầm mặc không nói gì, ngay cả không khí xung quanh cũng dần đông lạnh cả

rồi.

"Tôi....."

"Tôi....."

Hai người họ chột đồng thời mở miệng, nhìn nhau một cái rồi lại ăn ý dừng lại nhường cho đối phương lên tiếng trước.

Cuối cùng vẫn là Ôn Thuần phá vỡ sự yên lặng trước: "Nghe nói cậu sắp bảo vệ luận án tốt nghiệp? Chuẩn bị thế nào rồi, có gấp gáp quá hay không?"

"Ừm, cũng chuẩn bị gần xong rồi, chắc là không có vấn đề gì." Cận Thiếu Triết vẻ mặt rất thản nhiên, nhưng ánh mắt nhìn Ôn Thuần lại sáng rực, sâu thẳm.

"Ha ha, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Tôi còn nhớ năm đó khi tôi chuẩn bị bảo vệ luận án, mấy buổi tối trước đó còn khấn trương đến không ngủ được, cuối cùng cũng vác đôi mắt gấu trúc đến hội trường." Ôn Thuần cũng hiểu được bản thân mình ngốc nghếch, cậu ấy lợi hại như vậy, làm sao có thể lo lắng mấy chuyện nhỏ nhặt này được?

Cận Thiếu Triết vẫn âm trầm như thế một chút, sau đó chột chậm rãi hỏi: "Chị... chị gần đây bận rộn lắm sao? Mấy lần tôi đến cửa hàng cũng không thấy chị ở đó."

Ôn Thuần bỗng ngẩn ra, đột nhiên không biết phải trả lời như thế nào, Phạm Văn Đình nói cô không thể nói dối người khác, vì người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu lòng cô rồi, cuối cùng cô cũng chỉ có thể ngượng ngừng trả lời: "Ừm, đúng là có chút việc."

Thân thể Cận Thiếu Triết phút chốc cứng đờ, không tự chủ được nhớ đến ngày hôm qua một màn ân cần giữa cô và Phạm Văn Đình kia, lí trí và sự thông minh trứ danh thường ngày dường như đang đình trệ, cậu nhìn không được mà hỏi cô: "Tiểu Thuần,... chị đang yêu sao?" Giọng nói cậu khàn khàn xúc động, dường như rất khó khăn mới thốt ra nổi.

Ôn Thuần không nghĩ đến cậu ấy lại hỏi trực tiếp như thế, hai bàn tay nắm chặt cốc cà phê, dường như làm thế có thể cho cô thêm chút can đảm, không biết ma xui quỷ khiến thế nào cô liền gật đầu: "Ừ."

Một âm thanh vô cùng đơn giản này lại đủ để phá hủy toàn bộ thành trì kiên cố trong lòng Cận Thiếu Triết. Khuôn mặt cậu căng thẳng, cười mà như không cười nói với cô: "Tôi thật sự muốn chúc mừng chị."

Ôn Thuần hơi hơi ngẩng đầu, bất an nhìn thần sắc lạnh lùng của cậu, nuốt nuốt nước miếng: "Sao lại nói lời khách khí như vậy, cũng chỉ là thuận theo tự nhiên thôi mà, có gì đâu mà chúc mừng?"

Đến lúc này thì Cận Thiếu Triết thực sự phát hỏa, mày kiếm giương lên, lạnh lùng nói: "Ôn Thuần, chị thật sự không biết tôi nghĩ cái gì sao?" Cậu đặt mạnh tách cà phê xuống bàn, mấy giọt cà phê bắn tung tóe lên chiếc áo trắng trên người, cậu cũng chẳng quan tâm, chỉ thâm tình nhìn Ôn Thuần, rồi bật đứng dậy tiến đến quầy thu ngân.

Ôn Thuần bất ngờ chưa kịp phản ứng gì, nhiều năm hai người quen biết nhau, đây có lẽ là lần đầu tiên cậu ấy giận dữ với cô.

"Thiếu Triết, Thiếu Triết." Cô nhanh chóng chạy theo cậu, sự bất an trong lòng càng ngày càng lan rộng.

Cận Thiếu Triết cũng không phải đi đâu xa, chỉ là chậm rãi đến bờ sông ngày xưa bọn họ thường xuyên tản bộ cùng nhau.

Ánh đèn đã sáng lên, khiến hai bên bờ sông trở lên mờ ảo, huyền hoặc.

Làn gió lạnh từ con sông thổi vào khiến cho Thiếu Triết bình tĩnh, tỉnh táo trở lại.

Có lẽ số mệnh nên là như thế, bắt đầu ở đâu thì kết thúc ở đó.

Sau khi mẹ cậu mất, từ đó về sau cậu vẫn luôn ăn nhờ ở đậu những người họ hàng xa trong nhà, cho nên sau giờ tan học không phải đi chơi bóng thì chính là đến nơi này, ngắm nhìn con sông trước mặt, vẽ vôi giải sầu, tóm lại, là không vẽ sớm làm gì để nghe những lời châm chọc khiêu khích kia. Có lẽ Ôn Thuần không biết, cậu đã sớm biết cô rồi. Cậu vẫn còn nhớ rõ mỗi khi đến nơi này đều có thể nhìn thấy cô, một mình ngồi dưới hàng liễu lẳng lặng nhìn mặt sông, có khi cười, có khi khóc, những lần gặp tình cờ càng nhiều thêm, phong cảnh dưới ngòi bút vẽ của cậu cũng nhiều thêm một người, chính là cô, một người dường như cũng cô độc như chính cậu vậy. Mãi cho đến khi bị đuổi khỏi căn nhà kia, không ai quen biết, tình cờ đến trú mưa trước cửa hàng hoa của cô, mà cô lại thiện lương tiếp nhận cậu. (Meott: thì ra là vậy, Thiếu Triết kín quá đấy =.= @Kat: kín thế nó mới nên chuyện em ah, hắc hắc)

Cậu vẫn luôn luôn tin tưởng, đây chính là duyên phận trời ban cho họ.

Chỉ là, cục diện bế tắc như bây giờ, đến tận cùng là bắt đầu từ bao giờ chứ?

Cận Thiếu Triết đưa lưng về phía Ôn Thuần, giọng nói thanh thanh mà lạnh lẽo: "Ôn Thuần, chị hy vọng tôi nhanh chóng đi Anh như vậy sao?"

Ôn Thuần giật mình nhìn bóng dáng mờ mờ của Cận Thiếu Triết trong đêm, kinh ngạc há hốc miệng không nói nổi lên lời, lúc lâu sau mới chậm rãi trả lời: "Chẳng lẽ đi Anh có gì không tốt sao?"

Nếu cậu ấy thực sự vì mình mà ở lại nơi này, một ngày nào đó cậu ấy sẽ hối hận.

Cận Thiếu Triết quay đầu lại, trói chặt hình ảnh Ôn Thuần trong tầm mắt, thúc ép hỏi cô: "Chị làm sao biết cái gì là tốt với tôi? Tôi chờ lâu như vậy, lại chờ được một tiếng "Ừ" kia của chị sao?" Cậu vốn tự cho là mình rất kiên nhẫn, cậu có thể chờ cô ấy, không cần cô ấy tiến về phía cậu, chỉ cần cô yên lặng đứng đó, để cậu từ từ đến gần cô là được rồi, nhưng thì ra ngay cả như thế cũng không được.....

"Tôi nghĩ....." Ôn Thuần quá sợ hãi, vội vàng như muốn giải thích điều gì.

"Chị cho rằng là thế nào? Cho rằng những thứ đó là điều tôi muốn sao?" Cận Thiếu Triết tức giận ngắt lời, sắc mặt lạnh băng, từng bước từng bước lại gần cô, rõ ràng bọn họ gần gũi nương tựa vào nhau như vậy, mà tại sao cô vẫn không hiểu cậu chứ?

"Thiếu Triết....." Ôn Thuần không biết vì sao, nước mắt cứ thế chảy ra, nghẹn ngào đau xót.

Cận Thiếu Triết thở dài một tiếng, ôm chặt cô vào lòng: "Tôi thích chị, chị vẫn biết phải không? Cho nên mặc kệ phát sinh chuyện gì, tôi vẫn hi vọng có thể ở cùng một chỗ với chị, nhưng có lẽ hai chúng ta suy nghĩ không giống nhau. Hai chúng ta vẫn luôn né tránh, vẫn luôn tự "cho rằng", vẫn luôn chờ đợi, nhưng vẫn không đi về cùng một phía, có lẽ, chúng ta thực sự không thích hợp."

Ôn Thuần nhanh chóng túm lấy vạt áo Cận Thiếu Triết, có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra, nhưng vẫn không nói thành lời, vẫn chỉ là khóc, vẫn chỉ gọi tên cậu mà thôi.

Cận Thiếu Triết nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Ôn Thuần, sau đó hờ hững buông cô ra.

Không khí lạnh băng lập tức ập đến, Ôn Thuần nhin không được mà rung mình, rồi lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng như chém vào bầu trời đêm của Thiếu Triết: "Nếu đây là điều chị hi vọng, là điều chị mong muốn, vậy thì sau khi bảo vệ luận án xong tôi sẽ bay sang Anh quốc."

Yêu thương vô vọng, chỉ bằng buông tay.

Cậu và cô ấy đều cần thời gian lẫn không gian để bình tĩnh trở lại, bọn họ trong lúc đó, đến tận cùng là tình cảm gì đây?

Ôn Thuần thất thần nhìn bóng dáng cậu rời đi, bây giờ mọi thứ thật sự đã như cô mong muốn, nhưng là vì sao lòng cô lại đau đớn như bị dao cắt

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Kết thúc

Hai năm sau, Waiting for Love.....

Chiếc chuông gió ngoài cửa chợt kêu leng keng, làn gió mùa hè nhẹ nhẽo thổi vào.

Ôn Thuần đang ngồi xổm đóng gói mấy thứ, nghĩ là có khách đến, cô vội đứng lên phui bụi trên tay, vừa xoay người lại vừa nói: "Thật xin lỗi, cửa hàng chúng tôi đã ngừng kinh doanh, mời....." Lời còn chưa nói hết, nhìn thấy người kia cô đã thật sự nói không nên lời nữa, chỉ biết che miệng khó có thể tin nổi, ngây ngốc đứng bất động nơi đó.

Cận Thiếu Triết một thân quần áo giản dị, thoải mái, tuấn lãng phóng khoáng đứng nơi cửa, đôi mắt tựa biển sâu thâm tình nhìn Ôn Thuần, ôn hòa mà tươi cười: "Sao vậy? Ngay cả tôi cũng không hoan nghênh sao?"

Ôn Thuần thất thần nhìn cái người mà hai năm qua cô ngày đêm thương nhớ, nước mắt nhin không được mà tuôn rơi, một câu cũng không nói nổi.

Cận Thiếu Triết nhếch miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại mang theo chút ảo não: "Thì ra chị vẫn là không muốn nhìn thấy tôi sao, vậy tôi vẫn là nên đi thì tốt hơn." Vừa dứt lời, anh đã xoay người làm bộ muốn đẩy cửa ra, nhưng khóe miệng khẽ nhếch lên lại tiết lộ hết tâm tư anh rồi.

Sau đó, anh bị Ôn Thuần từ phía sau ôm chặt lấy.

Ôn Thuần tựa mặt mình vào tấm lưng ấm áp của anh, miệng hàm hồ nghẹn ngào mà nói: "Thiếu Triết, đừng đi, không cần rời tôi đi nữa....." Vừa thấy Thiếu Triết xoay người, cô lại không khỏi nhớ tới bóng dáng hững hờ rời đi của anh khi ấy, trong lòng hoảng hốt vô cùng. Thấy anh vẫn trầm mặc như vậy, Ôn Thuần lại nhin không được, hít hít mũi, lại oai oán gọi một tiếng: "Thiếu Triết?"

Cận Thiếu Triết bỗng dừng cầm lấy hai bàn tay đang ôm bên hông anh, mười ngón đan vào nhau.

"Ôn Thuần, giáo sư bên đó hy vọng tôi tiếp tục học lên cao....."

"Tôi mặc kệ nhiều thứ như thế, không cho cậu đi nữa!"

"Ôn Thuấn, tôi so với chị nhỏ hơn ba tuổi....."

"Cậu không có nghe nói qua sao? Nữ đại tam, bảo kim chuyên*sao, có tôi ở đây, cậu nhất định có thể thăng chức rất nhanh!"

(Nữ đại tam, ôm kim chuyên*: Theo quan niệm của người TQ, lấy vợ hơn tuổi thì tốt, người ta còn làm thơ về chuyện này, ta tìm được ở một trang của ty nào đó đã giải thích cái này tôi, tạm mượn phép trích một chút, còn dài lắm)

"Nữ đại nhất, bảo kim kê,

Nữ đại nhị, kim mãn quán,

Nữ đại tam, bảo kim chuyên"

Tạm dịch:

"Nữ hơn một, ôm gà vàng;

Nữ hơn hai, vàng đầy hũ;

Nữ hơn ba, ôm gạch vàng;"

"Vậy chị sẽ không lại mặc danh kì diệu(không hiểu ra sao cả, không thể nói rõ được)mà trốn tránh tôi nữa chứ?"

"Khi đó tôi ngó ngán, cậu hãy tha thứ cho tôi."

"Được, tha thứ cho em"(Meott: phù, gian nan mãi mới đến bước này, mượn phép cho ta đổi xưng hô từ bây giờ, chứ TQ họ chỉ có "ta", "người" thôi chứ không lằng nhằng như VN mình J)

Cận Thiếu Triết xoay người, khẽ thở dài một tiếng, gặt gao ôm Ôn Thuấn vào lòng, giờ khắc này, anh như có được cả thế giới.

Hai năm, suy nghĩ hai năm, nhưng nhớ hai năm, hai nửa vòng tròn rốt cục hợp lại thành một vòng tròn hoàn chỉnh.

Buổi tối.

"Cái gì? Anh, anh nói đã mua cửa hàng hoa này rồi sao?" Ôn Thuấn tròn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn anh mà lớn tiếng nói.

Cận Thiếu Triết vừa tức vừa buồn cười, véo nhẹ chóp mũi cô, lại đem cô ôm vào trong ngực, trầm ổn mỉm cười: "Sao nào? Không được sao?"

Ôn Thuấn vẫn còn đang bị khiếp sợ vây quanh, lại còn ngây ngốc đần độn hỏi: "Anh có nhiều tiền vậy sao?" Nơi này gần các trường đại học, chẳng những gần mặt đường chính lại còn gần trung tâm thành phố, tắc đất tắc vàng nhà, cửa hàng này ít nhất cũng mấy chục vạn.

Cận Thiếu Triết cưng trớn cô, bình tĩnh nói: "Em còn nói mình không phải đứa ngốc nữa sao? Anh ở nước ngoài học hành đồng thời cũng làm việc nữa, tích góp cũng đủ mua được nơi này. Bằng không em nghĩ là anh lấy ở đâu ra? Có ai như em đâu, tự cho mình là đúng, tự cho mình biết cái gì tốt với người ta."

Vừa nghe anh nhắc lại chuyện xưa, Ôn Thuấn lại cúi đầu càng thấp, chuyện này rõ ràng là cô hồ đồ đến cực điểm, tự mình suy diễn rỗng phượng(Kat: tức là chị ấy quá nghiêm trọng hóa vấn đề), tự hành hạ lẫn nhau đến hai năm.

"Em, em....." Ôn Thuấn lắp bắp mấy chữ.

"Em cái gì? Nói em ngốc em cứ thừa nhận đi!"

Ôn Thuấn bị chế nhạo xấu hổ vô cùng, khẽ cắn môi chuyển chủ đề: "Nghe nói nước ngoài nữ nữ rất nhiều, anh có thông đồng với ai không đấy? Mau nhanh chóng khai ra!"

Cận Thiếu Triết trầm tư một chút, tươi cười đến sáng lạn: "Chuyện này..... Đúng thật là phụ nữ bên đó đẹp thật. Nhưng chẳng lẽ chỉ mình em có Phạm Văn Đình đề nghị trang, nhưng không cho phép anh thích người con gái khác sao? Em đây chính là chỉ cho phép quan lại phóng hỏa, mà không cho dân chúng đốt đèn nhà, hử!" Lời nói của anh thành công đánh bẹp khí thế của Ôn Thuấn.

Ôn Thuấn vươn tay bóp cổ anh, then quá hóa giận, giọng: "Anh còn dám nói, anh còn dám nói....." Cô đột nhiên nhớ tới điều gì, chợt lạnh lùng nhướn mi ngạo nghễ hỏi lại anh: "Tại sao anh lại biết việc nghị trang đó."

"Chuyện này....." Cận Thiếu Triết do dự một chút, đang nghĩ không biết có nên bán đứng chính bản thân mình hay không.

Sự thật không phải là anh vụng trộm thăm hỏi tình hình của cô suốt hai năm nay sao?

Còn có thể là gì khác chứ?

"Chuyện này cái gì? Ồ.....um.....um..."

Trực tiếp dùng nụ hôn khép miệng cô lại.

Đêm nồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngoại truyện 1

Phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy róc rách, Cận Thiếu Triết đang tắm ở bên trong.

Bỗng dưng, Ôn Thuần “a” một tiếng, màn hình máy tính thoáng chốc tắt phụt, cô khởi động lại một lần nữa cũng không thấy có phản ứng gì. Máy tính của cô bộ nhớ không lớn, lại down về rất nhiều phim ảnh các thứ, có lẽ là quá tải mà hỏng rồi, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng đã bị virus phá hoại cũng nên.

Cô vừa rồi còn đang theo dõi dở bộ phim cổ trang, đang đến đoạn cao trào, trong lòng còn đang ngửa ngáy muốn biết kết cục của gian phi kia, suy nghĩ vừa động, đã quay đầu hướng phía phòng tắm mà hô to: “Thiếu Triết, máy tính em hỏng rồi, cho em mượn của anh nha.”

Cũng không đợi anh đáp lời, cô đã vui vẻ chạy đến thư phòng lấy chiếc máy tính xách tay của anh. Máy tính của anh dùng cho công việc thì bên trong có rất nhiều tư liệu, bản vẽ quan trọng, cô tuyệt đối không dám động vào, chỉ lấy chiếc laptop ngày thường anh ở nhà hay dùng để lên mạng. Phát hiện thấy trang anh mở lúc trước vẫn còn lưu lại, cũng giảm bớt thời gian tìm kiếm nếu muốn mở lại. Cô di chuột vốn định thu nhỏ cửa sổ anh đang mở để tìm phim mình đang xem, không biết vô tình thế nào lại nhìn thấy hòm thư điện tử anh mở ra có một trang có tên của mình.

Từng lá từng lá thư điều viết “To: Ôn Thuần”, hơn nữa trạng thái vẫn là bản nháp chưa gửi đi.

Cô nhìn không được mà lần lượt mở ra xem, dần dần bị hấp dẫn, ngay cả Cận Thiếu Triết đã tắm xong đi đến bên cạnh mình cô cũng không phát hiện. Anh đưa tay “cách” một cái gấp máy tính lại, ôm Ôn Thuần đặt lên đùi mình, vui mặt vào cổ cô: “Vợ yêu, em lén lút xâm phạm riêng tư của anh, nên trừng phạt thế nào đây?”

“.....vì sao anh lại không liên lạc với em?” Ôn Thuần gian nan thốt lên, lúc này mới phát hiện giọng nói mình đã khàn khàn.

Hai năm dầy vò kia, anh vẫn luôn cách một khoảng thời gian lại viết cho cô một lá thư, nói cho cô biết hết thấy mọi chuyện xảy ra với anh, chỉ là chưa bao giờ gửi đi mà thôi, cô cũng chẳng hề biết được.

Cận Thiếu Triết ôm chặt thắt lưng cô, ôn nhu nói: “Không phải em vẫn luôn hi vọng anh trở nên thật nổi bật hay sao? Anh sợ nếu nghe thấy giọng nói của em, nhìn thấy thư hồi âm của em lại nhìn không được mà trở về, cho nên không dám gửi đi....”

Ôn Thuần khề cán môi, cổ họng nghẹn ngào: “Rốt cuộc anh còn làm bao nhiêu chuyện mà em không biết nữa? Có phải muốn người ta áy náy đến chết, cảm động đến chết mới chịu bỏ qua phải không?”

Năm đó anh đi du học không bao lâu, cô thất hồn lạc phách đến nông trường chọn hoa, chú Quý hỏi cô tại sao gần đây không nhìn thấy anh, sau khi biết anh đã xuất ngoại, về sau chú Quý mới nói cho cô biết, thì ra anh đã lén lút thuê một khoảnh đất nhỏ, trồng toàn bộ đều là huân y thảo, còn nói là chờ sau khi anh tốt nghiệp sẽ cho cô một bất ngờ, chỉ đáng tiếc là kế hoạch này lại bị cô hồ đồ phá hỏng.

Cận Thiếu Triết mỉm cười cợt cợt mặt cô, thấp giọng nỉ non bên tai: “Đứa ngốc, anh chỉ muốn cho em hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Ngoại truyện 2

Cận Tư Vũ vừa chuyển nhà mới, đương nhiên là cũng chuyển sang nhà trẻ mới.

Giờ tan học.

Cận Tư Vũ và bạn cùng học là Phương Nhạc Nhạc đang ngồi ở cửa phòng học chờ bố mẹ đến đón.

Người nhà của Phương Nhạc Nhạc đến đón trước.

Cô bé kéo tay cha lão khí hoành thu (làm bộ như người lớn, như bà cụ non) hỏi: “Cận Tư Vũ, không phải cậu nói ba của cậu rất tuần tú hay sao, hơn nữa hôm nay sẽ tới đón cậu nữa? Không phải là nói dối chứ? Ba tớ mới thực là người đẹp trai nhất!” (Meott: chết mất!!!! *ôm bụng cười*)

Cận Tư Vũ tức giận, khuôn mặt đỏ hồng phản bác: “Mẹ nói là đứa nhỏ nói dối không phải là đứa nhỏ ngoan, tớ không thèm nói dối!” Đúng lúc này, cô bé nghe thấy có người ôn nhu gọi mình, liền giống như hỏa tiễn lao ra ngoài, nhào vào lòng Cận Thiếu Triết cọ cọ: “Ba!” Lại còn thị uy liếc Phương Nhạc Nhạc một cái như muốn nói, tớ không lừa cậu, đây là ba ba đẹp trai của tớ.

Phương Nhạc Nhạc liếc lại cô bé một cái, nắm chặt bàn tay cha mình.

Đúng thật là thế giới của trẻ con.

“Thiếu Triết?” Cha Phương Nhạc Nhạc là Phương Văn Hạo chợt giật mình gọi.

Cận Thiếu Triết đang ôm Cận Tư Vũ trong lòng cũng ngẩng đầu lên nhìn, khẽ cười đáp lại: “Học trưởng, đã lâu không gặp.”

Phương Văn Hạo sau khi tốt nghiệp đã trở thành nhân viên khảo nghiệm và điều phối nhà đất, anh cười nói: “Đúng vậy, sau khi uống rượu mừng của cậu cũng phải đến ba bốn năm rồi chưa gặp nhỉ? Gần đây tôi đã trở về, không nghĩ đến bọn nhỏ lại học cùng nhà trẻ, thật là có duyên. Tôi nghe Lăng Tuấn nói cậu gần đây rất khó gặp, đều đã thành nhân vật lớn rồi.”

“Nói quá rồi, cũng vẫn làm công cho người ta thôi mà.”

“Có thể làm công cho hoàng đế không phải ai cũng làm được đâu nha, khi nào tụ tập một chút đi?”

“Lúc nào cũng được, đây là danh thiếp của tôi, đến lúc đó có gì cứ liên hệ.”

“Một lát đã định, tôi đi trước vậy. Nào, Nhạc Nhạc, chào chú đi nào.”

“Chào chú ạ.”

“Tạm biệt.”

Ôn Thuần đứng đợi ở xe nhẹ nhàng hỏi: “Thiếu Triết, vị kia là?” Cô thuận tay đón lấy Cận Tư Vũ, để Thiếu Triết lái xe đi.

Cận Tư Vũ đã nhanh nhẩu tranh công mà ồn ào: “Mẹ, đó là ba của Phương Nhạc Nhạc.”

Cận Thiếu Triết cười sò sò đầu con gái, giải thích cho Ôn Thuần biết: “Là học trưởng thời đại học của anh, thi đấu bóng rổ lần đó em đã gặp qua rồi, quen rồi sao?”

“Vâng.” Anh vừa nói vậy cô cũng cảm thấy có chút ấn tượng.

Cận Tư Vũ bất mãn vì bị bố mẹ bỏ qua, liền làm nũng: “Mẹ, chúng ta hôm nay đi đâu vậy?”

Ôn Thuần yêu thương hôn cái trán của con, cười nói: “Chúng ta cùng ông nội ăn cơm, con có thích không?”

“Thích!” Cận Tư Vũ mặt mày mừng rỡ, hớn hã, ông nội hiểu cô bé nhất, khẳng định là sẽ có thật nhiều đồ ăn ngon nha!

Lúc biết được là do Hứa Phong làm áp lực khiến Ôn Thuần khuyên mình đi Anh du học, Cận Thiếu Triết thiếu chút nữa tức chết, quan hệ giữa hai người vốn đã không tốt nay lại đúng là họa vô đơn chí*. Có điều từ khi Cận Tư Vũ sinh ra, lại có Ôn Thuần ở giữa dàn hòa, vài năm nay quan hệ giữa anh và Hứa Phong hòa hoãn không ít, ít nhất cũng không còn giương cung bạt kiếm nữa.

(*Họa vô đơn chí: Ý nói Tai họa thường xảy đến liên tiếp, dồn dập.

Thường nói: Họa vô đơn chí, Phước bất trùng lai.

Nghĩa là: Cái họa thì không đến một lần, còn cái phước thì không đến nhiều lần.

Cái họa thì luôn luôn nhiều hơn cái phước, bởi vì con người thường làm ác nhiều hơn làm thiện)

Không biết là vì mệt mỏi hay thế nào, Cận Tư Vũ vừa lên xe một lúc đã gục trong lòng Ôn Thuần mà ngủ.

Ôn Thuần nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ hỏi anh: “Thứ sáu này anh có rảnh không, Nhã Huệ sẽ đính hôn.”

“Thật sao?” Cận Thiếu Triết hơi nghi ngại rồi lại nói tiếp: “Chắc là có thể, có điều hôm đó không phải là đại thọ sáu mươi của ba em sao?”

Ôn Thuần cười nói: “Anh rảnh là được rồi, vẫn có thể kịp được.”

“Ừ.” Cận Thiếu Triết cầm tay cô.

Mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, vậy là quá đủ rồi.

~ Toàn văn hoàn ~

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Ngoại truyện 2:

Cận Tư Vũ vừa chuyển nhà mới, đương nhiên là cũng chuyển sang nhà trẻ mới.

Giờ tan học.

Cận Tư Vũ và bạn cùng học là Phương Nhạc Nhạc đang ngồi ở cửa phòng học chờ bố mẹ đến đón.

Người nhà của Phương Nhạc Nhạc đến đón trước.

Cô bé kéo tay cha lão khí hoành thu (làm bộ như người lớn, như bà cụ non) hỏi: “Cận Tư Vũ, không phải cậu nói ba của cậu rất tuần tú hay sao, hơn nữa hôm nay sẽ tới đón cậu nữa? Không phải là nói dối chứ? Ba tớ mới thực là người đẹp trai nhất!” (Meott: chết mất!!!! *ôm bụng cười*)

Cận Tư Vũ tức giận, khuôn mặt đỏ hồng phản bác: “Mẹ nói là đứa nhỏ nói dối không phải là đứa nhỏ ngoan, tớ không thèm nói dối!” Đúng lúc này, cô bé nghe thấy có người ôn nhu gọi mình, liền giống như hóa tiễn lao ra ngoài, nhào vào lòng Cận Thiếu Triết cọ cọ: “Ba!” Lại còn thị uy liếc Phương Nhạc Nhạc một cái như muốn nói, tớ không lừa cậu, đây là ba đẹp trai của tớ.

Phương Nhạc Nhạc liếc lại cô bé một cái, nắm chặt bàn tay cha mình.

Đúng thật là thể giới của trẻ con.

“Thiếu Triết?” Cha Phương Nhạc Nhạc là Phương Văn Hạo chợt giật mình gọi.

Cận Thiếu Triết đang ôm Cận Tư Vũ trong lòng cũng ngẩng đầu lên nhìn, khẽ cười đáp lại: “Học trưởng, đã lâu không gặp.”

Phương Văn Hạo sau khi tốt nghiệp đã trở thành nhân viên khảo nghiệm và điều phối nhà đất, anh cười nói: “Đúng vậy, sau khi uống rượu mừng của cậu cũng phải đến ba bốn năm rồi chưa gặp nhỉ? Gần đây tôi đã trở về, không nghĩ đến bọn nhỏ lại học cùng nhà trẻ, thật là có duyên. Tôi nghe Lăng Tuấn nói cậu gần đây rất khó gặp, đều đã thành nhân vật lớn rồi.”

“Nói quá rồi, cũng vẫn làm công cho người ta thôi mà.”

“Có thể làm công cho hoàng đế không phải ai cũng làm được đâu nha, khi nào tụ tập một chút đi?”

“Lúc nào cũng được, đây là danh thiếp của tôi, đến lúc đó có gì cứ liên hệ.”

“Một lời đã định, tôi đi trước vậy. Nào, Nhạc Nhạc, chào chú đi nào.”

“Chào chú ạ.”

“Tạm biệt.”

Ôn Thuần đứng đợi ở xe nhẹ nhàng hỏi: “Thiếu Triết, vị kia là?” Cô thuận tay đón lấy Cận Tư Vũ, để Thiếu Triết lái xe đi.

Cận Tư Vũ đã nhanh nhẩu tranh công mà ồn ào: “Mẹ, đó là ba của Phương Nhạc Nhạc.”

Cận Thiếu Triết cười sờ sờ đầu con gái, giải thích cho Ôn Thuần biết: “Là học trưởng thời đại học của anh, thi đấu bóng rổ lần đó em đã gặp qua rồi, quên rồi sao?”

“Vâng.” Anh vừa nói vậy cô cũng cảm thấy có chút ấn tượng.

Cận Tư Vũ bất mãn vì bị bố mẹ bỏ qua, liền làm nũng: “Mẹ, chúng ta hôm nay đi đâu vậy?”

Ôn Thuần yêu thương hôn cái trán của con, cười nói: “Chúng ta cùng ông nội ăn cơm, con có thích không?”

“Thích!” Cận Tư Vũ mặt mày mừng rỡ, hớn hã, ông nội hiểu cô bé nhất, khẳng định là sẽ có thật nhiều đồ ăn ngon nha!

Lúc biết được là do Hứa Phong làm áp lực khiến Ôn Thuần khuyên mình đi Anh du học, Cận Thiếu Triết thiếu chút nữa tức chết, quan hệ giữa hai người

vốn đã không tốt nay lại đúng là họa vô đơn chí*. Có điều từ khi Cận Tư Vũ sinh ra, lại có Ôn Thuần ở giữa dàn hòa, vài năm nay quan hệ giữa anh và Hứa Phong hòa hoãn không ít, ít nhất cũng không còn giương cung bạt kiếm nữa.

(*Họa vô đơn chí: Ý nói Tai họa thường xảy đến liên tiếp, dồn dập.

Thường nói: Họa vô đơn chí, Phước bất trùng lai.

Nghĩa là: Cái họa thì không đến một lần, còn cái phước thì không đến nhiều lần.

Cái họa thì luôn luôn nhiều hơn cái phước, bởi vì con người thường làm ác nhiều hơn làm thiện)

Không biết là vì một mối hay thế nào, Cận Tư Vũ vừa lên xe một lúc đã gục trong lòng Ôn Thuần mà ngủ.

Ôn Thuần nhẹ nhàng ôm đứa nhỏ hỏi anh: “Thứ sáu này anh có rảnh không, Nhà Huệ sẽ đính hôn.”

“Thật sao?” Cận Thiếu Triết hơi nghi ngờ rồi lại nói tiếp: “Chắc là có thể, có điều hôm đó không phải là đại thọ sáu mươi của ba em sao?”

Ôn Thuần cười nói: “Anh rảnh là được rồi, vẫn có thể kịp được.”

“Ừ.” Cận Thiếu Triết cầm tay cô.

Mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, vậy là quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bởi Vì Yêu, Nên Chờ Đợi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.